

ЕЙПРИЛИН ПАЙК

Крале

„Един невероятен дебют“
СТЕФАНИ МАЙЕР

ЕЙПРИЛИН ПАЙК КРИЛЕ

Превод: Савена Златкиче

chitanka.info

Малко преди да навърши 16 години Лоръл разбира по особено болезнен начин, че не е обикновено момиче, а елф, изпратен като бебе в света на хората, за да стане част от него. Тя има изключително важна и опасна мисия — когато силите ѝ разцъфнат, трябва да помогне в опазването на вратите към Авалон — царството на елфите. Попаднала насред хилядолетната битка между тролове и елфи, Лоръл е разкъсвана между любовта си към своя приятел — човек и към красивия елф Тамани, а също така и лоялността ѝ към двата свята е поставена на изпитание.

„Заклинания“ е втората част от магическата поредица на Ейприлин Пайк. Въпреки че Лоръл е приела своята магическа природа, тя отказва да изостави света на хората и най-вече своя приятел Дейвид. Но когато е призована в Авалон, чувствата ѝ към Тамани набират сила. Тя е принудена да направи избор. Избор, който ще разбие сърцето ѝ.

— Не мога просто да връхлетя и да обявя намеренията си. Аз мога само да чакам и да се надявам, че някой ден ти ще ме повикаш — каза Тамани.

— А ако не го направя? — попита Лоръл с едва дочут шепот.

— Тогава явно ще чакам вечно.

Ейприлин Пайк започва да пише разкази за феи и елфи още като дете със супер развита фантазия. Преследвайки мечтата си да стане писателка, силно повлияна от Стефани Майер, Ейприлин взима диплома за художествено писане от университета Луис-Кларк още на 20-годишна възраст. Среща съпруга си Кенет докато изпълнява двегодишна доброволческа мисия за църквата и за двамата това е неочаквана любов от пръв поглед. Скоро след срещата им той е изпратен на далечна мисия и поради невъзможност да поддържат връзка чрез телефон или имейли, те двамата си пишат писма в продължение на 18 месеца. След приключването на мисиите им се събират и докато Кенет завършва философия, Ейприлин работи като сервитьорка, а след това като помощник-управител на ресторант.

След раждането на първото им дете, те се преместват в Аризона. Следват тежки години, в които многократно са изправени пред

безпаричие, понякога налагайки се Ейприлин да работи на две места. И въпреки това тя не спира да пише. През 2007 година, след като години наред тайните ръкописи са отхвърляни от издателствата, притиснати от финансови проблеми, Ейприлин решава окончателно да се откаже от писането и да започне работа като учителка. И точно в деня, в който трябва да започне тази работа, тя получава обаждане от агента си, разбирайки, че има интерес към ръкописа на „Криле“. При излизането си на пазара книгата получава препоръка лично от Стефани Майър. Оттогава насам тя се отдава на истинската си страст — писането на книги — и се превръща в бестселър автор и една от новите надежди.

Днес Ейприлин живее заедно със съпруга си и трите си деца в Юта.

Книгата на Ейприлин Пайк — „Криле“ е невероятен дебют. Изобретателността на митологията се съчетава с красотата на историята.

Стефани Майър

На Кени — порядъкът зад моята лудост

ЕДНО

Обувките на Лоръл потропваха в бодър ритъм, който изобщо не отговаряше на мрачното ѝ настроение. Любопитни очи я следваха навсякъде, докато преминаваше през залите на колежа Дел Норт Хай.

Наложи ѝ се два пъти да провери програмата си, преди да открие лабораторията по биология. Влезе и побърза да заеме място до прозореца. След като се налага да стои на затворено, ѝ се искаше поне да може да гледа навън. Лабораторията постепенно започна да се пълни с ученици. Някакво момче ѝ се усмихна, докато се настаняваше на един от чиновете в предната част на класната стая. Опитва се да му отвърне. Дано не си е помислил, че това е гримаса.

В стаята влезе висок слаб мъж, представи се като господин Джеймс и започна да раздава учебници. В първите страници на учебника нямаше нищо ново — класификация на растения и животни, нещо, което тя знаеше, а после най-общо представяне на човешката анатомия. Към осемдесета страница обаче текстът сякаш заговори на чужд език. Лоръл сбърчи нос. Очертаваше се един дълъг семестър.

Господин Джеймс започна проверка по списъка. Няколко от имената прозвучаха познато на Лоръл, вероятно ги бе чула в предишните два часа, но щеше да ѝ е нужно доста време преди да успее да свърже поне половината от тях с лицата на някой от хората наоколо. Почувства се загубена наред море от непознати.

Майка ѝ твърдеше, че всяка второкурсничка в колеж се чувства по същия начин — нали и те са за първи ден в гимназията, но никоя друга не изглеждаше загубена или пък изплашена. Може би, ако години наред си бил в общински училища, привикваш да си изгубен и уплашен.

През последните десет години Лоръл се обучаваше у дома. Това ѝ се струваше идеално и не виждаше причина да се променя. Но родителите ѝ бяха решени да направят всичко, което е необходимо за

бъдещето на единственото си дете. Когато беше на пет, това означаваше да бъде обучавана у дома. Изглежда, че сега, когато е на петнадесет, това означава общинско училище в голям град.

В стаята внезапно се възцари тишина. Лоръл се откъсна от мислите си и в този миг чу учителят да повтаря името ѝ.

— Лоръл Сюъл?

— Тук — отвърна бързо тя.

Почувства се леко неудобно, когато господин Джеймс я погледна изпитателно над очилата си. Лоръл въздъхна с облекчение, когато той премина към следващото име и придърпа тетрадката си като се опитваше да не привлича вниманието върху себе си.

Докато учителят обясняваше с какво ще се занимават през семестъра, погледът ѝ се зарея към момчето, което ѝ се усмихна. Едва успя да скрие усмивката си, щом забеляза, че той също я поглежда крадешком.

Господин Джеймс ги освободи за обяд и Лоръл с облекчение мушна учебника в чантата си.

— Здравей!

Тя вдигна очи. Беше същото момче. Очите му привлякоха вниманието ѝ. Бяха искрящо светлосини и контрастираха с мургавата му кожа. Цветът им бе някак не на място, но не в лошия смисъл, напротив, изглеждаха екзотично. Леко чупливата светлокестенява коса се спускаше над челото му в лека дъга.

— Ти си Лоръл, нали?

На лицето му грейна топла усмивка и разкри два реда много нрави зъби. Шини навярно, помисли Лоръл докато езикът ѝ неволно премина по собствените ѝ зъби, също доста правилни. За неин късмет, правилни по рождение.

— Да — гласът ѝ едва излезе от гърлото, закашля се и се почувства малко глупаво.

— Аз съм Дейвид. Дейвид Лоусън. Аз... исках да ти кажа здравей. А може би и добре дошла в Кресънт сити.

Лоръл се насили да се усмихне.

— Благодаря отвърна тя.

— Искаш ли да седнеш при мен и моите приятели за обяд?

— Къде? — попита Лоръл.

Дейвид я погледна странно:

— В... столовата?

— О! — отвърна разочаровано тя. Той беше мил, но на нея вече й беше писнало да стои затворена вътре.

— Предпочитам да седна някъде навън. — Тя се спря. — Все пак, благодаря.

— И навън ми звучи добре. Искаш ли компания?

— Наистина ли?

— Разбира се. Обядът ми е в раницата, така че имам всичко. Освен това — каза той и понамести раницата на рамото си, — не е редно да останеш сама през първия си ден.

— Благодаря — каза тя след кратко колебание.

Тръгнаха заедно към моравата зад училището и си избраха едно място, което не бе много влажно. Лоръл простря якето си на земята и седна върху него, Дейвид остана облечен.

— Не ти ли е студено? — попита той като гледаше с недоверие към дънковите й бермуди и тясната й деколтирана блуза без ръкави. Тя събу обувките си и зарови пръсти в тревата.

— Не ми става студено толкова често, поне не и тук. Виж, ако отидем някъде, където има сняг, съм жалка история. Но това време е перфектно за мен. — Тя се усмихна притеснено. — Мама се шегува, че съм студенокръвна.

— Щастливка! Аз се преместих тук от Лос Анджелис преди около пет години и още не мога да свикна с температурите.

— Не е чак толкова студено.

— Да — каза Дейвид и се засмя, — но не е и чак толкова топло. През цялата първа година тук следях прогнозата за времето. Знаеш ли, че разликата между средните температури през юли и декември е само четиринадесет градуса? Но вече не съм така стриктен в това.

Потънаха в мълчание докато Дейвид ядеше сандвича си, а Лоръл бодеше салатата си с вилица.

— Майка ми е пакетирила допълнителна тарталета — наруши тишината Дейвид, — искаш ли? — Той й подаде красива тарталетка със синя глазура. — Домашна е.

— Не, благодаря!

Дейвид погледна колебливо салатата й, след това отново тарталетата. Лоръл разбра какво си мисли той и въздъхна. Защо това бе първото заключение, което всеки прави? Със сигурност не беше

единственият човек на света, който просто истински обича зеленчуци. Лоръл почука с нокът по кутийката спрайт.

— Не е диета.

— Нямах предвид...

— Аз съм веган — прекъсна го Лоръл. — Това означава много стриктна вегетарианка.

— О, наистина ли?

Тя кимна, после се усмихна насила.

— Не се срещат толкова често веганци, нали?

— Мисля, че си права.

Дейвид се прокашля и попита:

— Та кога се премести тук?

— През май. Помагам много на баща ми, той държи книжарницата в центъра на града.

— Наистина ли? — зарадва се Дейвид. — Бях там миналата седмица. Доста е голяма, но със сигурност не те видях там.

— Заради майка ми е. Цяла седмица ме влачи по магазините да пазаруваме за училище. Това е първата година, в която няма да уча у дома и мама смята, че нямам достатъчно пособия.

— Учила си у дома?

— Аха, накараха ме да тръгна на училище едва тази година.

Той се усмихна.

— Е, радвам се, че са го направили. — Дейвид погледна тарталетата си и след това попита: — Липсва ли ти предишния ти град?

— Понякога — усмихна се меко тя. — Но тук също е хубаво. Преди живеехме в Орик. Това е съвсем малък град.

— Е — пошегува се той, — Лос Анджелис е малко по-голям от него.

Тя се засмя и отпи от спрайта си.

Дейвид тъкмо се канеше да попита още нещо, но звънецът би и вместо това той само се усмихна:

— Искаш ли утре отново да обядваме заедно? — Поколеба се за секунда след това добави: — Може би и с моите приятели?

Инстинктът на Лоръл я караше да каже не, но тя хареса компанията на Дейвид. Между другото общуването беше другата причина, поради която майка ѝ настоя да ходи на училище.

— Разбира се — отвърна тя, преди да се е разколебала. — Може би ще е забавно.

— Супер! — Той се изправи и ѝ подаде ръка. Помогна ѝ и тя да се изправи, без да престава да се усмихва. — Е, добре... надявам се, че ще се срещнем наоколо.

Тя го проследи с поглед как се отдалечава. Якето и леко свлечените му джинси бяха като на всички останали, но в походката му имаше увереност, която го отличаваше от тълпата. Лоръл завидя на самоуверената му стойка.

Може би някой ден и тя...

Лоръл метна раницата си на плота в кухнята и се отпусна на стола. Майка ѝ Сара вдигна поглед от тестото, което месеше:

— Как мина училището?

— Смотано...

Ръцете на майка ѝ спряха:

— Езикът, Лоръл!

— Е, добре де, това е самата истина. И не намирам по-подходяща дума, с която да го опиша.

— Трябва да си дадеш малко време, мила.

— Всички ме зяпат все едно съм изкопаемо.

— Гледат те, защото си нова.

— Не приличам на останалите.

Майка ѝ се усмихна:

— А това ли искаш?

Лоръл извъртя очи, но трябваше да признае, че майка ѝ е права. Въпреки че бе учила у дома и бе отрасла в изолирана среда, тя знаеше много добре, че прилича на тийнейджърка от корица на списание и това ѝ харесваше. Пубертетът я бе пощадил — почти прозрачната ѝ бяла кожа не бе засегната от акне, а русата ѝ коса никога не е била мазна. Лоръл бе нисичка, фина петнадесетгодишна девойка с перфектен овал на лицето и светлозелени очи. Откакто се помнеше винаги бе слабичка, но не кльощава, а през последните години тялото ѝ бе получило и някои красиви извивки. Бедрата ѝ бяха дълги и стройни, ходеше с грациозността на танцьорка, въпреки че никога не бе ходила на уроци по танци.

— Имам предвид, че се обличам различно.

— Ако искаш, и ти можеше да се обличаш като всички останали.

— Да, но те всички носят недодялани обувки, тесни джинси и сякаш по три фланелки една върху друга.

— Е, и?

— Не обичам тесни дрехи. Дразнят ме и ме карат да се чувствам неловко. А и всъщност, що за човек би пожелал да носи груби обувки? Пфу!

— Тогава носи каквото ти харесва. Ако пък дрехите ти са в състояние да отблъснат предполагаемите ти приятели, те не са точно приятелите, които искаш да имаш.

Типичен майчин съвет. Мил, откровен и напълно ненужен.

— Там е шумно.

Майка ѝ спря да меси тестото, отметна кичур коса от челото си и остави брашнена ивичка върху веждата си.

— Скъпа, нали не очакваш цялото училище да е толкова тихо, колкото сме ние двете, когато сме сами. Моля те, бъди разумна.

— Аз съм разумна. Не говоря за обичайния шум, но те просто тичат наоколо като диви маймуни, пищят, хият се и цвият от дъното на белите си дробове! И се целуват пред шкафчетата си!

Майка ѝ подпря ръка на кръста си.

— Какво още?

— Стаите са мрачни.

— Не са мрачни — отвърна майка ѝ, а в тона ѝ се четеше лек упрек. — Обиколих с теб цялото училище преди седмица и всички стени бяха светли и приятни.

— Но някои нямат прозорци, само онези ужасни флуоресцентни лампи. Толкова са фалшиви и не дават истинска светлина в стаите. Просто са... тъмни. Липсва ми Орик!

Майка ѝ започна да оформя тестото на самуни.

— Кажи ми нещо хубаво за днешния ден... Не се шегувам.

Лоръл се запъти към хладилника.

— Не — каза майка ѝ и изпречи ръка пред нея, за да я спре. — Първо нещо хубаво.

— Ъъъ... срещнах едно симпатично момче — каза тя, заобикаляйки ръката на майка си, за да вземе кутийка безалкохолно. — Дейвид... Дейвид някой си.

Беше ред на майка ѝ да извърти очи.

— Ясно, местим се в нов град, отиваш в абсолютно ново училище и първия човек, на когото налиташ, е момче.

— Не е каквото си мислиш.

— Шегувам се.

Лоръл застана мълчаливо и се заслуша в ударите на тестото върху плота.

— Мамо?

— Да?

Лоръл тежко пое дъх.

— Наистина ли трябва да ходя там?

Майка ѝ потри слепоочие.

— Лоръл, вече говорихме за това.

— Но...

— Не, няма да спорим отново — тя се наклони над плота с лице на нивото на това на Лоръл. — Не съм достатъчно квалифицирана, за да продължа да ти преподавам у дома. В интерес на истината даже май трябваше да те изпратя на училище още в средните класове. Но училището беше толкова далеч от Орик, а и баща ти вече пътуваше с влака за работа, и... както и да е. Но вече е време да ходиш на училище.

— Но можеш да поръчаш една от онези програми за обучение у дома. Видях ги онлайн — побърза да изрече Лоръл, защото майка ѝ вече бе отворила уста. — Дори не трябва да ми преподаваш. Материалите покриват всичко.

— И колко струва всичко това? — Гласът на майка ѝ бе тих, но едната ѝ вежда сочеше нагоре.

Лоръл мълчеше.

— Чуй ме сега — каза майка ѝ след кратка пауза, — след няколко месеца можем да измислим нещо, ако дотогава все още продължаваш да не харесваш училището. Но докато имотът ни в Орик все още се продава, нямаме пари за нищо допълнително. Знаеш това много добре.

Лоръл сведе поглед към плота, а раменете ѝ се свлякоха надолу.

Основната причина, заради която се преместиха в Кресънт сити, бе, че баща ѝ купи книжарницата на Вашингтон стрийт. В началото на годината минал от там и видял на витрината на фалиралата книжарница табелата „Продава се“. Лоръл си спомни как чуваше

родителите ѝ да си говорят в течение на седмици за това какво биха могли да направят, за да купят магазина. Да имат книжарница бе тяхна обща мечта още откакто се бяха оженили, но парите все не стигаха.

И тогава, в края на април, един човек на име Джеремай Барнс посети бащата на Лоръл на работното му място в Юрека^[1] и заявил, че се интересува от имота им в Орик. Баща ѝ се върнал вкъщи буквално подскачайки от вълнение. Всичко останало се завихри като въртележка, толкова бързо, че Лоръл едва си спомняше кое след кое следваше. Родителите ѝ прекараха няколко дни в банката в Брукингс и към началото на май книжарницата вече беше тяхна и те се преместиха от малката си къщичка в Орик в една дори още по-малка в Кресънт сити.

Но месеците пълзяха, а нещата със сделката с господин Барнс все още не бяха приключили. В момента парите не им достигаха, баща ѝ работеше безкрайни часове в книжарницата, а Лоръл бе набутана в общинска гимназия.

Майка ѝ я обгърна с ръка — топла и утешаваща.

— Но Лоръл нека оставим настрана финансовия въпрос, трябва да се научиш да се справяш с новите неща. Това ще ти е от полза. Догодина можеш да изкараш и изпита на програмата за напреднали^[2], да се присъединиш към някой отбор или клуб. Всичко това ще се отрази много добре върху молбата за прием в колеж.

— Знам, но...

— Аз съм майката — каза тя с усмивка, която да смекчи твърдия ѝ тон, — и аз казвам „на училище“!

Лоръл въздъхна и започна да прекарва пръсти по дължина на фугите между плочките на барплота. Чувахе се само тиктакането на часовника. Майка ѝ плъзна тавите във фурната и нагласи таймера.

— Мамо, имаме ли от онези твои консервирани праскови? Гладна съм.

Майка ѝ се втренчи изненадано в нея:

— Ти си гладна?

Лоръл рисувахе с пръст спирала върху изпотената кутийка безалкохолно и избягваше погледа на майка си.

— Огладнях този следобед, в последния час.

Майка ѝ се опита да се направи, че не се е случило кой знае какво, но и двете знаеха, че е нещо необичайно. Лоръл рядко

изпитваше глад. Родителите ѝ от доста години я отегчаваха с грижите си по странните ѝ хранителни навици. На всяко хранене ядеше, за да им угоди, но това не беше нещо, от което имаше нужда, още по-малко пък ѝ харесваше. Именно заради това майка ѝ се бе съгласила да поддържа запас от спрайт в хладилника. Все мърмореше против недоказаната вреда от газираното, но не можеше да не се съгласи със 140-те калории на кутийка. Това все пак правеше едни 140 калории в повече от водата. Така поне знаеше, че Лоръл приема повече калории, нищо че бяха „празни“.

Майка ѝ се забърза към килера, за да вземе буркан с праскови, може би от страх Лоръл да не промени решението си. Непознатото свиване в стомаха на Лоръл бе започнало по време на часа по испански, двадесет минути преди последния звънец, беше леко отшумяло по пътя към дома, но не беше преминало.

— Заповядай — каза майка ѝ като поставяше купичката с компот от праскови пред Лоръл.

След това обърна гръб, за да не я притеснява. Лоръл погледна към купичката. Майка ѝ бе постъпила предпазливо половин праскова и около половин чаша сок. Лоръл започна да яде прасковата на малки хапчици, като се взираше в гръба на майка си. Така ѝ се искаше тя се обърне, за да надзърне. Но майка ѝ се бе заела с чиниите и не се обърна нито веднъж. Лоръл все още се чувстваше сякаш бе загубила някаква въображаема битка. Затова когато приключи, дръпна раницата си от плота и излезе тихо на пръсти от кухнята, без майка ѝ да я усети.

[1] Юрека — град в Калифорния, основан през 1850 г. — Б.пр. ↑

[2] Образователната система на САЩ и Канада предлага обучение на ниво колеж още в гимназиите, които го предхождат. Програмата има по-сериозни образователни параметри, отколкото общият курс на обучение. Фактически тази подготовка осигурява прием в университет. — Б.пр. ↑

ДВЕ

Звънецът оповести края на часа по биология и Лоръл побърза да набута ужасния учебник колкото се може по-дълбоко в раницата.

— Е, как мина ден втори?

Лоръл вдигна поглед и видя Дейвид, седнал с лице към нея на стола пред нейния чин в лабораторията.

— Добре.

Поне бе успяла да чуе името си още от първия път при проверката на присъстващите във всички часове досега.

— Готова ли си?

Лоръл се опита да се усмихне, но устата ѝ не се подчини. Вчера, когато се съгласи да обядва с Дейвид и приятелите му, ѝ изглеждаше добра идея. Но сега мисълта да се срещне с цяла група напълно непознати хора, я караше да се гърчи от притеснение.

— Да — каза тя, но осъзна, че тонът ѝ не беше особено убедителен.

— Сигурна ли си? Не си длъжна да го правиш.

— Да, сигурна съм — произнесе бързо тя. — Нека само да си събера нещата.

Лоръл бавно заприбира тетрадката и моливите си. Когато изтърва един на земята, Дейвид го вдигна и ѝ го подаде. Тя понечи да го вземе от ръката му, но той не го пусна, докато тя не го погледна в очите.

— Няма да те ухапят — каза той със сериозен тон. — Обещавам!

Дейвид не престана да приказва докато не влязоха в столовата. Той махна към групичка в дъното на една от дългите тесни маси.

— Хайде — каза той и сложи ръка на гърба ѝ.

Стори ѝ се странно някой да я докосва така, но и необичайно успокояващо. Той я насочваше през претъпканата столова между масите, а след това пусна ръката си, когато стигнаха до въпросната маса.

— Привет, момчета! Това е Лоръл.

Дейвид посочваше към всеки един поотделно и произнасяше по едно име, но след пет секунди Лоръл вече не бе в състояние да повтори и едно от тях. Тя седна на празното място до Дейвид и се опита да улови късчета от разговора, който се водеше около нея. Разсеяно извади кутийка безалкохолно, салатата си от ягоди и спанак и половинка праскова в сок, които майка ѝ беше опаковала сутринта.

— Салата? Днес има лазаня, а ти ядеш салата?

Лоръл вдигна поглед и видя пред себе си момиче с къдрава кестенява коса, което държеше в ръце препълнен поднос с училищен обяд. Дейвид бързо взе думата, прекъсвайки какъвто и да е възможен отговор от страна на Лоръл:

— Лоръл е веганка, много стриктна вегетарианка.

Момичето погледна надолу към малката половинка праскова и повдигна вежди.

— Това ми прилича на нещо повече от веганство. Веганите не ядат ли, да речем, хляб?

Усмивката на Лоръл беше доста притеснена:

— Някои ядат.

Дейвид извъртя очи.

— Тази особа, която те разпитва, между другото, е Челси. Здравсти, Челс.

— Изглеждаш сякаш си на някакъв вид мегастрога диета — каза Челси, без да обърне внимание на поздрава на Дейвид.

— Не точно, просто такава храна харесвам.

Лоръл видя как погледът на Челси се върна обратно върху салатата и усети още куп надигащи се въпроси, които трябваше да бъдат прекъснати. Май щеше да е по-добре да даде някакво обяснение, отколкото да отговори на поне двадесет въпроса.

— Храносмилателната ми система не понася много добре нормалната храна — рече тя. — Всичко, освен чисти плодове и зеленчуци ме поболява.

— Това е странно, че кой би могъл да живее само на зеленяци? Била ли си на лекар за това? Защото...

— Челси! — Гласът на Дейвид бе остър, макар и тих.

Лоръл се зачуди дали някой друг, освен тях тримата на масата бе го чул.

Сивите очи на Челси леко се разшириха.

— О, съжалявам! — тя се усмихна и цялото ѝ лице грейна.

Лоръл съвсем непринудено ѝ върна усмивката.

— Радвам се да се запознаем — каза Челси. След това се зае със собственото си ядене и не погледна повече към храната на Лоръл.

Обедната почивка бе дълга едва двадесет и осем минути — доста кратко време по всякакви стандарта, но днес изглежда се бе проточила завинаги. Столовата беше твърде малка, гласовете рикошираха в стените като топчета за пинг-понг и нараняваха ушите ѝ. Чувстваше се така сякаш всички непрекъснато крещяха. Неколцина от приятелите на Дейвид се опитаха да я въвлекат в разговорите си, но Лоръл не успяваше да се концентрира докато температурата в помещението изглежда се покачваше с всяка изминала минута. Не можеше да разбере защо никой от останалите не забелязва нищо.

Беше се облякла с нормална тениска тази сутрин, защото вчера с деколтираната блузка се чувстваше не на място. Но сега ѝ се струваше, че яката се качва все по-високо и по-високо по врата ѝ, сякаш е с поло. Тясно поло при това. Когато звънецът най-сетне би, тя се усмихна, взе си довиждане, но побърза да излезе преди Дейвид да я догони.

Отправи се бързешком към тоалетната, пусна чантата си на пода близо до перваза и подаде лицето си навън. Вдъхна от хладния чист въздух с аромат на сол и подръпна предницата на фланелката си в опит да допусне колкото се може повече бриз до тялото си. Лекото гадене, което бе изпълнило стомаха ѝ по време на обедата започна да изчезва и тя успя да напусне тоалетната точно навреме, за да не закъснее за следващия час.

След училище тръгна бавно към дома. Слънцето и свежия въздух я ободриха и премахнаха напълно чувството за гадене. Въпреки всичко, когато избираше дрехите си на следващата сутрин, отново посегна към блузка с отворено деколте.

В началото на часа по биология Дейвид седна до нея.

— Нещо против? — попита той.

Лоръл поклати глава:

— Момичето, което обикновено стои тук, през цялото време драска сърца за някого, наречен Стив. Малко разсейващо е.

Дейвид се засмя:

— Може би за Стив Танър. Той е адски популярен.

— Май всеки си пада по онзи, който бие на очи — тя извади учебника си и го отвори на страницата, която господин Джеймс бе написал на дъската.

— Искаш ли отново да обядваш с мен днес? И с моите приятели — добави той колебливо.

Лоръл се поколеба. Допускаше, че може би ще я попита, но все още не беше намерила начин да му отговори, без да го обиди. Харесваше го много. Харесваше и приятелите му, поне онази част от тях, които можа да чуе в глъчката.

— По-скоро не — започна тя, — аз...

— Заради Челси ли? Не искаше да те накара да се чувстваш неудобно, просто е прекалено откровена във всичко. Всъщност е доста свежарско, свикнеш ли й веднъж.

— Не, не е заради нея — приятелите ти наистина са симпатични. Но не мога... не мога да понасям тази столова. И ако се налага по цял ден да бъда на затворено, то поне трябва да обядвам навън. Мисля, че след свободата на домашното обучение през всичките тези десет години ми е трудно да се приготвя така бързо.

— Тогава ще имаш ли нещо против ние да дойдем да ядем с теб навън?

Лоръл замълча и заслуша началото на урока за филактерията.

— Би било добре — отвърна тя най-сетне шепнешком.

Когато звънецът иззвъня, Дейвид каза:

— Ще те намеря на същото място. Ще ида да кажа на останалите, че и те могат да дойдат, ако искат.

Докато обяда приключи, Лоръл запомни имената поне на половината от групата и дори успя да се включи в няколко разговора. Челси и Дейвид бяха заедно с нея в следващия час и естествено и тримата се отправиха към класната стая. Дейвид пусна една шега по адрес на господин Джеймс и смехът на Лоръл отекна в целия коридор. Само след три дни училището започваше да става по-познато, тя не се чувстваше вече така загубена и дори тълпата, която в понеделник изглеждаше толкова потискаща, днес вече бе поносима. За пръв път откак напусна Орик, Лоръл се почувства у дома.

ТРИ

Следващите няколко седмици в училище се изтърколиха по-бързо отколкото Лоръл би могла да си представи след онези няколко първи мъчителни дни. Чувстваше се късметлийка, че е срещнала Дейвид — често бяха заедно в училище, падаха се заедно и с Челси в един час. Никога не обядваше сама и смяташе, че са стигнали до онзи момент, в който можеше да нарече Челси и Дейвид приятели. Часовете също минаваха добре. Никой не очакваше от нея да учи със същата скорост, като останалите, но Лоръл свикваше и с това.

Свикваше и с Кресънт сити. Разбира се, това бе по-голям град от Орик, но все пак в него имаше достатъчно отворено пространство и никоя сграда не надвишаваше два етажа. Високи ели и широколистни дървета растяха навсякъде, дори и пред бакалията. Тревата в лехите бе плътна и зелена, а почти по всички стени на сградите имаше дървени скари, по които пълзяха цветя.

В един септемврийски петък, когато излизаше от последния час за деня, Лоръл налетя на Дейвид. Така се блъсна в него, че за малко да падне.

— Извинявай — Дейвид я задържа с ръка за рамото.

— Няма нищо. Аз не внимавах.

Лоръл срещна погледа на Дейвид. Тя се усмихна срамежливо, след като осъзна, че всъщност му стои на пътя.

— О, извинявай — каза тя и се отмести от вратата.

— Ами всъщност... всъщност бях тръгнал да те търся.

Изглеждаше нервен.

— Добре. Само трябва да... — тя протегна ръка с учебник в нея.
— Трябва да оставя това в шкафчето си.

Отидоха до шкафчето ѝ, тя прибра учебника си и погледна Дейвид с очакване.

— Чудех се дали би искала да прекараме този следобед заедно?

Усмивката се задържа върху лицето ѝ, но почувства, че в стомаха ѝ пролазват тръпки. До този момент приятелството им се

ограничаваше изключително и само в училище. Лоръл изведнъж проумя, че не знае какво обича да прави Дейвид, когато не обядват заедно или пък не преписва някои от нейните бележки. Но възможността да разбере, изведнъж ѝ се стори привлекателна.

— Какво правиш обикновено?

— Зад къщата ни има гора. И понеже обичаш да си навън, реших, че можем да се поразходим. Там има едно страхотно дърво и мислех, че ще искаш да го видиш. Те всъщност са две дървета, но ще разбереш, когато ги видиш. Ако искаш, разбира се...

— Добре.

— Наистина ли?

Лоръл се усмихна:

— Разбира се.

— Супер! — Той погледна надолу по коридора към задните врати. — Ще е по-лесно, ако излезем от задния вход.

Лоръл последва Дейвид през препълнения коридор навън на режещия септемврийски въздух. Слънцето се опитваше да пробие през мъглата, въздухът бе хладен и тежък от влагата. Вятърът духаше от запад и носеше със себе си соления привкус на океана, а Лоръл дишаше дълбоко и се радваше на есенния въздух. Навлязоха в тих квартал на около километър южно от дома на Лоръл.

— Живееш с майка си, така ли? — попита тя.

— Да. Татко ни напусна, когато бях на девет. Мама завърши следването си и дойдохме тук.

— Тя какво работи?

— Аптекарка е. В центъра, в медицинския магазин.

— О — засмя се Лоръл, — това е иронично.

— Защо?

— Майка ми е магистър натуропат.

— Това какво е?

— Това е човек, който прави лекарства от билки. Тя дори си седи някои от тях. Аз самата никога не съм пила лекарства, дори тилебол^[1].

Дейвид я зяпна.

— Будалкаш ме!

— Съвсем не! Мама приготвя отвара, която ползваме вместо лекарствата.

— Майка ми би се ужасила. Тя смята, че за всяко нещо има хапче.

— Моята майка смята, че докторите са на постове си, за да ни убиват.

— Мисля, че и двете майки има какво да научат една от друга.

Лоръл се усмихна:

— Може би.

— Значи майка ти никога не ходи на лекар, така ли?

— Никога.

— Е тогава ти... вкъщи ли си родена?

— Аз съм осиновена.

— Наистина ли? — Той замълча за няколко секунди. — А знаеш ли кои са истинските ти родители?

Лоръл изсумтя сякаш през смях:

— Не.

— И защо това е смешно?

Лоръл прехапа устна.

— Обещавах ли да не се смееш?

Дейвид вдигна ръка и зае преднамерено сериозна поза:

— Кълна се!

— Някой ме оставил в кошница на стъпалата пред дома на родителите ми.

— Как ли пък не! Напълно ме занасяш!

Лоръл повдигна вежди, а Дейвид я погледна изумено:

— Честно?

Лоръл кимна.

— Аз съм подхвърлено дете. И все пак не съм била съвсем бебе. Била съм на около три години, мама казва, че съм ритала и съм се опитвала да изляза от там, където съм била, когато отворили вратата на позвъняването.

— Значи, била си малко дете? Можела ли си да говориш?

— Да, мама казва, че съм приказвала разни неща със смешен акцент, който се запазил за около година.

— Хм, знаеш ли откъде си дошла?

— Мама казва, че съм знаела името си и нищо повече. Не съм знаела нито откъде съм, нито какво се е случило, нито нищо.

— Това е най-странното нещо, което съм чувал.

— От всичко това се получило огромна бъркотия с властите. След като родителите ми решили, че искат да ме осиновят, наели частен детектив да открие родната ми майка и всички неща около временното попечителство и другите там работи. Били необходими повече от две години, преди всичко да се уреди.

— Взели ли са те в сиропиталище или нещо подобно?

— Не. Съдията, който гледал случая, бил разбран и ме оставил да живея при родителите ми докато траела процедурата. У дома обаче всяка седмица идвал социален работник, а на родителите ми не било позволено да ме извеждат извън границите на щата докато не навърша седем.

— Странно. Някога питала ли си се откъде идваш?

— Преди — да, но като не намираш отговор след време започваш да се отчайваш.

— Ако можеше да откриеш коя е истинската ти майка, би ли искала да знаеш?

— Не знам — каза тя и пхна ръце в джобовете си. — Навярно да, но аз харесвам живота си. Изобщо не съжалявам, че съм попаднала на мама и татко.

— Супер! — Дейвид посочи към алеята. — От тук. — Той погледна към небето. — Изглежда скоро ще завали. Нека да оставим чантите си и се надявам да успеем да видим дърветата.

— Това ли е твоята къща. Хубава е.

Минаваха край малка бяла къща с яркочервена врата. Множество цветни цинии оформяха дълга лека по цялото продължение на фасадата.

— Така трябва — каза Дейвид като се обърна заднешком по централната алея. — Това лято цели две седмици я боядисвах.

Свалиха раниците си до входната врата и влязоха в чиста и семпло обзаведена кухня.

— Мога ли да ти предложа нещо? — попита Дейвид и тръгна към хладилника. Извади безалкохолно и взе кутия Туинкис от шкафа. Лоръл се насили да не сбърчи нос при вида на сладките и вместо това се огледа из кухнята. Очите ѝ попаднаха на купа с плодове.

— Мога ли да си взема? — тя посочи към една сочна зелена круша.

— Да, вземи за навън. — Държеше в ръка бутилка вода. — Вода?

Тя се усмихна:

— Разбира се.

Прибраха закусните по джобовете си и Дейвид посочи към задната врата:

— Насам.

Отправиха се към задната част на кухнята и той отвори плъзгащата се врата. Лоръл се озова в добре поддържан ограден заден двор.

— Тук изглежда няма изход.

Дейвид се засмя:

— За нетренираното око може и да е така.

Приблужи се до каменната ограда, с пъргав подскок се изтегли отгоре ѝ и седна там.

— Хайде — каза той и протегна ръка, — ще ти помогна.

Лоръл невярващо погледна към него, но все пак подаде ръка. Изненадващо лесно успяха да прескочат оградата. Клонът на дървото опираше съвсем до оградата, така че с един малък скок те вече се намираха в гора с влажна опадала шума, която образуваше дебел килим под краката им. Гъстата растителност заглушаваше шума на колите в далечината и Лоръл одобрително се огледа наоколо.

— Хубаво е!

Дейвид също се огледа с ръце на хълбоците.

— Никога не съм бил истински фен на заниманията сред природата, но тук откривам много и най-различни растения, които мога да разглеждам под микроскопа си.

Лоръл му хвърли бърз кос поглед.

— Имаш микроскоп? — И продължи подсмихвайки се: — Ти май наистина си запален по науката!

Дейвид се засмя:

— Е да, всички са смятали Кларк Кент за учен особняк, но виж как се обърнаха нещата.

— Да не искаш да ми кажеш, че си Супермен? — попита Лоръл.

— Никога не се знае — пошегува се Дейвид.

Лоръл се засмя и засрамена сведе поглед към земята. Когато вдигна очи видя, че Дейвид се е втренчил в нея. Щом очите им се срещнаха, тя сякаш стана още по-тиха. Харесваше ѝ начинът, по който

я гледа, погледът му бе изпитателен, но мек и деликатен. Сякаш можеше да научи много неща за нея само като разглежда лицето ѝ.

След един дълъг миг Дейвид се усмихна леко смутено и посочи с глава към една почти незабележима пътечка.

— Дървото е натам.

Поведе я по пътека, която криволичеше ту в едната, ту в другата посока и сякаш не водеше никъде. Но след няколко минути Дейвид посочи едно огромно дърво току до пътеката.

— Еха! — възкликна Лоръл. — Това е страхотно!

Всъщност бяха две дървета — бор и елша, израсли близо едно до друго. Стъблата им се бяха слели и увили и в крайна сметка приличаха на дърво с борови иглички от едната страна и широки светлозелени листа от другата.

— Открих го, когато се пренесохме тук.

— Ами... къде е баща ти? — попита Лоръл като плъзна гръб по дънера на дървото и се настани върху мека купчина листа. Извади крушата от джоба си. Дейвид глухо се прокашля.

— В Сан Франциско. Той е адвокат и има голяма фирма.

— Виждаш ли го често?

Дейвид седна до нея на земята, а коляното му леко се отпусна до бедрото ѝ. Тя не се отдръпна.

— Всеки два месеца. Има си самолет, лети до Макнамара фийлд и на връщане ме взема със себе си за уикенда.

— Това е страхотно!

— Да, може би.

— Не го ли харесваш?

Дейвид сви рамене.

— Харесвам го. Но той е този, който ни изостави и никога не се опитва да бъде повече време с мен или каквото и да е, така че просто не мисля, че съм нещо важно за него, разбираш ли?

Лоръл кимна.

— Съжалявам!

— Няма нищо. Но винаги се забавляваме. Понякога е твърде странно.

За няколко минути потънаха в тишина. Притихналата гора сякаш ги унасяше в някакво спокойно и сънно състояние. Но внезапно една гръмотевица избоботи по небето и двамата погледнаха нагоре.

— По-добре да те връщам обратно. Скоро ще завали като из ведро.

Лоръл стана и се изтупа.

— Благодаря, че ме доведе тук — каза тя и посочи дървото. — Това е нещо наистина страхотно!

— Радвам се, че ти хареса — отвърна Дейвид, като избягваше погледа ѝ. — Но... това не беше истинската причина.

— О! — Лоръл се почувства поласкана и смутена едновременно.

— От тук — каза Дейвид, а лицето му леко се изчерви. Той се извърна настрани, за да прикрие издаващата го червенина.

Двамата прескочиха оградата точно когато първите капки дъжд започнаха да падат.

— Искаш ли да се обадиш на майка си да дойде да те прибере? — попита Дейвид, щом влязоха в кухнята.

— Не, ще се оправя.

— Но навън вали! Нека поне да те изпратя.

— Не, всичко е наред. Наистина! Обичам да вървя под дъжда.

Дейвид се спря за секунда, след това рече:

— Може ли да ти се обадя? Да речем, утре?

Лоръл се усмихна.

— Разбира се.

— Добре — отвърна той, но не се отмести от кухненската врата.

— Вратата е натам, нали? — попита Лоръл възможно най-любезно.

— Да. Само че... не мога да ти се обадя, без да имам номера ти.

— О, съжалявам! — Лоръл извади химикалка и записа номера си в едно тефтерче до телефона.

— А аз да ти оставя ли моя?

— Разбира се.

Лоръл понечи да отвори чантата си, но Дейвид я спря.

— Остави, ето тук — той хвана ръката ѝ и написа номера върху дланта ѝ. — Така няма да го загубиш — каза той леко смутен.

— Супер! Ще се чуем по-късно — отвърна тя и се усмихна топло, преди да излезе навън в дъжда.

Щом се озова в края на улицата, достатъчно далече, за да загуби къщата от поглед, Лоръл бутна назад качулката на якето си и обърна лице към небето. Пое дълбоко въздух, докато дъждът валеше върху

бузите ѝ, а тънките струйки се стичаха по врата ѝ. Тя протегна ръце встрани, но се сети за телефонния номер върху дланта си и пхна ръцете в джобовете си, стегна крачка и продължи усмихната към къщи, докато дъждът продължаваше да пада леко върху главата ѝ.

Когато Лоръл влезе у дома, телефонът звънеше. Майка ѝ изглежда я нямаше, така че Лоръл изтича до телефона, за да вдигне, преди да се включи телефонният секретар.

— Ало? — произнесе задъхано тя.

— О, привет, вече си вкъщи! Тъкмо се канех да оставя съобщение.

— Дейвид?

— Да, здравей! Извинявай, че се обаждам така скоро — отвърна той, — но се сетих, че следващата седмица имаме тест по биология и си помислих, че може би ще ти е приятно да дойдеш утре у дома да учим заедно.

— Сериозно? — попита Лоръл. — Това ще е страхотно! Така се притеснявам за този тест. Имам чувството, че знам само половината от материала.

— Супер! — той се спря. — Е, не е супер това, че се притесняваш за теста, но е супер, че... както и да е...

Лоръл се засмя на объркването му.

— По кое време?

— Когато решиш. Утре няма да правя нищо специално — само ще помогна на майка в домакинската работа.

— Добре, ще ти се обадя.

— Супер! До утре тогава.

Лоръл каза довиждане и затвори. Заизкачва се към стаята си, като вземаше по две стъпала наведнъж, а усмивката не слизаше от лицето ѝ.

[1] Тилебол е марка лекарство в Северна Америка. Намалява болката, сваля температурата и успокоява симптомите на алергии, простуда, кашлица и грип. Основната му съставка е парацетамол. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ

В събота сутринта Лоръл се събуди при изгрев-слънце. Тя винаги ставаше рано. Обикновено се събуждаше около час по-рано от родителите си. Така, преди да се затвори часове наред в училище, успяваше да се поразходи, да се порадва на първите слънчеви лъчи и на вятъра, галещ бузите й...

Тя облече набързо една рокля без ръкави, взе старата китара на майка си от кутията зад вратата и се измъкна тихо навън, за да се порадва на прохладната чистота на ранното утро. Късният септември бе прогонил ясните утрини и вместо тях бе донесъл мъгла, която се стелеше от океана и висеше над града чак до ранния следобед.

Лоръл тръгна по пътеката, която криволичеше през задния двор. Въпреки малкия размер на къщата, парцелът бе доста голям. Родителите й често обсъждаха как някой хубав ден ще се разширят. В двора растяха няколко дървета, които хвърляха сянка върху стените на къщата. Близо месец Лоръл и майка й садиха цветя и пълзящи растения, които сега като в рамка ограждаха дома им.

Къщата им беше наскоро редица от други къщи, но задният им двор опираше в гората, подобно на повечето дворове в Кренстън Сити. Лоръл обикновено се разхождаше по някои от малките полянки или към дола на рекичката, която течеше наблизо.

Тя се отправи към реката и седна на брега. Потопи крака в хладните й води, които сутрин винаги бяха сякаш по-чисти и прозрачни. Водните насекоми и комарите още не бяха излезли и наоколо цареше успокояваща тишина.

Лоръл подпря китарата на коляно и подръпна струните й. Случайните акорди постепенно оформиха нещо като мелодия. Беше й приятно да изпълва пространството с музика.

Преди три години случайно откри старата китара на майка си на тавана. Инструментът се нуждаеше от нови струни и основна настройка. Лоръл успя да убеди майка си да оправят китарата и започна да се учи да свири. Един ден майка й каза, че й подарява

китарата, но Лоръл продължаваше да мисли за нея като за китарата на майка си. Така беше някак по-романтично — китарата бе не просто китара, а нещо като старо наследство.

Някакво насекомо кацна на рамото ѝ и запълзя назад по гърба ѝ. Лоръл с досада го цапна. Внезапно пръстите ѝ напипаха нещо. Опъна ръка назад и малко по-надолу. Нещото още си беше там — кръгла подутина, достатъчно голяма, за да се напипа под кожата. Изви глава, но не можа да види нищо. Отново опипа подутинката с пръсти, опитвайки се да разбере какво е това. Най-сетне се отказа, стана и тръгна към къщата, за да потърси огледало.

Щом се прибра, Лоръл отиде право в банята. Заклучи вратата и се изправи срещу огледалото. Завъртя се няколко пъти насам-натам, докато накрая успя да види гърба си. Дръпна горнището на роклята си и започна да търси подутинката. Най-накрая я съзря — беше точно между плешките — малко издадено кръгче, което почти се сливаше с кожата наоколо. Беше едва забележимо, но със сигурност беше там. Натисна подутинката — не болеше, но допирът я дразнеше. Приличаше на пъпка. „Няма що!“, помисли Лоръл с крива физиономия.

Лоръл чу тихите стъпки на майка си по коридора и надникна от банята.

— Мамо?

— В кухнята съм — отвърна майка ѝ, като сподави една прозявка.

Лоръл последва гласа ѝ.

— Имам някаква подутина на гърба. Можеш ли да погледнеш? — тя се обърна с гръб.

Майка ѝ лекичко натисна с пръст подутинката.

— Просто пъпка — каза тя.

— И аз си помислих същото — отвърна Лоръл и придърпа обратно презрамката на роклята си.

— Но ти всъщност нямаш пъпки! — Майка ѝ се поколеба за момент и после попита: — Имаш ли вече... е, знаеш какво?

Лоръл бързо поклати глава.

— Това е просто една пъпка — гласът ѝ прозвуча пресилено равнодушно, а усмивката ѝ изкуствено замръзна на устните ѝ. — Част от пубертета, както често ми повтаряш.

Лоръл се обърна и излетя от стаята, преди майка ѝ да успее да попита още нещо.

Качи се в стаята си, седна на леглото и продължи да опипва малката пъпчица. Тази първа пъпка я накара да се почувства нормална по странен начин. Тя сякаш постави началото на някакъв вид ритуал на прехода. Досега пубертетът ѝ не протичаше точно така, както го описваха в книгите. До момента никога не бе имала пъпки и въпреки че гърдите и бедрата ѝ наедряха, дори малко по-рано отколкото се очакваше, на петнадесет и половина години тя все още нямаше месечен цикъл.

Когато станеше дума за това, майка ѝ обикновено свиваше рамене и казваше, че не може със сигурност да се твърди дали това не е семейна черта, тъй като не познават биологичната ѝ майка. Но Лоръл знаеше, че майка ѝ се тревожи за нейното развитие.

Тя облече обичайната блузка с дълбоко деколте и джинсите и започна да сресва косата си, за да я върже на конска опашка. След това се сети за онези дразнещи недостатъци, които виждаше по гърбовете на някои момичета и реши да остави косата си пусната — за всеки случай, ако пъпката вземе, че се превърне в нещо още по-грозно. Не дай си боже това да се случи, докато е на гости на Дейвид. Би било истински гадно!

Лоръл слезе по стълбите, пътъм грабна една ябълка и извика за довиждане на майка си. Почти стигна до дома на Дейвид, когато зърна на отсрещния тротоар Челси, която правеше своя сутрешен джогинг. Лоръл ѝ махна за поздрав.

— Здравсти — отвърна ѝ Челси и щом се усмихна кърдиците около лицето ѝ сякаш станаха по-светли.

— Привет! — отвърна Лоръл с усмивка. — Не знаех, че тичаш сутрин.

— Крос в пресечена местност. Обикновено тренирам с отбора, но съботите са само мои. Ти какво правиш?

— Тръгнала съм към Дейвид — каза Лоръл. — Ще учим заедно. Челси се засмя.

— Е, добре дошла във фен клуба на Дейвид Лоусън. Аз съм президентът, но пък ти може да си ковчежника.

— Не е това, което си мислиш — защити се Лоръл, без да е сигурна, че казва истината. — Ние просто ще учим. В понеделник

имам тест по биология, на който със сигурност ще се проваля, ако някой не ми помогне.

— Къщата му е точно зад ъгъла. Ще те изпратя до тях.

Завиха зад ъгъла и чуха шума на косачката за трева. Дейвид работеше и не ги забеляза. Двете момичета се приближиха и застанаха на края на моравата.

Той буташе косачката през гъстата трева. Беше облечен само с джинси, а на краката му имаше стари обувки за тенис. Гърдите и ръцете му бяха жилести, с релефни издължени мускули, кожата му беше загоряла от слънцето и под меката утринна светлина по нея проблясваха фини капчици пот.

Лоръл застина с втренчен поглед. Разбира се, бе виждала момчета да тичат нагоре-надолу без фланелки, но сега бе различно. Видя как ръцете на Дейвид се напрегнаха, когато машината срещна някакво препятствие в тревата и той трябваше да натисне по-силно, за да продължи. Тя усети как нещо в гърдите ѝ се стяга.

— Помислих, че съм умряла и съм попаднала в рая — прошепна Челси, без да си дава труд да крие възхищението в очите си.

Дейвид сякаш усети, че го наблюдават, вдигна очи и срещна очите на Лоръл. Тя бързо спусна погледа си към краката му. Челси дори не мигна. Когато Лоръл отново вдигна очи, Дейвид нахлузваше фланелката си през глава:

— Здравейте, момичета! Много рано сте станали.

— Рано ли? — изненада се Лоръл, все пак беше почти девет часа. — О, забравих да се обадя! — добави притеснено тя.

Дейвид сви рамене.

— Няма проблем! Аз и без това вече съм станал — усмихна се той и посочи към машината за косене.

— Е, трябва да бягам — рече Челси и бързо учести дишането си. — В буквалния смисъл на думата трябва да бягам. — После се обърна, така че само Лоръл да вижда лицето ѝ и направи физиономия: — Еха! — помаха и на двамата и спринтира надолу по улицата.

Дейвид цъкна с език и поклати глава, докато гледаше Челси да се отдалечава. След това се обърна към Лоръл и посочи към къщата.

— Биологията ни чака!

След теста в понеделник Дейвид попита Лоръл:

— Е, как беше, ама честно?

Лоръл се усмихна:

— Бива, не беше чак толкова зле, но благодарение на твоята помощ.

В събота учиха около три часа, а в неделя вечерта говориха още час по телефона. Е, не че телефонният разговор имаше нещо общо с биологията, но може би все пак научи нещо по осмоза — осмоза по телефона.

Дейвид се поколеба за секунда, а после каза:

— Можем да го правим редовно... Имам предвид да учим заедно.

— Да — Лоръл хареса идеята за още съвместни „учебни“ сесии.

— Следващия път може да дойдеш у дома — предложи тя.

— Супер!

Когато сутрешните им часове свършиха, навън валеше и затова отидоха в една малка беседка. Почти никой не идваше да се храни тук, защото нямаше маса, а и подът не бе от цимент, но Лоръл харесваше неравната трева, която май винаги беше леко влажна, въпреки покрива.

Обикновено когато валеше, по-голямата част от групичката оставаше в училището, но днес Дейвид, Челси и едно момче на име Райън също решиха да обядват навън.

Дейвид и Райън се замерваха с парченца хляб, а Челси остроумно коментираше пропуснатите цели, ударите и непохватността на играчите, които постоянно изпращаха парченца хляб в зрителите.

— Е, това вече беше нарочно! — каза Челси, като извади една коричка от деколтето си и я хвърли обратно към момчетата.

— Не! Беше абсолютна случайност! — защити се Райън. — Ти сама каза, че не мога да уцеля това, което съм си набелязал.

— Тогава трябва да започнеш да се целиш в мен, за да съм сигурна, че съм в безопасност! — отсече Челси. После въздъхна и се обърна към Лоръл: — Не съм създадена да живея в Северна Калифорния! През лятото косата ми е хубава, но падне ли малко дъжд и... превръща се в ето това.

Челси имаше дълга кестенява коса със светлокафяви кичури, която падаше на букли по гърба ѝ. През топлите слънчеви дни къдрици ѝ бяха меки като коприна, но когато навън застудееше те ставаха

твърди и непокорни. А през половината време тук беше студено и влажно. Очите на Челси бяха светлосиви и напомняха на Лоръл за цвета на океана в мига, когато слънцето се кани да изгрее.

— На мен ми харесва — успокой я Лоръл.

— Това е защото косата не е твоя. Всеки ден ѝ слагам специални шампоани и балсами, за да я разреша. — Челси погледна Лоръл и докосна правата ѝ гладка коса. — Много е приятна на допир. Ти какво използваш?

— Каквото ми падне.

— Хм — Челси още веднъж пипна косата ѝ, — използваш ли балсам без измиване? Това обикновено действа добре на моята коса.

Лоръл въздъхна шумно.

— Всъщност... нищо не ползвам. Какъвто и да е балсам прави косата ми лъщяща и имам чувство, че е мазна. Като сложа шампоан, той пък я нрави твърде суха, дори и най-овлажняващите...

— Значи просто не си миеш косата!? — Челси трудно смилаше казаното от Лоръл.

— Много добре я измивам, но само с вода. Всъщност косата ми си е чиста.

— И не използваш никакъв шампоан!?

Лоръл поклати глава в очакване на още някой скептичен коментар, но Челси само промърмори:

— Късметлийка — и се обърна да си довърши обяда.

Същата вечер Лоръл старателно разгледа косата си. Дали трябва да я мие с шампоан? Но косата ѝ си изглеждаше съвсем наред, Лоръл се обърна с гръб към огледалото, попипа и натисна подутината. В събота сутринта тя бе съвсем мъничка, а в неделя вече бе станала забележимо по-голяма. „По дяволите тази първа пъпка“ — измърмори тя към собственото си отражение.

На следващата сутрин Лоръл се събуди от тъп сърбеж между плешките. Опита се да не изпада в паника и забърза към банята. Обърна се така, че да види гърба си в огледалото. Подутината бе по-голяма от монета от 25 цента! Това определено не беше пъпка от акне. Лоръл пипна внимателно подутината и лекото докосване на пръстите ѝ предизвика дразнене, което се разнесе по целия ѝ гръб. В паниката си

тя хукна към стаята на родителите си със запретната до гърди нощница. Вдигна ръка да почука, но се спря и няколко пъти пое дълбоко дъх.

Лоръл внезапно осъзна, че седи полугола насред коридора и изведнъж се почувства много глупаво. Какво си мисли, че прави? Засрамена до смърт, тя отстъпи от вратата на спалнята на родителите си и се отправи бавно към банята. Затвори вратата колкото се може тихо. Обърна отново гръб към огледалото и заоглежда подутината. Изви се, за да я разгледа от различни ъгли, докато не се убеди, че наистина с толкова голяма, колкото я видя първия път.

Лоръл израсна с разбирането, че човешкото тяло най-добре знае как да се справи. Ако бъде оставено само на себе си, в повечето случаи то се оправя. И двамата ѝ родители живееха така. Никога не ходеха на лекар, нито пък взимаха лекарства.

— Това е просто една изключително голяма пъпка. Ще си мине сама — каза Лоръл на отражението си в огледалото, а тонът ѝ прозвуча точно като този на майка ѝ.

Тя се поразрови в чекмеджето и извади кутийката с мехлема, който майка ѝ всяка година приготвяше от розмарин, лавандула, масло от чаено дърво и бог знае още какво. Употребяваше го за всичко.

Със сигурност този мехлем нямаше да ѝ навреди. Лоръл гребна от мазилото с блага миризма и започна да го втрива по гърба си. От допира на пръстите ѝ и от лекото парене, което причиняваше маслото от чаено дърво, гърбът ѝ пламна. Всяко докосване я дразнеше. Лоръл съблече бързо нощницата и с рамене, прилепени до стената, крадешком се отправи към стаята си.

Шмугна се вътре и извади от гардероба широка бейзболна фланелка с ръкави. Повечето ѝ блузки щяха да скрият подутината, но въпреки това Лоръл не искаше да рискува. Ами ако стане още по-голяма, докато е на училище? По-добре да е скрита под широка свободна блуза. Подутината сърбеше всеки път, щом нещо я допреше — дългата ѝ коса, фланелката и разбира се пръстите ѝ, когато за пореден път опипваше неравността по гърба си само за да си докаже, че не си въобразява. Щом заслиза по стълбите имаше усещането, че всеки нерв в тялото ѝ е свързан с тази подутина.

В четвъртък Лоръл вече бе напълно убедена, че каквото и да е това нещо на гърба ѝ, то със сигурност не е пъпка. Не само, че през

последните два дни продължи да расте, ами сякаш растеше още по-бързо. Тази сутрин нещото бе голямо колкото топка за голф.

Лоръл слезе за закуска твърдо решена да сподели с родителите си за подутината. По едно време дори си пое дъх и отвори уста да каже, но в последната секунда се смути и вместо това помоли баща си да ѝ подаде парче пъпеш.

Под широките тениски, които носеше последните дни и под пуснатата ѝ коса, никой не забеляза подутината, но бе само въпрос на време и това да се случи, особено ако нещото стане още по-голямо. *Ако, повтаряше си Лоръл, ако стане по-голямо. Може би мехлема на мама ще свърши работа.*

Вече три дни се мажеше с мехлема, но нямаше никакъв резултат. В крайна сметка, ако някакво нещо по тялото ти става толкова голямо и то с тази скорост, едва ли е нещо, с което невинното масло от чаено дърво може да се справи, нали? А дали тази подутина не е тумор? Лоръл бе чела за хора с тумор на гръбначния стълб. Тя пое рязко дъх. Да, много е възможно подутината да е тумор.

— Хей, чуваш ли ме изобщо? — гласът на Челси се вряза сред мислите на Лоръл и тя извърна глава към приятелката си.

— Моля?

Челси се разсмя.

— Да, явно не ме чуваш. — След това я попита по-тихо: — Добре ли си? Изглеждаш някак отнесена...

Лоръл се взря за момент в приятелката си и се опита да се сети кой беше следващият ѝ час.

— Добре съм — отвърна нервно. — Просто се бях замислила.

Челси я изгледа с недоверие.

— Добре — повдигна вежди тя.

Внезапно зад гърба им се появи Дейвид. В мига, в който Челси се упъти към своя час, Лоръл забърза напред и се опита да се измъкне от компанията на Дейвид, но той се протегна и я спря.

— Закъде си се разбързала, Лоури? Има още цели три минути до звънеца.

— Не ме наричай така! — заяде се тя.

Дейвид зяпна и не каза нищо повече. Дватамата стояха мълчаливо един срещу друг, а тълпи от ученици ги заобикаляха с гневни забележки. Лоръл потърси в ума си думи, с които да се извини, но

какво можеше да каже? *Прощавай, Дейвид, нервите ми са опънати, защото може би имам тумор?* Вместо това тя изстреля троснато:

— Не харесвам прякори!

Дейвид залепи една смела усмивка на лицето си:

— Не знаех, извинявай! — Той притеснено прокара пръсти през косата си. — Ти да не би... — гласът му се провлече и той явно промени решението си. — Хайде, ще те изпратя до твоята стая.

Сега вече Лоръл се почувства неловко, вървейки до него. Когато стигнаха до класната стая се обърна и му махна:

— До скоро!

— Лоръл?

Тя се обърна.

— Какво ще правиш в събота?

Лоръл се поколеба за миг. През последните дни си мислеше, че с Дейвид отново могат да правят нещо заедно през уикенда. И до тази сутрин се чудеше как да го попита по някакъв небрежен начин. Но в крайна сметка това май не беше много добра идея.

— Мислех дали групичката да не се съберем и да си направим пикник, може дори да си напалим огън на открито. Знам едно страхотно място на плажа. Челси каза, че ще дойде, ще дойдат също Райън, Моли и Джо. Още няколко души може би...

Храна, пясък и димящ огън. Нито едно от тези неща не звучи добре.

— Малко е студено, така че няма да можем да поплуваме, но... знаеш. Все някого напъхват във водата. Забавно е!

Изкуствената усмивка на Лоръл се стопи. Ненавиждаше допира на солената вода по кожата си. Дори и след като си вземе душ, все още усещаше солта — сякаш се просмукваше в порите ѝ. Последният път, когато плува в океана, а това бе преди доста години, се чувстваше отпаднала и уморена дни след това. Пък и в бански нямаше никакъв начин да скрие подутината.

Лоръл потръпна при мисълта колко голяма ще стане подутината след два дни, ако продължи да расте със същото темпо. Дори и да иска, няма как да отиде.

— Дейвид, аз... — така не ѝ се отказваше. — Не мога.

— Защо не можеш? — попита Дейвид.

Можеше да каже, че ще работи в книжарницата — доскоро наистина прекарваше доста време там и помагаше на баща си, но не можеше да излъже. Не и Дейвид.

— Просто не мога — измърмори тя и се шмугна през вратата на класната стая, без да каже довиждане.

В петък сутринта подутината имаше размер на топка за софтбоул. Нямаше съмнение, че е тумор. Лоръл дори не си направи труда да иде до банята да я разгледа. Чувстваше я и знаеше, че нито една тениска вече не може да я скрие.

Лоръл дълго се рови из гардероба, докато откри една по-ефирна и широка блуза, която поне прикриваше подутината. Изчака в стаята си докато стана време заучилите и само извика „Добро утро“ и „Довиждане“ на родителите си.

Денят се точеше безкрайно бавно. Подутината я сърбеше през цялото време, а не само при допир. Лоръл не можеше да мисли за нищо друго, освен за този натрапчив сърбеж. По време на обедната почивка не говори с никого от приятелите си. Чувстваше се зле от това, че ги игнорира, но гърбът така я сърбеше, че не можеше да се концентрира върху каквото и да било.

До края на часовете тя успя да отговори четири пъти грешно на въпросите, които ѝ поставяха. Накрая сенъора Мартинес ѝ зададе изключително лесен въпрос, с който се опитваше да ѝ даде шанс да оправи положението, но със същия успех учителката можеше да ѝ говори и на суахили. Веднага щом би звънеца, Лоръл скочи от мястото си и се озова на вратата преди всички. И най-вече преди сенъора Мартинес да може да я попита за причината за лошото ѝ представяне днес.

Видя Дейвид и Челси да си говорят пред шкафчето на Челси и бързо се обърна и се отправи към задния изход с надеждата, че нито един от двамата няма да я види. Успя да се измъкне незабелязано от училището и тръгна напосоки през футболното игрище — не беше съвсем сигурна къде да отиде във все още непознатия град. *Ами ако имам рак?* Мислеше си Лоръл. *Ракът не минава от само себе си. Може би трябва да кажа на мама.*

— В понеделник — каза си едва чуто Лоръл под нос, докато хладният въздух развяваше косата ѝ. — Ако не се махне до понеделник, ще кажа на нашите.

Насочи се към трибуните. Заизкачва се по тях, а краката ѝ отекваха тежко по всяко метално стъпало, докато не стигна последния, най-висок ред. Облегна се на перилата и впери поглед към хоризонта през върховете на близките дървета. Беше високо над града и внезапно се почувства изолирана и отделена от света. Всъщност точно това искаше.

Зад гърба ѝ се чуха стъпки. Обърна се и видя смутеното лице на Дейвид.

— Здравсти — каза той.

Лоръл замълча. Вътре в нея облекчението и раздразнението водеха битка. В крайна сметка облекчението победи.

Дейвид посочи пейката до нея и попита:

— Искаш ли да седнем?

Известно време Лоръл не мръдна, след това седна на пейката и потупа мястото до себе си с крехка усмивка на устните. Дейвид седна предпазливо, сякаш не вярваше много на тази покана.

— Нямах намерение да те преследвам — каза той като се наведе напред и опря лакти на коленете си. — Мислех да те изчакам долу, но... — Той сви рамене. — Но какво да кажа... Нямах търпение.

Лоръл продължаваше да мълчи. Дълго време седяха в мълчание.

— Добре ли си? — гласът на Дейвид бе неестествено висок.

Лоръл усети как в очите ѝ напират горещи сълзи, но се насили с мигане да ги върне обратно.

— Ще се оправя.

— Цяла седмица си толкова мълчалива.

— Съжалявам.

— Аз ли... направил ли съм нещо?

Лоръл рязко вдигна глава.

— Ти!? Не, Дейвид, ти... ти си страхотен! — Обзе я чувство за вина и се насили да се усмихне. — Просто имах лош ден, това е всичко. През уикенда ще се оправя. В понеделник ще бъда добре, обещавам.

Дейвид кимна и тишината отново надвисна над тях, тежка и неловка. След това той прочисти гърло:

— Може ли да те изпратя до вас?

Лоръл поклати глава.

— Ще постоя тук известно време. Ще се оправя — додаде тя.

— Но... — той не продължи. Просто кимна, стана и се пригответи да си върви. После се обърна: — Ако имаш нужда от нещо, знаеш ми телефона, нали?

Лоръл кимна. Знаеше го наизуст.

— Е, добре — той пристъпваше от единия крак на другия. — Сега те оставям.

Малко преди Дейвид се скрие от погледа ѝ, Лоръл извика:

— Дейвид?

Но когато той се обърна към нея с открито и прямо лице, Лоръл загуби кураж.

— Приятно прекарване утре — каза тя някак вяло.

Лицето му леко помръкна, но той кимна и продължи.

Вечерта Лоръл седна пред огледалото в банята и се втренчи в гърба си. Докато мажеше обилно цялото място с мехлема на майка си, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Мехлемът не беше помогнал досега и логиката казваше, че едва ли ще помогне тепърва, но все трябваше да опита нещо.

ПЕТ

Съботата настъпи с хладно утро и с лека мъгла, която слънцето щеше да разсее до обяд. Лоръл си помисли, че всеки един от групата на днешния пикник има стопроцентов шанс да се гмурне или да бъде бутнат в хладните води на океана и почувства облекчение, че отказа да отиде. Излежаваше се в леглото и наблюдаваше изгрева в преливащи се нюанси на розово, оранжево и меко синьо. Повечето хора оценяват красотата на залезите, но според Лоръл изгревите наистина ти вземаха дъха. Тя се протегна и седна в леглото, като все още гледаше през прозореца. Помисли си за големия брой хора в този малък град, които проспиваха невероятните изгреви. Баща ѝ например бе един от тях. Беше известен с това, че обича да си поспива и рядко ставаше преди обяд в събота, или както на шега я наричаше „спибота“.

Тази мисъл я разсмя, но реалността бързо я върна на земята. Лоръл попипа с пръсти гърба си и очите ѝ се разшириха. Леко потрепери, докато опипа мястото и с другата ръка, сякаш се опитваше да се убеди в това, което усещаше.

Подутината я нямаше. Но на нейно място имаше нещо друго. Нещо дълго, изящно и хладно. И много по-голямо от подутината.

За първи път се ядоса, че не е от момичетата, които имат огледало в стаята си. Лоръл изви глава като се опитваше да види какво има на гърба си, но успя да зърне само заоблените краища на нещо бяло. Отметна тънкия чаршаф и се втурна към вратата. Отвори я тихо. Чу баща си да хърка, но майка ѝ понякога ставаше по-рано и затова трябваше да бъде много внимателна. Лоръл остави вратата широко отворена като за пръв път в живота си с благодарност оцени благодатта на добре смазаните панти и тръгна по коридора с гръб, опрян в стената. Като че ли това щеше с нещо да помогне.

Ръцете ѝ трепереха, докато затваряше вратата на банята и едва успя да се справи с ключалката. Щом чу езичето на резето да щраква, Лоръл най-сетне си пое дъх. Изтощена и изплашена, тя опря глава на вратата и се опита да се успокои. Пръстите ѝ напипаха ключа на

лампата и тя го щракна. Лоръл пое дълбоко дъх, прогони тъмните петна от погледа си и пристъпи решително към огледалото.

Дори не ѝ се наложи да се извърта с гръб, за да види какво е станало.

Над двете ѝ рамене стърчаха някакви синкавобели неща с издължена форма. За момент Лоръл беше като хипнотизирана, втрещена с широко отворени очи в бледите неща. Бяха вцепеняващо красиви — твърде красиви, за да може да ги опише с думи.

Обърна се бавно, за да може да ги разгледа по-добре. От мястото, където се намираше подутината, излизаха подобни на листа на цвете образувания, които оформяха на гръба ѝ нещо като звезда с множество леко овални лъча. Две от тях, бяха по-дълги от останалите и падаха ефирно над всяко едно от раменете ѝ, а надолу стигаха чак до кръста ѝ. Бяха дълги над тридесетина сантиметра и широки колкото дланта ѝ. По-малките — дълги около двадесет сантиметра, спираловидно се завъртаха от центъра и запълваха останалото място. Имаше дори няколко малки зелени листенца, там, където огромното цвете бе свързано с кожата ѝ.

Цялото това съцветие в центъра бе тъмносиньо, към средата изсветляваше до нежно небесносиньо, а по краищата ставаше чисто бяло. Краища бяха леко накъдрени и приличаха на цветчетата на африканската виолетка, която майка ѝ се опитваше да отглежда в кухнята. Имаше поне двадесет подобни нежни образувания, подобни на цветни листенца. Всъщност май бяха повече.

Лоръл обърна лице към огледалото и се взря в отражението си. Не можеше да отлепи очи от пърхащите листенца, които сякаш се носеха около главата ѝ. Почти приличаха на криле.

Силно чукане по вратата я извади от транса ѝ.

— Готова ли си вече? — чу се съненият глас на майка ѝ.

Лоръл с ужас се взря в огромните бели неща и ноктите се впиха в дланите ѝ. Наистина бяха красиви, но нима имаше на света друг човек, от чийто гръб да израства огромно цвете? Това беше десет, не — стотици пъти, по-зле от подутината. Сега как да скрие всичко това?

Може пък листенцата просто да окапят някой ден. Тя дръпна силно едно от продълговатите образувания. По гръба ѝ плъзна остра болка. Лоръл прехапа устни, за да не извика. Но въпреки това една леко стенание се изплъзна от устата ѝ.

— Лоръл, добре ли си? — попита притеснено майка ѝ от другата страна на вратата.

Лоръл пое дълбоко въздух няколко пъти — болката постепенно заглъхна.

— Добре съм — отвърна тя, но гласът ѝ леко трепереше. — Минутка, мамо!

Трескаво заоглежда банята за нещо, което може да скрие израстъка на гърба ѝ. Дантелената ѝ нощничка със сигурност не можеше да го направи. Лоръл грабна огромна хавлиена кърпа, наметна я върху раменете си и я уви около себе си. След бърз поглед в огледалото, за да види дали случайно не стърчат гигантски венчелистчета, тя отвори вратата и се усмихна сковано на майка си.

— Извинявай, че се забавих!

Майка ѝ премигна учудено.

— Да не си вземала душ? Не чух водата да тече.

— Бях бърза — колебливо рече Лоръл, — а и не си мих косата — добави тя.

Но майка ѝ не обърна особено внимание на обясненията ѝ.

— Слез долу като се облечеш, ще ти направя нещо за закуска — каза тя все още сънena. — Изглежда се задава един прекрасен ден.

Лоръл заобиколи внимателно майка си и се гмурна в сигурността на собствената си стая. Нямаше ключ за вратата, затова мушна един стол под дръжката, както бе виждала да правят по филмите. Погледна с недоверие странното приспособление — едва ли щеше да попречи някому да влезе, но пък не можеше да измисли нищо по-добро. Отметна кърпата от раменете си и отново заоглежда поомачканите венчелистчета. Доста се бяха поразрошили, но това не ѝ причиняваше болка. Тя издърпа едно по-дълго венчелистче през рамо и започна да го оглежда. Огромната подутина беше ужасно неприятна, но какво щеше да прави сега с това?

Помириса странното образуване. Излъчваше аромат на цвят на плодно дръвче, само че по-силно. Доста по-силно! Почти задушавашата миризма започна да изпълва стаята. Добре поне, че това огромно нещо не мирише лошо! Може да каже на майка си, че има нов парфюм или нещо такова.

Лоръл вдъхна отново силния аромат. Нямаше да е лошо да може наистина да открие подобен аромат в някоя парфюмерия.

Но в мига, в който осъзна сериозността на ситуацията, стаята се завъртя пред очите ѝ. Нещо тежко сякаш притисна гърдите ѝ и не ѝ даваше да диша. Какво да прави сега!? Най-важното е да се опита да скрие тези странни неща, които стърчаха от гърба ѝ!

Лоръл отвори гардероба и затършува сред нещата си в опит да открие нещо, което би скрило огромното цвете на гърба ѝ. Но когато през август си купуваше дрехи, със сигурност не бе мислила, че трябва да скрива нещо. Гардеробът ѝ бе пълен с леки тънки блузки и летни роклички. Едва ли някоя от тях бе правена, с цел да скрие нещо, Лоръл грабна няколко по-плътни и широки блузи и след като огледа коридора притича бързо до банята. Щом затвори врата с разтуптяно сърце, се зарече, че още днес ще отиде в някой магазин и ще купи огледало за стаята си.

В първата блуза изобщо не успя да побере огромното цвете на гърба. Обърна гръб към огледалото и се вгледа в цветето. Трябва да има някакъв друг начин. Хвана колкото можа повече дълги бели листенца и се опита да ги увие около раменете си. Не стана особено добре. Освен това нямаше никакво намерение да носи дрехи с ръкави през останала част от живота си — независимо от това колко ѝ остава да живее.

Реши да издърпа листата надолу под ръцете си и да ги увие около кръста си. Така беше по-добре. Много по-добре! Взе от закачалката един дълъг копринен шал и го уви около кръста си, като внимателно прилепи листенцата към тялото си. След това закопча панталона си върху шала. Не я болеше, но имаше чувството, че нещо я ограничава и задушава. Но все пак бе по-добре, отколкото нищо. Избра си лека блузка в пасторален стил и я облече върху шала. После, притеснена и изплашена, се завъртя, за да се огледа в огледалото.

Ако имаше навика да говори сама на себе си би казала, че е успяла да направи доста впечатляващо прикритие. Платът на блузата беше релефен и никой не би могъл да предположи, че отдолу има нещо. Дори в профил издутината на гърба ѝ бе едва забележима, а ако си пусне косата, никой нищо няма да забележи. Един малък проблем бе решен.

Оставаха още стотици по-големи.

Знаеше, че пубертетът е странен период. Промени в настроението, обезобразяващо лицето акне, дори цикъл, който не

спира с месеци все пак са в реда на нещата. Но да ти порасне огромно цвете на гърба — това вече минаваше всички граници! Това беше нещо, което може да се види само в някой евтин хорър. Дори и да реши да сподели с някого, кой ще ѝ повярва? Никога, дори и в най-лошите си кошмари не можеше да предвиди подобно нещо. И това нещо щеше да съсипе живота и бъдещето ѝ.

Изведнъж ѝ стана прекалено горещо в банята. Тук бе прекалено тясно, прекалено тъмно, прекалено... всичко! В отчаяното си желание да се махне час по-скоро от къщата, Лоръл профуча през кухнята, грабна кутийка безалкохолно и се насочи към задната врата.

— На разходка ли отиваш?

— Да, мамо — отговори Лоръл, без да се обръща.

— Приятна да е!

Лоръл издаде неясен звук изпод нос.

Тръгна по пътеката към гората, без да обръща внимание на окъпаната в роса зеленина наоколо. На запад все още имаше лека мъгла, която протягаше език откъм океана, но небето беше синьо и ясно, а слънцето бавно и царствено се издигаше от изток. Наистина, очертаваше се един прекрасен ден... Имаше чувството, че майката природа си устройва шега с нея. Нейният живот бе съсипан, а от всичко наоколо струеше красота, като че ли само и само да ѝ направи напук.

Лоръл се промъкна зад голяма група дървета, които я скриваха както от пътя, така и от тяхната къща, но това не ѝ се стори достатъчно спокойно място. Продължи да върви.

След няколко минути спря и се послуша. Не се чуваше нищо. Беше сама. Издърпа задната част на блузата си нагоре и отвърза стегнатия шал. От устните ѝ се откъсна дълбока въздишка на облекчение, щом листенцата отскочиха като камшичета и заеха първоначалната си позиция на гърба ѝ. Имаше чувството, че току-що са освободени от малка и тясна кутийка.

Един слънчев лъч се провря между дърветата и се плъзна по тялото ѝ. На тревата пред нея се очерта сянката ѝ — огромна пеперуда с ефирни криле. Опита се да раздвижи крилообразните неща, но въпреки че сега вече ги усещаше (усещаше как всяка частица от тях се къпе в слънчевите лъчи), тя явно не можеше да ги контролира. Онова, което ти разбива живота, не би трябвало да изглежда така красиво.

Лоръл остана взряна в сянката си дълго време. Чудеше се какво да прави. Дали да каже на родителите си? Беше си обещала да им каже за подутината в понеделник, ако не се махне.

Е да, ама тя се махна!

Лоръл издърпа една от най-дългите лентички над рамото си и прокара пръсти по нея. Не болеше. *Може би все пак това нещо ще се махне от само себе си*, помисли си тя в изблик на оптимизъм. Майка ѝ винаги казваше така. Рано или късно повечето неща се оправят от само себе си. Може би... може би всичко ще бъде наред.

Наред? Думата сякаш изпълни главата ѝ и се заудря в черепа ѝ.

На гърба ми расте огромно цвете! Как може всичко да е наред?

И докато емоциите ѝ кипяха като бурно море, мислите ѝ се концентрираха върху Дейвид. Може би той ще ѝ помогне някак да проумее всичко това. Всичко, което ѝ се случва, трябва да има някакво научно обяснение. Дейвид има микроскоп, бил добър, ако се съди по думите му. Може би, ако разгледа под него късче от странното цвете, ще успее да ѝ каже какво е то. А дори и да ѝ каже, че си няма и представа какво може да е цялото това нещо, не би била в по-окаяно положение, отколкото е в момента.

Уви отново шала около цветето и се забърза към къщи. Щом влезе, почти налетя на баща си, който сякаш изпълваше кухнята.

— Татко! — стреснато каза тя.

Нервите ѝ — опънати до крайност, се изпънаха още повече.

Той се наведе, целуна я по челото и каза:

— Добро утро, красавице!

После я прегърна през рамо, а Лоръл нервно си пое дъх, надявайки се, че баща ѝ няма да усети листенцата под блузата. Все пак той рядко забелязваше каквото и да било преди втората си чаша кафе.

— Защо си станал толкова рано? — в гласа ѝ се долавяше леко треперене.

Той изпъшка:

— Трябва да отворя магазина. Мадри има нужда от почивен ден.

— Ясно — каза безучастно Лоръл, като се опита да не вижда в тази промяна от обичайния ритъм на нещата никаква лоша поличба.

Баща ѝ понечи да издърпа ръката си, когато изведнъж спря и подуши въздуха над раменете ѝ. Лоръл замръзна.

— Ухаеш прекрасно! Би трябвало по-често да слагаш този парфюм.

Лоръл кимна като се молеше очите ѝ да не изскочат от орбитите си и нежно се освободи от прегръдката му. После побърза да грабне телефона и се завтече нагоре по стълбите.

В стаята си дълго време гледа втренчено телефона, преди пръстите ѝ да успеят да наберат номера на Дейвид. Той вдигна след първото позвъняване.

— Ало?

— Привет! — бързо каза тя, като си наложи да не затваря.

— Здравсти, Лоръл! Как си?

Секундите започнаха да се нижат една след друга.

— Лоръл?

— Да?

— Ти ми позвъни.

Отново тишина.

— Може ли да намина? — успя най-сетне да продума тя.

— Ммм, разбира се. Кога?

— Веднага?

ШЕСТ

Лоръл се качи в стаята си и подпря вратата със стола. След това разкопча блузата си и издърпа изпод розовия шал една от по-дългите бяло-сини лентички. Листенцето изглеждаше напълно безобидно, отпуснато в ръката ѝ. Гледаше го и не можеше да повярва, че израства от гърба ѝ. Извади ножичката за нокти на майка си и се вгледа в листенцето. Със сигурност едно малко парче ще ѝ свърши работа. Огледа листенцето и реши, че къдравият му край е много подходящ.

Лоръл затаи дъх и стисна ножичката. Искеше ѝ се да затвори очи, но се страхуваше, че така ще си причини по-голяма болка. Бавно започна да брои — *едно, две, три!... А не, по-добре да брои до пет!* Ама че е страхливка! Пръстите ѝ отново стиснаха ножичката. Едно, две, три, четири, пет! Натисна и малко бяло парченце отхвъркна върху леглото. Лоръл изпусна дъх и заподскача, докато отмине болката. Погледна мястото на отрязаното парченце. Не кървеше, но по крайчеца сълзеше някаква бистра течност. Лоръл попи течността с кърпа и пхна листото под шала. След това уви малкото бяло късче в парче плат и внимателно го сложи в джоба си.

Заслиза по стълбите, като се опитваше да изглежда колкото се може по-безгрижна. Завъртя се грациозно покрай майка си и баща си, които закусваха на масата и съобщиха:

— Отивам при Дейвид.

— Чакай малко! — спря я баща ѝ.

Лоръл замръзна на място, но не се обърна.

— „Може ли да отида при Дейвид?“ не е ли по-добре? — продължи баща ѝ.

Лоръл се завъртя и повтори с пресилена усмивка:

— *Може ли* да отида при Дейвид?

Баща ѝ дори не вдигна очи от вестника.

— Разбира се! Приятно прекарване.

Лоръл се опита да върви с нормална крачка до вратата, до мига, в който я хлопна зад гърба си, хукна към колелото и бясно завъртя

педалите. Къщата на Дейвид беше само на няколко преки и след миг Лоръл вече облягаше колелото до техния гараж. Застана на изтривалката и позвъни бързо на звънеца, преди да се паникьоса и да се втурне обратно към къщи. Затаи дъх, щом чу стъпки отвътре. Вратата се отвори. На прага стоеше майката на Дейвид.

Лоръл се опита да скрие изненадата си — в крайна сметка днес е събота и е съвсем нормално майка му да си е вкъщи. Виждаше я едва за втори път. Майката на Дейвид бе облечена в елегантна червена блуза с дълбоко деколте и дънки, а дългата ѝ, почти черна коса, се спускаше на вълни по гърба ѝ. От всички майки, които познаваше, тази най-нямаше вид на такава. В добрия смисъл на думата, разбира се.

— Лоръл, радвам се да те видя!

— Здравейте — отвърна нервно Лоръл и не помръдна от мястото си.

За късмет в този момент се появи Дейвид.

— Здравсти — каза той с широка усмивка. — Влизай!

— Лоръл има нужда от помощ за домашните по биология — обясни той на майка си. — Така че ще отидем в моята стая.

Майката на Дейвид се усмихна.

— Искате ли нещо? Закуска, нещо за похапване?

Дейвид поклати глава.

— Само малко спокойствие. Домашното е доста трудно.

— Оставям ви тогава.

Треvistозелената врата на стаята на Дейвид бе откrehната и двамата влязоха вътре. Дейвид извади папката с нещата по биология, след това надникна в коридора, за да види дали майка му не се навърта наоколо и затвори вратата.

Лоръл зяпна затворената врата. Тя и преди бе влизала в стаята му, но тогава той не затвори вратата. За пръв път забеляза, че вратата няма ключалка.

— Нали майка ти няма да подслушва на вратата? — попита Лоръл и се почувства като пълна глупачка в мига, в който този въпрос се изплъзна от устата ѝ.

Дейвид изсумтя.

— Никога! Издействал съм си голяма лична свобода, тъй като не питам защо повечето от срещите ѝ не приключват преди сутринта. Стоя настрана от личния ѝ живот, тя стои настрана от моя.

Лоръл се засмя и част от нервността ѝ се изпари. Така или иначе вече бе стигнала дотук.

Дейвид ѝ посочи да седне на леглото, а самият той се настани на един стол.

— И така?

Сега или никога, каза си Лоръл.

— Всъщност мислех си, дали не можеш да разгледаш едно нещо под микроскопа си.

По лицето на Дейвид се появи объркване.

— Моят микроскоп?

— Да, нали каза, че бил доста мощен.

Той бързо се окопити.

— А, да. Разбира се!

Лоръл бръкна в джоба и извади завитото в плат парченце от листото.

— Ще можеш ли да ми кажеш какво е това?

Дейвид взе вързопчето, внимателно го разгъна и погледна малкото бяло парче.

— Прилича на лист от цвете...

Лоръл се насили да не покаже отчаянието си.

— Ще го погледнеш ли под микроскопа?

— Разбира се! — каза Дейвид и се обърна към една дълга маса. По нея бяха разпилени доста неща — някои от тях ѝ бяха познати, защото ги бе виждала в лабораторията по биология. Той издърпа сивото покривало, изпод което лъсна череп микроскоп. Протегна се към малка кутийка, където лежаха прилежно наредени предметни стъкла и взе едно от тях.

— Мога ли да го разрежа? — попита Дейвид.

Лоръл потрепери като си помислил как го отрязва от себе си само половин час по-рано и кимна:

— Да.

Дейвид отрязва микроскопично парченце, сложи го върху предметното стъкло, добави някакъв жълт разтвор и постави отгоре друго стъкълце. След това застопори предметното стъкло под лещата и долепи око до окуляра. Минутите бавно се изнизваха докато той въртеше разни винчета по микроскопа и местеше предметното стъкло, разглеждайки го внимателно. Най-сетне се облегна на стола.

— Това, което мога да ти кажа със сигурност, е, че това е част от растение, чиито клетки са много активни, което ще рече, че то расте. Цъфти, ако трябва да бъде по-точен, съдейки по цвета му.

— Част от растение. Сигурен ли си?

— Напълно — каза той като погледна отново през окуляра.

— И не е част от... животно, например?

— В никакъв случай!

— Защо си толкова сигурен?

Дейвид отвори друга кутия и прехвърли няколко предметни стъкла с препарати и етикетчета по тях. Избра едно с розова точица и го сложи под микроскопа.

— Ела тук — той й отстъпи стола си.

Лоръл седна на мястото му и се наведе колебливо към микроскопа.

— Няма да те ухапе — рече той през смях. — Долепи око до окуляра.

Тя се наведе и пред очите й се разкри един розов свят, изпъстрен с линейки и точици.

— Какво е това?

— Погледни клетките. Напомнят ли ти на картинките в учебника по биология? Виждаш ли как са закръглени или са с неправилна форма? Приличат на свързани помежду си капчици.

— Да.

Дейвид придърпа микроскопа към себе си и смени стъклото с препарата, който приготви от парченцето, което му даде Лоръл. След като завъртя още няколко винта, той побутна микроскопа обратно към нея.

— Сега погледни това.

Лоръл отново опря очи към окуляра — с това стъкло бе далеч по-предпазлива, отколкото с предишното. Надяваше се Дейвид да не забележи, че ръцете й треперят.

— Виж тези клетки. Всички са по-квадратни и много еднакви. Клетките на растенията са подредени и „дисциплинирани“, не са като животинските. Също така имат дебели клетъчни стени като тези, които виждаш тук. Това не значи, че никога няма да видиш и ъгловати животински клетки, но те няма да са така еднакви, а клетъчните стени ще са доста по-тънки.

Лоръл се облегна много бавно на стола. Това съвсем не обясняваше случващото се.

От гърба ѝ растеше истинско растение! Паразитно растение мутант! Тя беше най-ненормалната от всички и ако някой някога разбере, ще я сочат и ще ѝ се подиграват до края на живота ѝ. Зави ѝ се свят. Внезапно сякаш някой изсмука въздуха в стаята, дробовете ѝ се свиха и не можеше да си поеме въздух.

— Трябва да вървя — измърмори тя.

— Почакай — Дейвид я задържа за ръката. — Не си тръгвай. Не и когато имаш толкова странен вид. — Той се опита да я погледна в очите, но тя се извърна. — Започвам наистина да се притеснявам за теб. Защо не ми кажеш какво става?

Тя се вгледа в сините му очи. Гледаха я меко и с искрена загриженост. Не че Лоръл се съмняваше, че може да запази тайната — напротив. Имаше му доверие. Трябваше да сподели с някого. Опитът ѝ да се оправи сама със ситуацията бе напълно безуспешен до момента. Може би Дейвид ще разбере. Какво има да губи в крайна сметка? Лоръл се поколеба за миг и после каза:

— Но няма да кажеш на никого? Никога!

— Никога!

— Закълни се!

Дейвид кимна тържествено.

— Кажи го на глас, Дейвид.

— Кълна се!

— Това обещание няма срок на давност. Ако ти кажа — Лоръл наблегна на това ако — нямаш право да кажеш никога на никого! Никога! Нито след десет години, нито след двадесет, нито след петдесет...

— Лоръл, престани! Обещавам, че няма да кажа на никого, докато не ми разрешиш да го направя.

Тя се взря в него.

— Не е част от цветето, Дейвид, а е част от мен.

Дейвид я изгледа продължително.

— Какво искаш да кажеш с това „част от мен“?

Лоръл нямаше избор, трябваше да продължи.

— На гърба ми имаше една подутина. Затова бях толкова странна напоследък. Мислех, че е рак или тумор, или нещо подобно. Но тази

сутрин от нея израсна това цветеобразно нещо.

Лоръл седна отново на леглото, със скръстени пред гърдите ръце, сякаш предизвикваше Дейвид да я приеме такава каквата е.

Той седеше и я гледаше със зяпнала уста. После се изправи с ръце на кръста и стисна устни. Обърна се и тръгна към леглото си, седна и опря лакти на колене.

— Ще те попитам веднъж, защото май така трябва, но няма да те питам повече, защото ще приема отговора ти за истина, става ли?

Тя кимна.

— Това някаква шега ли е или наистина вярваш във всичко, което ми каза?

Тя стана и тръгна към вратата. Направи грешка, че дойде при него! Огромна грешка! Но преди да успее да натисне дръжката, Дейвид стана и ѝ препречи пътя.

— Почакай! Казах ти, че трябва да те питам веднъж. И бях сериозен. Закълни ми се, че това не е шега и ще ти повярвам.

Тя срещна очите му и се взря в тях. Онова, което видя я изненада. В очите му нямаше недоверие, а несигурност. Просто не му се искаше да е жертва на тъпа шега. Искаше ѝ се да може да му докаже, че никога не би постъпила по този начин, не и с него.

— Ще ти покажа — каза Лоръл, но думите ѝ прозвучаха по-скоро като въпрос.

— Добре — неговият глас също беше колеблив.

Тя се обърна с гръб и заразвързва възела на шала. Щом освободи огромните листа, издърпа блузата си нагоре, така че листата бавно заеха първоначалната си позиция. Дейвид зяпна, очите му бяха широко отворени, а устата му застина отворена.

— Но как... не можеш... те са... какво е това, по дяволите?

Лоръл присви устни и поклати глава:

— Ами...

— Може ли... може ли да ги погледна по-отблизо? — Лоръл кимна и Дейвид колебливо пристъпи към нея.

— Няма да те ухапя — опита се да се пошегува тя, но в тона ѝ липсваше хумор.

— Да, знам, само... — лицето му порумения. — Забрави!

Той пристъпи по-близо и прокара леко пръсти по дългата гладка повърхност на едно от листата:

— Така добре ли е? — попита той.

Лоръл кимна.

Дейвид много внимателно попипа с пръсти около основата, където кожата и преминаваше в малки зелени листенца.

— И ръбче няма дори! Излизат направо от кожата ти. Това е най-невероятното нещо, което някога съм виждал!

Лоръл сведе очи към пода, без да знае какво да каже.

— Сега ми е ясно защо беше малко странна тази седмица.

— Не можеш и да си го представиш — каза Лоръл като седна обратно на леглото и обърна гръб към прозореца, така че слънцето да огрява листенцата. Слънчевата светлина им действаше по някакъв странно приятен начин.

Дейвид се взря в нея с поглед пълен с въпроси, но не продума нищо. Стоеше насреща ѝ, а очите му се местеха от лицето ѝ към крайчетата на листенцата, които изскачаха иззад раменете ѝ и обратно.

— Ти дали...? — но се спря.

След около минута стана и направи няколко стъпки.

— Това може ли... — отново спря да говори и продължи да крачи.

Лоръл потри слепоочията си:

— Моля те, престани да крачиш, изнервяш ме.

Дейвид веднага седна на стола.

— Извинявай! — Той отново я заглежда изпитателно. — Знаеш, че това е невъзможно, нали?

— Повярвай ми, наясно съм.

— Аз просто... Знам, че човек трябва да вярва на очите си, но ми се струва, че ако премигна няколко пъти, ще се събудя... или че изведнъж погледът ми ще се проясни или нещо такова.

— Разбирам те — каза Лоръл като гледаше втренчено ръката в скута си. — Аз също се надявам да се събудя.

Тя се пресегна през рамо, хвана едно дълго листо, гледа го няколко секунди и го пусна. То отскочи назад и затрептя край лицето ѝ.

— Нали няма отново да ги завържеш? — попита Дейвид.

— Чувстват се по-добре, като ги оставя свободни.

— Те се чувстват по-добре? Усещаш ли ги?

Лоръл кимна.

Той посочи с поглед парченцето, от което отрязва пробата.

— Това болеше ли?

— Доста!

— Можеш ли... да ги движиш?

— Май не... Защо?

— Ами, ако ги чувстваш, значи те са част от теб, а не са просто... израстъци. Може би не са листа на цвете, може би са нещо като... като криле. — Той се засмя. — Звучи наистина странно.

Лоръл се захили глуповато.

— По-странно от факта, че това е израснало на гърба ми?

— Имаш право — той въздъхна, а очите му отново се насочиха към листенцата, които искряха на слънцето. — Ами... налага ли се... искат ли да ги поливаш?

— Не знам — изсумтя Лоръл. — Не мислиш ли, че това би било добре? Ето ти един лесен начин да умрат и да се отърва от тях.

Дейвид промърмори нещо под нос.

— Моля?

Дейвид сви рамене:

— Просто мисля, че са красиви, това е всичко.

Лоръл погледна през рамо към синкавите вълнисти крайчета, които се простираха от двете й страни.

— Мислиш ли?

— Абсолютно! Ловя бас, че ако тръгнеш на училище така, половината момичета ще се побъркат от завист.

— А останалата половина ще ме зяпат, все едно съм изрод. Не, благодаря!

— Ами какво ще правиш тогава?

Тя поклати шава.

— Не знам какво мога да направя. Предполагам, че нищо — Лоръл се засмя тъжно. — Може би ще чакам да плъзнат по цялото ми тяло и да ме убият?

— Може би ще изчезнат.

— Същото си повтарях всеки ден и за подутината.

Дейвид се поколеба:

— Каза ли... на родителите си?

Лоръл поклати глава.

— А ще им кажеш ли?

Тя отново поклати глава.

— Мисля, че трябва.

Лоръл преглътна с мъка.

— Мисля за това откакто станах тази сутрин — тя се обърна и го погледна. — Ако ти си родител и детето ти каже, че от гърба му расте огромно цвете, какво ще направиш?

Дейвид понечи да каже нещо, после сведе очи.

— Ще постъпиш отговорно, нали? Ще го заведеш в болница — там ще го бодат и тестват и то ще стане опитен плъх. Ето това ще се случи с мен. Не искам да бъда на мястото на такова хлапе, Дейвид.

— Може би майка ти може да направи нещо, за да оправи нещата — каза Дейвид без самият той да си вярва особено.

— И двамата знаем, че това е твърде сложно нещо, за да може майка ми да се справи — Лоръл скръсти ръце. — Ако това нещо ще ме убива, предпочитам да стане насаме. А ако така или иначе ще изчезне, тогава по-добре никой друг да не знае.

— Така да бъде — рече най-сетне Дейвид. — Но ми се струва, че ще е по-добре да размислиш. Ами ако се случи нещо друго?

— Какво друго може да се случи? — попита Лоръл.

— Може да стане по-голямо или да се разпростре по цялото ти тяло.

— Да се разпростре? — не беше мислила за това.

— Да, листата му могат да започнат да растат по целия ти гръб или пък на други места по тялото.

Лоръл дълго време мълча.

— Ще помисля за това.

Той каза със сподавен смях:

— Е, сега вече ми е ясно защо не можеш да дойдеш днес на плажа.

— Да, вярно! Съжалявам, съвсем забравих!

— Няма проблем. Само за няколко часа ще е.

За известно време се възцари тишина.

— Бих те поканил отново, но... — той посочи листенцата и Лоръл кимна печално:

— Няма да има особен смисъл.

— Мога ли все пак да мина да те видя след това? Просто да съм сигурен, че си добре?

Очите на Лоръл се напълниха със сълзи:

— Мислиш ли, че ще се оправя?
Дейвид седна на леглото до нея и сложи ръка на рамото ѝ:
— Надявам се!
— И все пак не си сигурен...
— Не съм — отвърна честно Дейвид, — но искрено се надявам!
Тя прокара ръка през челото си:
— Благодаря ти!
— Е, мога ли да намина?
Лоръл го погледна с усмивка и кимна.

СЕДЕМ

Лоръл си почиваше на дивана, когато звънецът иззвъня.

— Аз ще отворя — провикна се тя.

Отвори вратата и се усмихна на Дейвид, който стоеше на входа с черната си фланелка и искрящо жълтите шорти.

— Привет! — каза тя и излезе на верандата. — Как мина купонът?

Дейвид сви рамене:

— Щеше да е по-весело, ако и ти беше там. — Поспря се колебливо: — Ти как си?

Лоръл погледна към земята:

— Добре съм, нищо не се е променило от сутринта.

— Боли ли или нещо подобно?

Тя поклати глава. Усети как ръката му се плъзна надолу по нейната.

— Всичко ще е наред — каза тихо той.

— Как ще се оправи, Дейвид? На гърба ми расте цвете! Това не е нормално!

— Имам предвид, че ще измислим нещо.

Тя се усмихна тъжно:

— Прощавай, беше мил, а аз...

Светлина от ярки фарове прекъсна думите на Лоръл. Тя вдигна ръка, за да предпази очите си. Някаква кола зави по алеята към къщата и спря пред входа. Вратата се отвори и от колата слезе висок широкоплещест мъж, който с тежка крачка се упъти към тях.

— Това е домът на Сюъл, нали? — гласът му бе нисък и мрачен.

— Да — отвърна Лоръл.

Щом мъжът пристъпи в осветеното място пред вратата, Лоръл неволно сбърчи нос. Лицето на новодошлия бе доста неприятно. Чертите му бяха остри и издадени, а клепачът на лявото му око леко падаше надолу. Дългият му нос изглежда бе чупен няколко пъти и нито веднъж не бе зараснал правилно. Мъжът дори не направи опит да се

усмихне. Устните му сякаш бяха замръзнали в постоянна гримаса на отчаяние. Костюмът му стоеше някак не на място върху широките рамене и тежкото му тяло.

— Родителите ви вкъщи ли са? — попита мъжът.

— Да, само секунда — Лоръл бавно се обърна и отвори вратата.
— Заповядайте!

Тя остави вратата широко отворена и двамата — Дейвид и новодошлият, влязоха вътре. Когато и тримата застанаха в антрето, мъжът подуши с нос, след това прочисти гърло:

— Палили сте огън днес, нали? — той гледаше изпитателно Дейвид.

— Да — отвърна Дейвид, — долу на плажа. Моя грижа беше да го разпаля и в началото имаше повече дим, отколкото пламъци.

Дейвид се засмя, но тъй като мъжът дори не се усмихна, той сконфузено замълча.

— Ще ида да ги извикам — намеси се бързо Лоръл.

— И аз ще дойда — каза Дейвид и тръгна след нея.

Двамата влязоха в кухнята, където родителите на Лоръл пиеха чай.

— Някакъв човек ви търси — съобщи им Лоръл.

— Ох — отвърна баща ѝ, постави обратно чашата си и отбеляза в книгата докъде е стигнал, — извинете ме!

Лоръл се опря на вратата докато гледаше баща си. Ръката на Дейвид бе поставена на гърба ѝ и тя се надяваше той да не я отмести от там. Не изпитваше страх, но не можеше да се отърве от натрапчивото чувство, че нещо не е наред.

— Сара — извика баща ѝ от антрето, — Джеремая Барнс е тук.

Майката на Лоръл шумно постави чашката си в чинийката и се спусна бързо към вратата.

— Кой е Джеремая Барнс? — попита тихо Дейвид.

— Посредник при продажба на недвижими имоти — отвърна Лоръл.

Огледа се бързо наоколо и се обърна към Дейвид:

— Ела — каза тя полугласно и го хвана за ръка. Дръпна го към стълбите зад дивана, на който вече се настаняваше господин Барнс. Двамата качиха няколко стъпала, колкото да се изгубят от погледа на седящите, и седнаха на стълбите. Лоръл пусна ръката на Дейвид, но

както си стояха, той постави ръка на стъпалото зад нея. Тя се наклони към ръката му, харесваше й той да е близо до нея — това донякъде разсейваше тревогата, която изпитваше, откак се появи господин Барнс.

— Надявам се нямате нищо против, че се отбих — чу се гласа на господин Барнс.

— Ни най-малко — отвърна любезно майката на Лоръл. — Да ви донеса ли кафе? Или може би чай или вода?

— Не, благодаря — отвърна господин Барнс.

Дълбокият му глас караше Лоръл цяла да изтръпва.

— Имам няколко въпроса за произхода на собствеността преди официално да обявим офертата ви — започна господин Барнс. — Доколкото разбирам, това е семейна земя. Колко дълго е била собственост на семейството ви?

— От времето на златната треска — отвърна майката на Лоръл. — Един мой няколко пъти прадядо предявил собственост върху земята и построил върху нея първата постройка. Но злато така и не намерил. Оттогава насетне моето семейство е живяло там — някои по-дълго, други не толкова...

— И никой не е правил опити да я продаде?

Тя поклати глава:

— Не, само аз. Представям си как майка ми се обръща в гроба, но... — тя сви рамене. — Колкото и да не ни е приятно да го направим, има и по-важни неща.

— Така е. Но има ли нещо... необичайно около този имот?

Родителите на Лоръл се спогледаха след това поклатиха глави.

— Не мисля — каза баща й.

Барнс кимна.

— Имали ли сте неприятности с браконieri? Непознати да са се опитвали да се настанят върху земята? Нещо от този сорт?

— По-скоро не — каза бащата на Лоръл. — Случвало се е някой да се разхожда из полята, виждали сме хора тук-там. Но все пак теренът се намира точно срещу Националния парк Редууд, нямаме ограда, не сме поставяли никакви предупредителни табели... Сигурен съм, че ако поставите обозначения, няма да имате проблеми.

— Не можах да разбера каква цена искате за имота — неизреченият въпрос в думите на Барнс увисна във въздуха.

Бащата на Лоръл се изкашля притеснено.

— Не можахме да получим добра оценка за терена. Имахме двама оценители и двамата загубиха досието ни. Предпочитаме вие да посочите някаква цена и да тръгнем от нея.

— Ясно — Барнс стана да си върви. — Надявам се до седмица да ви изпратя писмена оферта.

Ръкува се с родителите ѝ и си тръгна.

Лоръл затаи дъх докато не чу колата да се отдалечава надолу по алеята. Дейвид дръпна ръката си от гърба ѝ и Лоръл се завтече надолу по стълбите.

— Най-сетне, Сара! — каза въодушевено баща ѝ. — Станаха почти шест месеца откакто той ме, посети за пръв път. Бях започнал да си мисля, че целият ми труд ще отиде на вятъра.

— Ако успеем да продадем имота, нещата ще станат много по-лесни — съгласи се майката на Лоръл. — Но все пак сделката още не е приключила.

— Знам, но нещата вървят към края си.

— И преди сме били точно пред финала. Спомняш ли си онази жена миналото лято? Тя също беше много въодушевена от къщата.

— Да, да! Въодушевена! Когато ѝ се обадохме, за да хвърли око на онези неща, които уж искаше да бъдат променени, тя дори попита: „Ама за коя къща става въпрос?“ — напълно беше забравила за нея.

— Вярно — съгласи се майка ѝ. — Май всъщност не бе толкова въодушевена.

— Нали не мислиш сериозно да продадеш земята ни именно на него? — намеси се разпалено Лоръл.

И двамата ѝ родителите се обърнаха към нея с учудени очи.

— Лоръл? — започна майка ѝ. — Какъв е проблемът?

— О, стига! Този човек е отвратителен!

Майката на Лоръл въздъхна:

— Човек не може да откаже продажба, която ще промени живота му, само защото купувачът не е достатъчно очарователен.

— Не ми харесва! Той направо ме плаши!

— Плаши те? — запита баща ѝ. — Какво му е страшното?

— Не зная — отвърна Лоръл. След като господин Барнс напусна къщата им, страхът ѝ се бе поутоложил. — Той... той изглежда странно.

Баща ѝ се засмя:

— Да, може би като футболист, който е получил малко повече удари. И все пак не можеш да оценяваш хората по външния им вид. Спомняш ли си поговорката за книгата и корицата ѝ?

— Май да — Лоръл отстъпи, но изобщо не беше убедена. Имаше нещо особено в този човек, имаше нещо странно в очи те му и то никак не ѝ харесваше.

В този момент Дейвид се прокашля и рече притеснено:

— Трябва да тръгвам. Отбих се само за минутка.

— Ще те изпратя — каза бързо Лоръл и се отправи почти тичешком към външната врата. Само за секунда успя два пъти да огледа алеята, за да се увери, че там няма никого и чак тогава излезе на верандата.

— На теб изглеждаше ли ти странен? — попита тя веднага, щом Дейвид затвори входната врата.

— Този Барнс ли? — след доста дълга пауза Дейвид само сви рамене. — Не точно — призна той. — Да, странно изглеждаше някак, но мисля, че това беше заради носа му. Прилича на Оуен Уилсън. Най-вероятно го е чупил, когато е играл футбол, както каза баща ти.

Лоръл въздъхна:

— Може и аз да греша. Станала съм свръхчувствителна, защото... — посочи към гърба си. — Ти знаеш...

— Да, затова исках... исках да поговорим... — Дейвид пхна ръце в джобовете си, след това ги извади и ги кръстоса пред гърдите си. След няколко секунди отново промени намерението си и върна ръце в джобовете си. — Трябва да ти кажа, Лоръл, че това е най-странното нещо, което съм чувал и виждал.

Лоръл кимна:

— Знам, аз съм пълен изрод.

— Не, разбира се, че не си! Но въпреки това е странно. Не ти! — побърза да добави той. — Просто имаш това странно нещо на гърба си и аз... аз ще направя каквото мога, за да ти помогна. Искаш ли?

— Наистина ли? — прошепна Лоръл.

Дейвид кимна:

— Обещавам!

Очите ѝ се напълниха със сълзи на благодарност, но Лоръл се насили да ги спре.

— Благодаря!

— Утре сутрин сме на църква с мама, след това ще обядваме в Юрека с дядо и баба, но вечерта ще съм тук и ще ти се обадя.

— Чудесно! Изкарай си добре!

— Ще се опитам.

Той се поколеба, понечи да се обърне и да си върви, но в последния миг пристъпи към нея и я прегърна.

Учудена, Лоръл също го прегърна.

После очите ѝ проследиха как Дейвид изчезва с колелото в сгъстения сумрак. Тя дълго остана взряна в тъмното, след като той се бе скрил от погледа ѝ. Сутринта, когато отиваше към тях, беше много изплашена, но сега вече знаеше, че сподели тайната си с правилния човек. Усмихна се, после се обърна и влезе в къщата.

Понеделник беше първият ден, в който Лоръл отиде на училище с огромното цвете на гърба. Почуди се дали да не се престори, че е болна, но кой знае колко дълго щеше да остане това цвете там. Може би завинаги, помисли тя и потръпна. Не може да се прави на болна всеки ден. Преди часовете се срещна с Дейвид във фойето и той няколко пъти ѝ повтори, че нищо не се забелязва под ризата ѝ. Лоръл пое дълбоко въздух и се запъти към първия час.

По време на обяда Лоръл се хвана, че внимателно наблюдава Дейвид. Когато за миг плътните облаци се разкъсаха и пропуснаха сноп ярки слънчеви лъчи, тя забеляза как слънцето се плъзна по него, как по-светлите кичури на кестенявата му коса заблестяха и как крайчетата на миглите му заискриха в златно. Досега не се бе замисляла колко е красив, но през последните няколко дни се улови, че все по-често очите ѝ спират върху него. На два пъти по време на обедата той дори се обърна и улови погледа ѝ. Присъствието на Дейвид започваше да предизвиква у нея онова странно свиване на стомаха, за което бе чела по книгите.

Докато никой не я гледаше, Лоръл протегна ръка към слънцето. Не стана по същия начин. Когато преди малко слънцето огря Дейвид, тялото му сякаш се окъпа в слънчева светлина, която го обгръщаше отвсякъде. А сега светлината струеше през ръката ѝ, сякаш

преминаваше през плътта и кожата ѝ. Лоръл бързо пхна ръка в джоба си. Това вече заприличваше на истинска лудост.

Листенцата, увити около кръста ѝ, създаваха леко чувство на дискомфорт. Искаше ѝ се да ги развърже, да ги остави свободно да се наслаждат на яркото слънце, което щеше да бъде рядкост през идващите месеци. Но засега просто трябваше да се справи с това дискомфортно усещане — нямаше друг изход. Надяваше се следобед слънцето отново да се покаже и тогава може би ще успее да се измъкне за една малка разходка.

Челси беше болна и си бе у дома, затова само Дейвид отиде с Лоръл в часа по английски.

— Дейвид?

— Да?

— Искаш ли да дойдеш на малък излет с мен този следобед? С мен и родителите ми? — добави тя.

Но лицето на Дейвид посърна:

— Не мога.

— Защо?

— След няколко седмици взимам шофьорска книжка и мама реши, че трябва да работя допълнително, за да си плащам бензина и застраховката. Намерила ми е работа в аптеката и днес започвам.

— Не беше споменал за това.

— Едва вчера разбрах. Пък и не те занимавам, защото — той се наведе към нея, — имаш си по-големи проблеми от мен в момента.

— Е, късмет! — пожела му Лоръл.

Дейвид въздъхна:

— Благодаря, нужна е малко повече любезност, за да накараш колегите да те харесат — засмя се кратко. — Къде ще ходите?

— До старата ни къща. През последните два дни мама не говори за нищо друго, освен за продажбата. Много е въодушевена, но ми се струва, че не спира да премисля нещата.

— Защо? Останах с впечатление, че наистина искат да я продадат.

— Аз също, но на мама май ѝ стана мъчно. Тя е отрасла в тази къща. Нейната майка, също и майката на нейната майка и така поколения наред. Разбираш ли?

— Мисля, че това е страхотно. Щеше да е хубаво да не ви се налага да я продавате.

— Така е — каза Лоръл. — Не че тук не е хубаво — побърза да добави тя. — Радвам се, че се преместихме, но ми харесва мисълта, че мога да ходя в другата къща от време на време.

— Откакто се преместихте ходили ли сте там?

— Не, бяхме много заети с магазина, с настаняването... просто нямаше кога. Мама иска да отидем, за да види дали е сигурна за продажбата, а и да почистим шумата и да измием прозорците. Татко сигурно ще иска да подреже храстите — Лоръл се усмихна с фалшив ентусиазъм. — Ще бъде весело — добави тя със сарказъм.

Дейвид кимна, след това я погледна по-сериозно.

— Щеше ми се да можех да дойда. Наистина!

Лоръл сведе очи, погледът му направо я изгаряше.

— Някой друг път — каза тя сериозно, опитвайки се да не покаже разочарованието си.

— Надявам се.

ОСЕМ

Когато пристигнаха, косата на Лоръл бе така разрошена, че ѝ трябваше поне година, за да я среши, но си струваше удоволствието от четиридесет и пет минутното пътешествие с откритата кола и вятърът, който брулеше лицето ѝ. Свърнаха по дългата алея и Лоръл затаи дъх, щом завиха покрай дърветата и къщата се показа пред погледа им.

Неочаквана носталгия обзе Лоръл при вида на стария им дом. Дървената къща не бе голяма, но носеше очарованието на нещо старинно. Тя бе потънала в кръг плътна зелена трева като в гнездо. Заобикаляше я ниска паянтова ограда. Лоръл често тъгуваше за къщата откакто се преместиха, но никога не бе изпитвала такава силна мъка, както сега, когато я видя за пръв път от четири месеца насам. Бе живяла в тази къща и на тази земя цели дванадесет години. Познаваше всяка виешка се пътечка из голямата гора зад нея. Часове наред бе бродила по тях. Не че ѝ се искаше да се върнат и отново да заживеят тук, но не ѝ се искаше и да се разделя с тази къща.

Родителите ѝ се захванаха да разтоварват гребла, лопати, кофи и принадлежности за чистене. Лоръл измъкна китарата от задната седалка, а майка ѝ се засмя.

— Харесва ми, че искаш да свириш на тази стара китара.

— Защо?

— Напомня ми за времето, когато аз свирех на нея в Бъркли — тя се усмихна към бащата на Лоръл. — Когато се видяхме за първи път — такива хипита бяхме!

Лоръл изглежда дългата плитка на майка си и сандалите „Биркенсток“^[1] на краката на баща си и се засмя:

— Че вие и сега сте си хипита!

— О, това е нищо! Навремето бяхме истински хипита.

Майка ѝ мушна ръка в ръката на баща ѝ и двамата нежно преплетоха пръсти.

— Носех тази китара по седящите протести. Свирех „Няма да ни помръднат“^[2], а всички наоколо пееха колкото им глас държи.

Спомняш ли си?

Баща ѝ се усмихна и поклати глава.

— Добрите стари дни — изрече той с лека ирония.

— О, беше весело!

— Щом казваш — отстъпи баща ѝ и се наведе да я целуне.

— Може ли да се поразходя наоколо? — попита Лоръл като прехвърли каиша на китарата през рамо. — Ще се върна след малко, за да помогна.

— Разбира се — отвърна майка ѝ, докато ровеше из багажника.

— До скоро! — Лоръл вече вървеше към гората зад къщата.

Това бе смесена гора — от широколистни и елови дървета, които хвърляха сенки по меката шума, застлала земята. Повечето стъбла бяха покрити с тъмнозелен мъх, който скриваше грубата им кора. Където и да погледнеш беше зелено. Сутринта бе паднал лек дъждец, а сега грееше слънце, което превръщаше милионите водни капчици в искрящи миниатюрни сфери, проблясващи като лъскави смарагди. Пътечките криволичеха между дърветата и Лоръл тръгна по една от тях.

Лесно ѝ бе да си представи, че върви по свещена земя — сред руините на огромна древна катедрала, съществувала векове преди изобщо да се появят хората. Усмихна се при вида на обрасло с мъх клонче, осветено от тънък слънчев лъч. Докосна клончето с ръка и блестящите водни капчици се изтърколиха по пръстите ѝ, улавяйки светлината докато падаха на земята.

Когато вече не можеха да я видят от къщата, Лоръл премести китарата отпред и развърза шала. С въздишка на облекчение повдигна ризата, за да пусне на свобода цветните листенца. Беше ги държала вързани целия ден и сега като ги освободи, те бяха сякаш напълно изтръпнали. Листенцата се протягаха бавно и боляха като схванати мускули.

Лоръл продължи надолу по покритата с листа пътечка. Дочу в далечината ромоленето на потока и тръгна натам. След няколко минути стигна до него и седна на голям крайречен камък. Изрита чехлите си и потоци стъпала в хладната вода.

Харесваше този поток. Водата беше толкова бистра и прозрачна, че се виждаше дъното и човек можеше да наблюдава как рибите се щурат насам-натам. Целият пейзаж приличаше на пощенска картичка.

Лоръл взе няколко акорда от любимата си песен на Сара Маклахан. Затананика под нос, а ароматът на цветето я обгърна цялата.

Едва бе свършила първия куплет, когато шумолене от лявата ѝ страна я накара да подскочи. Заслуша се внимателно и ѝ се стори, че чува тих шепот.

— Мамо? — викна тя колебливо. — Татко?

Опря китарата до едно дърво и се захвана да развързва шала, увит около китката ѝ. Най-добре щеше да е, ако скрие листенцата преди родителите ѝ да ги видят.

Още се мъчеше с възела на дългия копринен шал на китката, когато отново чу шумолене, по-силно от първото. Очите ѝ се стрелнаха към мястото, откъдето идваше шумът.

— Ехо?

Лоръл прегъна внимателно нежните листенца и ги заувива около кръста си. Тъкмо да ги скрие с шала, когато иззад дънера на едно дърво се появи фигура на младеж. Сякаш някой насила бе изтикал младежа напред. За секунда той направи ядна гримаса към дървото, но в следващия миг лицето му бе обърнато към Лоръл и една неочаквана топлина изпълни погледа му.

— Здравей! — каза той с усмивка.

Лоръл ахна и се опита да отстъпи, но кракът ѝ се препъна в един корен и тя политна назад, а листенцата се разлетяха около нея. Лоръл опита да се задържи, но не успя и се просна на земята. Вече бе късно да крие каквото и да било листенцата се разлистиха в пълната си прелест.

— Не, недей! О, мила, извинявай! Да ти помогна? — предложи непознатият.

Лоръл погледна нагоре и погледът ѝ се спря в тъмозелените очи, някак прекалено искрящи, за да са истински. Лицето на младежа се приближи до нея, докато тя се опитваше да се изправи.

Той ѝ подаде ръка:

— Наистина съжалявам. Ние... аз, вдигнах малко шум. Мислех, че си ме чула — усмихна се мъжът смутено. — Явно съм сгрешил.

Лицето му бе като извадено от картина — скулите му бяха очертани ясно, а кожата му бе гладка и с приятен тен, който би стоял по добре на някой плаж в Лос Анджелис, отколкото в хладната, обрасла с мъх гора. Косата му бе гъста и черна, също като веждите и

миглите, които обрамчваха загрижения му поглед. Косата му бе дълга и някак влажна — сякаш се е оставил да го накваси лек дъждец. Някак бе успял да боядиса само корените в зелено — същото зелено като искрящото на очите му. Имаше нежна и мила усмивка, която накара дъха на Лоръл да секне. Трябваша ѝ няколко секунди, за да си възвърне отново гласа.

— Кой си ти?

Той се спря и я заразглежда със странен, но твърд и решителен поглед.

— Е? — осмели се да попита отново Лоръл.

— Не ме познаваш, така ли? — попита той.

Лоръл замълча. Имаше чувството, че го познава. Имаше някакъв спомен — някъде из ъглите на съзнанието ѝ, но колкото повече се опитваше да го улови, той толкова по-бързо ѝ се изплъзваше.

— А трябва ли? — гласът ѝ бе предпазлив.

Изпитателният взор изчезна от лицето на новодошлия толкова бързо, колкото се бе появил. Непознатият се засмя меко и някак тъжно. Гласът му се отрази от дънерите на дърветата и прозвуча повече като глас на птица, отколкото на човек.

— Аз съм Тамани — все още държеше ръката си протегната, за да ѝ помогне да се изправи. — Ако ти харесва, можеш да ме наричаш Там.

Лоръл едва сега осъзна, че все още лежи на влажната земя и изведнъж се притесни. Не пое ръката му, изправи се рязко и съвсем забрави да придържа листенцата на цветето. С тежка въздишка придърпа ризата надолу и цяла потрепери, когато цветът се прилепи смачкан до кожата на гърба ѝ.

— Не се притеснявай — каза Тамани. — Ще стоя надалеч от цветето ти. — Той се усмихна и тя остана с чувството, че не е разбрала никаква шега. — Знам чии листенца мога да събирам и чии не. — Той пое дълбоко въздух. — Мммм! По невероятния начин, по който миришеш, съдя, че листенцата са извън моя досег. — Той повдигна вежда. — Поне засега.

Тамани протегна ръка към нея. Лоръл стоеше като закована и не можеше да помръдне. Тамани махна няколко листа от косата ѝ и внимателно я изгледа отгоре до долу.

— Нищо ти няма! Няма счупени листенца или стъбълца.

— За какво говориш? — попита тя като се опитваше да прикрие стърчащите изпод края на ризата ѝ листенца.

— Не мислиш ли, че е малко късно за това?

Тя го изгледа гневно:

— Ти какво правиш тук?

— Аз живея тук.

— Не живееш тук — каза тя малко объркано. — Това е моя земя.

— Така ли?

Лоръл съвсем се обърка.

— Добре де, на родителите ми е! — Тя продължаваше да стиска здраво края на ризата си. — А ти... ти не си добре дошъл тук!

Как така очите му са толкова невъзможно наситено зелени? Контактни лещи, твърдо заключи Лоръл за себе си.

— Наистина ли?

Очите ѝ се разшириха, след като той приближи още една крачка. Лицето му бе така самоуверено, усмивката така заразителна, че тя не успяваше да им устои. Беше сигурна, че никога досега не е срещала човек като него и все пак имаше чувството, че го познава.

— Кой си ти? — повтори Лоръл.

— Вече ти казах — аз съм Тамани.

Тя поклати глава.

— Кой си ти всъщност?

Тамани допря пръст до устните ѝ.

— Шшт, всичко с времето си. Ела с мен!

Той я хвана за ръка и я поведе навътре в гората. Другата ѝ ръка сякаш независимо от самата нея повдигна ризата. Листенцата бавно се изправиха и се разпериха на гърба ѝ в цялата си прелест. Тамани погледна назад.

— Така определено е по-добре, нали?

Лоръл успя само да кимне. Разумът ѝ бе замъглен и въпреки че някъде дълбоко в съзнанието ѝ се въртеше мисълта, че изобщо не трябва да се забърква във всичко това, случващото се в момента ни най-малко не я тревожеше. Всичко, което имаше значение, бе да последва младежа със сияйната усмивка.

Гората стана по-рядка, листата над главите им вече бяха достатъчно рехави, за да пропуснат снопове слънчеви лъчи, които чертаеха светли кръгове върху тревата, осеяна с малки участъци

пухкав зелен мъх. Тамани се отпусна на тревата и посочи да седне срещу него.

Лоръл само гледаше в захлас. Зелено-черната му коса падаше на дълги кичури над челото почти до очите му. Беше облечен в свободна бяла риза с вид на домашнотъкана и с подобни кафеникави панталони, пристегнати с връзки над колената. Определено бяха старовремски, но на него му седяха някак модерно, каквото бе и цялото му излъчване. Бе с боси крака, но дори острите борови иглички и счупените пръчки по пътеката изглежда не му пречеха. Беше с около петнадесетина сантиметра по-висок от нея и се придвижваше с котешка грация, каквато тя никога не бе забелязвала в друго човешко същество.

Лоръл се настани на земята със скръстени крака и го погледна с очакване. Странното желание да го последва бе започнало да намалява, а на негово място си пробиваше път смущението.

— Доста ни изплаши като избяга така.

В гласа му се долавяше лек акцент, не съвсем британски, по-скоро ирландски.

— Как като избягах? — попита Лоръл като се опитваше да изчисти съзнанието си.

— Ами беше си тук и на следващия ден вече те нямаше. Къде беше? Вече бях започнал да се паникьосвам.

— Да се паникьосваш? — беше прекалено озадачена, за да може да спори или да пита нещо повече.

— Каза ли на някого за това? — попита той и посочи зад рамото й.

Тя поклати глава.

— Не. Всъщност — да. Казах на приятеля ми Дейвид.

Лицето на Тамани се изопна в непроницаема маска.

— Само приятел?

Разсъдъкът на Лоръл бавно се връщаше на мястото си.

— Да... не... Не мисля, че това ти влиза в работата! — сопна се тя, но някак тихо и внимателно.

В угълчетата на очите на Тамани се очертаха тънки линийки и само за момент на Лоръл й се стори, че прочете в тях сянка на страх.

Но той се изтегна върху тревата и меката му усмивка се завърна. Може би си е въобразила.

— Може би не — той завъртя из пръстите си стръкче трева. — Но родителите ти не знаят, нали?

Лоръл поклати глава и в този миг започна да осъзнава абсурдността на ситуацията.

— Не... да... може би... Всъщност аз изобщо не бива да съм тук — каза тя рязко и се изправи на крака. — Не върви след мен.

— Чакай! — каза Тамани, а в гласа му прозвуча паника.

Тя бутна една ниско спускаща се клонка.

— Махай се!

— Имам отговори! — провикна се Тамани.

Лоръл спря и се обърна назад. Тамани се бе изправил на едно коляно, а очите му я умоляваха да остане.

— Имам отговори за всичките ти въпроси. За цветето и... за всичко останало.

Тя бавно се обърна, без да е сигурна, че може да му има доверие.

— Ще ти кажа всичко, каквото искаш да знаеш — каза той, а гласът му сега бе станал по-тих.

Лоръл направи две крачки към него и Тамани се успокои.

— Но стой там, където си — Лоръл посочи към далечната част на поляната. — А аз ще седна тук. Не желая повече да ме докосваш.

Тамани въздъхна.

— Добре!

Лоръл отново седна на тревата, но остана напрегната и нащрек, готова всеки миг да побегне.

— Е, добре. Казвай!

— Цвете е.

— Ще се махне ли?

— Сега е мой ред: къде отиде?

— Кресънт сити... Ще се махне ли? — повтори тя с по-остър глас.

— За съжаление, да. — Той въздъхна тъжно. — Колко жалко!

— Сигурен ли си, че се маха? — попита Лоръл сякаш не можеше да повярва на тази добра новина.

— Разбира се. Ще разцъфнеш отново догодина, но като всички цветя и то няма да трае вечно.

— Откъде знаеш това?

— Отново е мой ред. Колко далече е този Кресънт сити?

Тя сви рамене.

— Седемдесет-осемдесет километра. Там някъде.

— В каква посока?

— Мой ред е! Откъде знаеш за тези неща?

— Аз съм като теб. От един вид сме.

— Тогава къде е твоето?

Тамани се засмя:

— Аз не цъфтя.

— Каза, че сме от един вид. Ако е така, то и ти трябва да имаш цвете.

Тамани се облегна на едно коляно.

— Но също така съм и момче, ако не си забелязала.

Лоръл усети, че дишането ѝ се учестява. Много добре знаеше, че е момче.

— В каква посока? — повтори той.

— На север. Нямах ли си карта?

Той се усмихна:

— Това ли е въпросът ти?

— Не! — каза Лоръл и ядно изглежда Тамани, който не спираше да се смее. Усети как истинският ѝ въпрос напират да бъде зададен, но самата тя се страхува от отговора. Най-сетне тя преглътна и попита тихо:

— Да не би да се превръщам в цвете?

Тамани понечи да се засмее, но усмивката се спря на края на устните му.

— Не — каза той нежно.

Лоръл почувства как по цялото ѝ тяло пробяга чувство на облекчение.

— Ти винаги си била цвете.

— Моля!? — продума тя. — Какво искаш да кажеш?

— Ти си растение. Не си човешко същество и никога не си била. Разцъфването е само най-очевидното доказателство — думите на Тамани звучаха далеч по-спокойно, отколкото бе уместно според Лоръл.

— Растение!? — Лоръл дори и не се опита да прикрие недоверието в гласа си.

— Да. Разбира се, не какво да е растение. Най-високо еволюиралото в природата на тази планета. — Той се наклони напред, а зелените му очи искряха. — Лоръл, ти си елфа.

Долната челюст на Лоръл увисна, щом осъзна в каква глупава ситуация е попаднала. Беше се оставила да я подведе едно красиво лице, което я подмами навътре в гората, дори беше започнала да се връзва на небивалите му твърдения. Тя се изправи, а очите ѝ искряха от ярост.

— Почакай! — каза Тамани, спусна се напред и я сграбчи за китката. — Не си тръгвай още! Искам да знам какво се канят да направят родителите ти с тази земя.

Лоръл измъкна китката си:

— Искам да си тръгнеш! — просъска тя. — Ако още веднъж те видя наоколо, ще извикам полиция! — Обърна се и се затича като задърпа обратно ризата надолу върху листенцата.

Той извика подире ѝ:

— Лоръл, трябва да знам! Лоръл!

Лоръл затича още по-бързо. Нищо вече не изглеждаше по-важно, отколкото да увеличи разстоянието между себе си и Тамани — тази странна персона, която разбуди толкова много емоции в нея. Когато стигна до мястото, на което беше преди да последва Тамани в гората, спря за няколко мига, за да увие листенцата около кръста си и да ги скрие под шала. Взе китарата и прехвърли презрамката ѝ през рамо. Когато го направи, върху ръката ѝ падна сноп слънчеви лъчи. Спря се и протегна ръка. Китката ѝ блестеше, покрита с миниатюрните частички на някаква блещукаща пудра. Супер! Ядоса се Лоръл. Дори се е отбелязал с някакви остатъци върху мен. Какъв глупашки номер!

Щом зърна къщата, тя спря, а гърдите ѝ се надигаха и спускаха учестено. Отново погледна към китката си и я изпълни яд. Затърка блестящата пудра, докато изчезна и последната следа от нея.

[1] Биркенсток — немска марка обувки, с корков контур и гумено ходило, които точно пасват по формата на крака. Емблематичен модел е сандалът с два каиша „Аризона“ и сабото „Бостън“. Аналог на обувките на д-р Шол. — Б.пр. ↑

[2] Американска протестна песен, популярна при профсъюзни прояви. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

На следващия ден Лоръл беше като отнесена. Не ѝ се искаше да повярва на нито една дума на Тамани, но не можеше да спре да мисли за чутото. Нима всичко това е възможно? Ядосваше се на себе си, че става смешна, като взема думите на непознатото момче на сериозно.

Дейвид на няколко пъти се опита да я догони в коридора, но тя успяваше да се шмугне в някоя класна стая преди той да я настигне. В часа по биология обаче нямаше как да му се изплъзне.

Той побърза да заеме обичайното си място до нея.

— Какво има? Да не би да се разраства? — прошепна Дейвид преди тя да успее да се извърне.

Лоръл поклати глава, а косата ѝ падна като стена помежду им.

Дейвид придърпа стола си към нейния, докато останалата част от класа шумно заемаше местата си.

— Лоръл, трябва да ми кажеш. Ще се побъркаш, ако държиш всичко в себе си.

— Не мога... — гласът ѝ се задави, а в очите ѝ напиреха сълзи. — Точно сега ме мога да говоря.

Дейвид кимна.

— Искаш ли да поговорим след училище? — прошепна той, докато господин Джеймс започваше урока.

Лоръл кимна и се опита да изтрие сълзите си, без да привлича внимание. Дейвид я погали по крака под чина и започна да пише в тетрадката си. На Лоръл ѝ се щеше той да запише повече неща, за да може по-късно тя да ги препише.

Денят се точеше, а в главата на Лоръл се въртеше все едно и също. От една страна се упрекваше, че обеща да сподели с Дейвид, а след това я обземаше чувство на облекчение, че все пак има с кого да сподели. Не беше сигурна откъде да започне. Нима може небрежно да каже: „Ей, знаеш ли, аз май съм митологично същество?“

Но не съм, каза си Лоръл, това е глупаво! Въпреки това и сама себе си не можеше да убеди напълно.

След училище двамата с Дейвид тръгнаха пеша към тях. Дейвид изглежда разбра, че тя не е готова да говори, затова вървяха и мълчаха.

Той внимателно ѝ помогна да се прехвърли през оградата в задния двор, а ръцете му съзнателно избягваха да докосват гърба ѝ. Протегна ръце да я поеме от оградата и не я пусна, дори след като тя стъпи на земята.

На Лоръл ѝ се прииска да се свие на гърдите му и да забрави всички тези глупости. Но знаеше, че е невъзможно. Той я гледаше, без да мигне, докато тя не навря ръце в джобовете си и не си наложи да се извърне настрани.

— От тук — Дейвид тръгна напред.

Упътиха се към двете дървета с увити един в друг стволове.

Лоръл погледна към балдахина от листа над главите им. Октомври бе нашарил листата в прекрасни цветове — по края бяха оранжеви или червени, но в средата зеленото все още се бореше да остане. По някои клони жълтите и кафеникави тонове бяха взели превес. Гората бе красива в есенната си премяна, но на Лоръл ѝ стана мъчно за зеленото, което губи битката с топлите есенни нюанси.

А нейното цвете? Дали и то ще умре бавно като тези листа? *А дали ще боли?* Тази мисъл изпълни сърцето ѝ със страх. Но дори и да боли, по-добре да изтърпи болката, ако наистина ще се отърве от това нещо. Тамани обаче каза, че догодина ще порасне ново цвете. Лоръл се надяваше повечето от нещата, които ѝ каза, да са истина. А останалата част... дори не ѝ се искаше да си мисли за тях.

Въпреки това, мислите ѝ постоянно се връщаха натам. И въпреки че не искаше да си признае, не беше само заради нещата, които Тамани ѝ каза, беше и заради самия него. Той събуждаше у нея чувства, които никога преди не бе изпитвала. Изпитваше остро желание да бъде с него, без дори да го познава — никога преди не бе изпитвала подобно нещо. Беше вълнуващо и хубаво, но и малко плашещо. Някаква част от нея отказваше да ѝ се подчини. Не беше сигурна дали това ѝ харесва или не.

Тамани беше толкова... може би „красив“ е правилната дума? Какъвто и да беше, със сигурност не можеше да откъсне очи от него. А дали това не бе някакъв мираж? Или супер реалистичен сън?

Лоръл погледна китката си, откъдето вчера изтри блестящия пращец. Няма спор — пращецът бе съвсем истински. Когато се прибра

у дома, откри тънка ивица от него и по дънките си. След като прашецът е истински, значи и Тамани не е измислица.

А и не можеше да се отърве от натрапчивото чувство, че го е виждала преди. Той също се държеше така, сякаш я познава. Но откъде я познава? Всичко това замайваше главата ѝ.

— Е, какво стана вчера? — попита Дейвид щом преплетените дървета се появиха пред очите им.

Лоръл въздъхна дълбоко, осъзнавайки колко глупаво изглежда всичко. Но вече се бе съгласила да говори с Дейвид.

— Всичко е толкова абсурдно, Дейвид, че просто не знам какво става. Чувствам се ужасно глупаво.

— Има ли нещо общо с... хм... с цветето?

— Може би да, не съм сигурна — отвърна Лоръл. Двамата продължиха да крачат към дърветата. — Само в случай че всичко, което чух, е истина, а аз не мога да повярвам... Започвам да мисля, че съм си измислила всичко това, като в сън, в който не помня кога съм заспала...

— В думите ти няма никакъв смисъл.

— Смисъл... — изрече Лоръл и се усмихна криво. — Щом чуеш какво ми каза той, ще видиш, че съвсем няма никакъв смисъл.

— Кой какво ти каза?

Лоръл спря да крачи и се облегна на дървото.

— Срегнах един човек в гората при нашата къща. По-скоро момче. — Почти мъж, помисли тя, но не го каза гласно. — Каза, че живее там.

— На вашата земя?

— Да.

— Какво мислят родителите ти по въпроса?

Лоръл поклати глава.

— Те не са го виждали.

— Ти сама ли беше, когато го срещна?

Лоръл кимна.

— Странно момче, което се разхожда съвсем само? Имала си късмет, че не ти се е случило нищо лошо. — Дейвид замълча за секунда, след това попита тихо: — Нали не те нарани?

Лоръл категорично поклати глава.

— Не е каквото си мислиш — за момент в нея оживя споменът за приятното усещане, докато седеше с Тамани на изпъстрената със слънчеви петна поляна. — Чувствах се в безопасност. Бях в безопасност! Той... той ме познава. Не знам как и откъде. Той видя цветето на гърба ми и изобщо не се изненада. Каза, че е плоден цвят.

— Плоден цвят?

— Каза също, че цветето ще се махне. Това е единствената част от разговора, за която се надявам и се моля да е истина.

— Кой е той? Каза ли?

— Каза, че името му е Тамани.

В мига, в който го произнесе, ѝ се прииска да си прехапе езика. Името сякаш излъчваше магия. Щом го каза на глас, отново я обзе онова странно усещане — в корема ѝ запърхаха пеперуди. Образът му нахлу в съзнанието ѝ и изтласка всичко останало — дълбокият му поглед, чаровната му усмивка, спокойствието, което я обзе, когато той докосна ръката ѝ — всичко отново се върна ярко и осезаемо...

— Тамани? — гласът на Дейвид я върна в реалността. — Странно име.

Лоръл кимна и с мъка изостави мислите си, за да се върне в настоящето.

— Какво друго каза?

— Каза, че е от моя вид — затова знаел за цветето.

— От твоя вид? Какво значи това?

Лоръл се засмя нервно.

— Това е толкова глупаво. Каза... каза, че съм цвете, че съм растение...

— Растение!?

— Да, но това е нелепо.

Дейвид замълча и се замисли.

— Нещо друго каза ли?

— Нещо друго? Това малко ли е според теб? Той каза, че съм мутирало цвете, Дейвид! Но аз не съм растение! Не съм! — добави тя. Искаше ѝ се сама себе си да убеди в това.

Дейвид се плъзна по ствола на дървото, седна на земята и забарабани с пръсти по коленете си.

— Това обяснява доста неща... — изрече той колебливо.

— О, моля те, Дейвид! Не започвай и ти!

— Не каза ли още нещо? — попита Дейвид, без да обръща внимание на забележката ѝ.

Лоръл се обърна и зачовърка кората на дървото, на което се бе облегнала.

— Нареди още няколко безумни измислици — отговори тя, без да се обръща.

Дейвид стана и тръгна към нея. Изчака я да вдигне поглед към него.

— Ако са само измислици, защо тогава си толкова разстроена?

— Защото... защото беше толкова глупаво.

— Лоръл!

Очите ѝ се стрелнаха към неговите.

— Какво каза'?

— Тъпо е... Той каза, че съм... просто ще се изсмееш.

— Няма да се смея. Какво каза, че си?

Тя въздъхна дълбоко, а раменете ѝ се приведоха напред:

— Каза, че съм елфа — прошепна Лоръл.

Дейвид замълча за момент. После протегна ръка, разтвори пръсти и се вгледа в разстоянието между палеца и показалеца си — приблизително около седем сантиметра.

— Елфа? — изрече той със съмнение.

— Е, очевидно съм малко по-голяма от това — подсмихна се Лоръл.

Дейвид се засмя.

— Какво? — гласът ѝ прозвуча по-остро, отколкото ѝ се искаше, но тя не се извини.

— Това просто... е, изглежда има смисъл във всичко това.

Лоръл сложи ръка на кръста си.

— Някакво странно момче твърди, че съм митично създание и за теб това има смисъл!?

На свой ред Дейвид се изчерви и сви рамене:

— Хм, ако трябва да посоча човек, който ми прилича на елф, това ще си ти.

Лоръл очакваше, след като разкаже на Дейвид, той да се изсмее и да ѝ каже, че това са глупости. Вярваше, че точно така ще реагира. Но вместо това, той като че ли повярва. Лоръл усети как се изпълва с гняв.

— Сега вече можем ли да си ходим? — попита тя ядосано, обърна се и закрачи по пътеката.

— Почакай! — Дейвид се затича след нея. — Не ти ли е любопитно?

— Не, Дейвид — отсече тя, — не ми е! Ще ми се да си ида у дома, да заспя и като се събудя, всичко да е минало като лош сън — цветето, подутината на гърба ми, дори училището. Ето това ми се иска! — Лоръл се обърна, без да му даде възможност да каже каквото и да било и затича по първата пътечка, която се изпречи пред очите ѝ. Не я интересуваше къде води. Просто трябваше да се махне.

— Лоръл, кое те плаши повече? — провикна се след нея Дейвид. — Това, че той е прав или това, че може би греши?

* * *

Лоръл тича по целия път към къщи. Щом зърна дома си, спря запъхтяна на улицата, за да си поеме дъх и да се успокои, преди да поеме по криволичещата алея към къщата.

Дните ставаха по-къси и слънцето вече залязваше. Тя се свлече пред входната врата и прегърна с ръце коленете си. Облаците бяха обаграни в пурпурно и блестящо оранжево. Лоръл обичаше тези магични моменти от деня. Новата им къща имаше голям панорамен прозорец, който гледаше на запад и заедно с майка ѝ често съзерцаваха залезите. Играта на цветовете в облаците, които като в калейдоскоп се променяха от пурпурно към бледолилаво, а последните лъчи на умиращото слънце искряха в огненооранжево, направо я омагьосваше.

Но тази вечер красотата на залеза не я привличаше.

Лоръл се загледа към двора с дрян timer дървета, подредени в редица покрай алеята. Според Тамани, тя беше по-близо до тези дървета, отколкото до родителите си, които я чакаха от другата страна на вратата.

Лоръл погледна краката си. Без да съзнава бе събула чехлите си и бе заровила пръсти в рохката почва на цветната леха. Пое бързо и рязко дъх, за да възпре пристъпа на паника, отри краката си един в друг, за да почисти пръстта и obu чехлите си. Какво ли ще стане, ако отиде в задния двор, ако зарови крака в наторената почва и вдигне ръце

към небето? Дали кожата ѝ ще се превърне в кора на дърво? Дали пък няма да разцъфтят още цветчета — едно от гърдите ѝ, а друго от главата ѝ?

Тази мисъл я потресе.

На външен вид Тамани изглеждаше нормално. Ако и той е същият като нея, значи ли, че и тя няма да се промени? Все още не беше сигурна дали може да се вярва на казаното от него.

Зад входната врата на къщата се чу шум. Лоръл скочи на крака и се обърна в мига, в който главата на баща ѝ се показва.

— Стори ми се, че чух някого — каза той с усмивка. — Какво правиш?

Лоръл се замисли какво би я накарало да не влезе, а да седне на прага.

— Гледах залеза — издума тя с изкуствена усмивка.

Баща ѝ въздъхна и се облегна на рамката на вратата.

— Красив е нали?

Лоръл кимна и се опита да преглътне буцата в гърлото си.

— През последните няколко седмици си много мълчалива, Лоръл. Наред ли е всичко? — попита нежно той.

— Просто съм натоварена в училище — излъга Лоръл. — Потрудно е, отколкото очаквах.

Баща ѝ излезе при нея и седна на най-горното стъпало.

— Справяш ли се?

— Да, но просто ми отнема повече време.

Той се усмихна и я прегърна. Лоръл се скова, но баща ѝ изглежда не забеляза това, не забеляза дори, че по-тънък от милиметър шал дели ръката му от нежните цветни листчета.

— Е, за теб имаме много праскови, които да те снабдяват с енергия — каза той и зъбите му бялнаха в усмивка.

— Благодаря, татко.

— Влизай, когато си готова — каза той. — Почти е време за вечеря.

— Татко?

— Да?

— Бях ли... по-различна от другите деца, когато бях малка?

Той се спря и я погледна.

— Какво имаш предвид?

За миг реши да му се довери, но бързо промени намерението си. Първо искаше да разбере какво знае той.

— Например начинът, по който се храня. Другите деца не се хранят като мен. Всички ме смятат за странна.

— Да, храниш се различно. Не познавам човек, който да яде повече плодове и зеленчуци от теб, но смятам, че това е здравословно и е добре за теб. Не си имала проблеми, нали?

Лоръл поклати глава.

— Някога била ли съм на лекар?

— Разбира се. Веднага след като те осиновихме, у дома дойде педиатър, за да те прегледа и да види какво е здравословното ти състояние. — Той спря за момент. — Всъщност това е странна история. Той те прегледа и всичко беше наред, освен че кракът ти не реагира, когато той те удари по коляното с малкото си чукче, за да провери рефлексите си. Лекарят се притесни, но аз не смятах, че е нещо сериозно. След това той извади стетоскопа да те преслуша и тогава се случи нещо странно. Движеше слушалката по гърба ти и по гърдичките ти, а лицето му ставаше все по-удивено. Попитах го какво има и той каза да повикам майка ти, защото искал да говори и с двама ни. Отидох да я викна и когато се върнахме, той вече си прибираше нещата. Усмихна се и каза, че си в перфектно здраве.

— Ами какво го е учудило тогава?

— И аз го попитах същото, но той ми отвърна, че не знае за какво говоря. Тази случка изобщо не подобри мнението на майка ти за докторите. Седмици наред повтаряше какъв побъркан доктор бил дошъл.

— И изобщо нищо не открихте?

Баща ѝ сви рамене.

— Не мисля, че изобщо ти имаше нещо. Може би слушалката му е била счупена. После е разбрал грешката си, но не е искал да изглежда некадърен и се е опитал да го прикрие. Докторите не обичат да признават грешките си. — Той погледна Лоръл. — Но защо ме разпитваш? Да не би да искаш да те заведем на лекар? Ако искаш, веднага ще го направим.

Лоръл поклати глава. Това бе последното нещо, което искаше.

— Не, не искам.

— Добре ли си?

Лоръл се усмихна:

— Да, така мисля.

— Сигурна ли си? — попита баща ѝ с благ, но настойчив тон.

Тя кимна:

— Добре съм.

— Добре — той се изправи и натисна дръжката на вратата. — А, между другото, тази сутрин получихме офертата от Барнс.

— Супер! — каза Лоръл и се загледа във вече потъмняващия хоризонт — Дано по-скоро да я купи.

Изобщо нямам желание повече да стъпя там, каза си тя наум.

ДЕСЕТ

На следващата сутрин, когато Дейвид отвори вратата, за да тръгне на училище, Лоръл седеше на стъпалата. Той ѝ хвърли бърз поглед, пое си дълбоко дъх и се обърна да заключи вратата.

— Извинявай! — каза Лоръл. — Не трябваше да ти крещя вчера. Ти беше толкова мил и се опита да ми помогнеш, а аз ти ударих шамар.

— Всичко е наред — измърмори Дейвид, прибра ключа в джоба си и тръгна по алеята към улицата.

— Не, не е! — настоя Лоръл и тръгна след него. — Бях отвратителна, крещях ти! А никога не крещя. Просто вчера бях много изнервена и притеснена.

Дейвид сви рамене.

— Сигурно си го заслужих, защото бях прекалено настоятелен. Трябваше да отстъпя.

— Не, не трябваше... Понякога имам нужда някой отстрани да бъде настоятелен. Аз не знам какво да правя като се сблъскам с някоя трудност. Ти се справяш много по-добре от мен.

— В случая е така, защото проблемът не е лично мой. Аз нямам цвете на гърба.

Лоръл хвана Дейвид за ръката и го дръпна. Той се обърна, но тя продължаваше да го държи.

Дейвид усети, че му е приятно да държи ръката ѝ в своята.

— Няма да мога сама да се справя с всичко. Имам нужда от приятел! Наистина съжалявам!

Дейвид тръсна глава. Бавно вдигна ръка към лицето ѝ и отметна един кичур коса зад ухото ѝ, а после нежно погали бузата ѝ с палец. Лоръл стоеше, без да мърда. Харесваше ѝ да усеща ръката му по лицето си.

— На теб човек не може дълго да ти се сърди — усмихна се Дейвид.

— Прекрасно!

Стойаха толкова близо един до друг; че топлината на тялото му почти я докосваше. Внезапно на Лоръл ѝ се прииска да го целуне. Тя се наклони към него, но в този момент профуча една кола и Лоръл загуби кураж. Обърна се рязко и тръгна.

— Не бива да закъсняваме — каза тя и се усмихна смутено.

Дейвид бързо влезе в крачка.

— Искаш ли да поговорим? — попита той.

— Не знам какво има повече да говорим — отговори Лоръл.

— Ами ако той е прав? — попита Дейвид, без да уточнява кой *той* има предвид.

Лоръл поклати глава.

— Признавам, че съм малко различна, че цветето на гърба ми е твърде странно, но чак пък аз самата да съм цвете — не ми се вярва. Как тогава изобщо съм жива?

— Е, *растение* може да означава много неща. Съществуват растения, способни на много повече неща, отколкото можеш да си представиш, а това са само тези, които учените познават. Те смятат, че има милиони видове в джунглите, които никой още не е изучил.

— Сигурно е така, но виждал ли си растение да излезе от пръстта и да тръгне по улицата?

— Не — Дейвид сви рамене, — но има и други неща, които никога не съм виждал. Това не значи, че те не съществуват. Уча се на това всеки ден...

— Не може да съм растение, това е напълно лишено от смисъл — повтори Лоръл.

— Всъщност снощи мислех доста по въпроса, в случай че някога отново ми проговориш. Има много начини да докажем или да отхвърлим предположението, че си растение.

— Как?

— С тъканна проба.

— Моля?

— Ще ми дадеш проби на клетки от твоето тяло и ще ги разгледаме под микроскопа. Така ще видим дали това са растителни или животински клетки и ще разберем дали той е прав.

Лоръл сбърчи нос.

— И как ще ти дам проби на клетки от моето тяло?

— Можем да вземем епителни клетки от бузите ти както го правят в „От местопрестъплението“.

Лоръл се засмя.

— Като в „От местопрестъплението“? Какво, сега ще ме разследваш ли?

— Ако не искаш, няма. Но мисля, че трябва да провериш какво това момче... как му беше името?

— Тамани — лека тръпка пролази по гърба на Лоръл.

— Трябва да провериш има ли истина в това, което казва Тамани.

— И какво, ако е казал истината — спря се на едно място Лоръл.

Дейвид също спря и се обърна към нея. В очите на Лоръл се четеше страх.

— Ще знаеш истината за себе си.

— Но това означава, че целият ми живот ще се превърне в една ужасна лъжа. Къде ще отида? Какво ще правя?

— Няма нужда да ходиш, където и да било. Всичко ще си остане както е.

— Не, няма да стане. Хората ще научат истината и ще искат... не знам, да ми правят разни неща.

— Никой няма да разбере. Ти няма да казваш на никого, аз няма да кажа на никого... Ще имаш една голяма тайна, която ще те отличава от другите. Само ти ще си знаеш, че си... такова невероятно създание и никой друг няма изобщо да заподозре.

Лоръл тропна с крак.

— Според думите ти всичко това изглежда вълнуващо и очарователно.

— А може наистина да е такова.

Лоръл се колебаеше. Дейвид пристъпи по-близо до нея.

— Изборът е твой — каза меко той, — каквото и да решиш, ще ти помогна. — Дейвид нежно постави топката си ръка на врата ѝ и Лоръл затаи дъх. — От каквото и да имаш нужда, аз съм насреща. Ако имаш нужда от запален по науката приятел, който да ти дава правилните отговори — това съм аз. Ако ти трябва приятел, който да седи до теб в час по биология и да те утешава, когато си тъжна, пак съм твоят човек. — Ръката на Дейвид се плъзна бавно към бузата ѝ. — А ако искаш някой да те прегърне и да те защити от всичко, което може да те нарани, тогава определено аз съм човекът. — Светлосините му

очи я изгаряха и за секунда Лоръл спря да диша. — Всичко зависи от теб, Лоръл — прошепна той.

Всичко, което Дейвид й каза, звучеше толкова хубаво и примамливо, а и тя се чувстваше спокойна и сигурна, когато той беше до нея. Харесваше го — много, но не беше сигурна дали е влюбена в него или просто има нужда от приятелството му. И докато не беше сигурна, не можеше да каже каквото и да е. Нямаше да е честно.

— Дейвид, мисля, че имаш право — трябва да науча истината за себе си. Но в този момент единственото, от което се нуждая, е да имам приятел.

Усмивката на Дейвид беше леко насилена, но той стисна нежно рамото й и каза:

— Тогава това и ще получиш.

После се обърна и закрачи редом с Лоръл, така че рамената им леко да се допират.

— Това определено са клетки на растение, Лоръл — каза Дейвид, като примигна над микроскопа.

— Сигурен ли си? — попита Лоръл и се надвеси над окуляра, за да разгледа на свой ред клетките, които бе взела с марля от вътрешната страна на бузата си. Веднага разпозна квадратните клетки с дебели стени, които изпълваха осветеното пространство на предметното стъкло.

— Деветдесет и девет на сто сигурен — потвърди Дейвид и протегна ръце над главата си. — Май този Тамани знае някои неща.

Лоръл въздъхна.

— Не си го виждал, но той определено бе странен.

„Ако продължаваш да си го повтаряш, накрая току-виж си повярвала в това“ — Лоръл с усилие изтласка от съзнанието си тънкото гласче, което не спираше да й напомня очевидното.

— Още една причина да е свързан с теб — пошегува се Дейвид.

Лоръл сви вежди и ритна стола на приятеля си, който не спираше да се смее.

— Ужасно съм обидена! — тя ококори драматично очи.

— И все пак — продължи Дейвид, — изглежда той има право. Поне за това.

Лоръл поклати глава.
— Трябва да има и друг начин да проверим.
Дейвид замълча.
— Да, има, но... не, глупаво е!
— Какъв е?
Дейвид замълча около минута:
— Мога да... да погледна кръвна проба.
— О! — сърцето на Лоръл се сви.
— Какво има?
— Как ще ми вземеш кръв?
Дейвид сви рамене:
— Най-лесно ще стане с убождане на пръста.
Лоръл поклати глава.
— Не мога да понасям игли. Ужасяват ме.
— Наистина ли?
Лоръл кимна, а лицето ѝ се сви.
— Никога не са ме боли с игла.
— Никога?
Лоръл поклати глава.
— Никакви доктори, спомняш ли си?
— А инжекции?
— Никога не са ми правили. Мама дори попълни специален формуляр, за да ме запише на училище.
— Никога не са ти правили шевове?
— О, господи — каза тя и покри уста. — Дори не ми се иска да си го помислям.
— Добре, остави тогава.
Известно време поседяха в мълчание.
— Нали може да не гледам? — попита Лоръл.
— Естествено, а и всъщност не боли.
Гърлото на Лоръл се стегна, но колкото повече мислеше, толкова повече разбираше, че трябва да го направи.
— Добре, ще опитам.
— Майка ми е с диабет, има ланцети за кръвни проби в стаята си. Това може би е най-лесния начин. Веднага се връщам.
Докато чакаше Дейвид да се върне, Лоръл се опита да успокои дишането си. След малко той влезе с празни ръце.

— Къде е? — попита тя.

— Няма да ти кажа. Дори няма да ти позволя да го видиш. Дръпни се назад. Имам идея. — Той седна на леглото точно пред нея. — Така, седни зад мен и ме хвани с две ръце през кръста. Ако искаш, притисни глава на гърба ми и ме стисни, ако те е страх.

Лоръл се намести зад него. Долепи лице до гърба му, обгърна кръста му с ръце и стисна с всичка сила.

— Трябва ми едната ти ръка — каза Дейвид с леко напрегнат глас.

Лоръл с нежелание му подаде едната си ръка. Дейвид потри нежно дланта ѝ, а тя отново се притисна към него.

— Готови?

— Изненадай ме — каза тя почти без дъх.

Той продължи да трие ръката ѝ, а след това тя изпищя, когато усети убождане, което като токов удар плъзна по пръста ѝ.

— Добре, това беше — каза тихо Дейвид.

— Махна ли го? — попита Лоръл, без да си вдига главата.

— Да — изрече Дейвид, но гласът му бе странно глух. — Лоръл, трябва да видиш нещо.

Любопитството ѝ надви страха и тя надникна иззад рамото му.

— Какво?

Дейвид внимателно стисна възглавничката на средния ѝ пръст. Прощеци се капчица прозрачна течност.

— Какво е това? — попита Лоръл.

— Повече ме притеснява това, което не е — отвърна Дейвид. — Не е червено.

Лоръл гледаше втренчено пръстта си.

— Ами, може ли...? — Дейвид посочи към кутията със стъкълцата.

— Разбира се — отвърна Лоръл сковано.

Дейвид взе едно тъничко стъкълце и долепи пръста на Лоръл към него.

— Може ли да направя още няколко?

Лоръл кимна.

След още три стъкълца, Дейвид уви пръста на Лоръл със салфетка. Все още изплашена, тя притисна ръка в скута си. Дейвид седна до нея, бедрото му се допря до крака ѝ.

— Лоръл, винаги ли това излиза, когато се порежеш?

— Не съм се порязвала от векове.

— Е, все някога си ожулвала поне коляното си?

— Сигурно, но... — тя замълча, осъзнавайки, че не си спомня и един такъв случай. — Не зная — продължи най-сетне, — не си спомням.

Дейвид прокара ръка през косата си.

— Лоръл, някога, отнякъде текла ли ти е кръв?

Вече ненавиждаше всичко, за което той намекваше, но не можеше да отрече истината.

— Не зная. Честно да си кажа, не си спомням някога да ми е текла кръв.

Дейвид отново придърпа стола към микроскопа и постави новото стъкло под окуляра. Разглежда го дълго и обстойно. Смени стъклата и отново погледна. След това извади няколко оцветени в червено стъкла от друга кутия и намести фокуса.

През цялото време Лоръл не помръдна. Дейвид се обърна към нея:

— Лоръл — каза той — ами ако нямаш кръв? Ами ако по вените ти тече само тази прозрачна течност?

Лоръл поклати глава.

— Това е невъзможно. Всеки има кръв, Дейвид.

— Така е, и епителните клетки на всички хора са от животински тип, но не и твоите, Лоръл — продължи той, — казваш, че родителите ти не вярват на доктори. Някога през живота си била ли си на лекар?

— Когато съм била много малка. Снощи татко ми разказа. — Очите ѝ се разшириха. — О, Господи! — тя разказа случката на Дейвид. — Та той е знаел, би трябвало да е разбрал.

— А защо не е казал на родителите ти?

— Не знам — тя поклати глава.

Дейвид замълча, веждите му бяха свити. Когато проговори, гласът му прозвуча доста колебливо:

— Ще имаш ли нещо против да опитам още нещо?

— Ако това не включва правене на разрез, за да разгледаш вътрешностите ми.

Той се засмя. Лоръл обаче не.

— Може ли да премеря пулса ти?

Вълна от облекчение заля Лоръл. Тя започна да се смее и не можеше да спре. Дейвид стоеше мълчаливо и я гледаше, а тя се смееше истерично, докато най-сетне не се овладя.

— Извинявай — каза тя, като дишаше тежко, възпирайки нови вълни от смях. — Това е... много по-добре отколкото да ми направиш някой разрез.

Дейвид се усмихна едва-едва.

— Дай ми ръката си, моля.

Тя протегна напред ръка и той сложи два пръста на китката ѝ.

— Кожата ти наистина е хладна — каза той. — Изненадан съм, че не съм го забелязал досега.

След това замълча и се концентрира. След малко стана от стола и седна до нея на леглото:

— Нека опитам тук, отстрани на врата ти.

Той постави пръстите си плътно от дясната страна на врата ѝ. Лоръл усети дъха му върху бузата си. Дейвид беше вгълбен в това, което правеше, и не гледаше лицето ѝ, но тя самата не можеше да откъсне очи от неговото. Видя неща, които преди не бе забелязала — светло съзвездие от лунички покрай линията, от която почваше косата, едва забележим белег на челото, нежната извивка на миглите му... Дишането ѝ стана леко и учестено.

— Не болеше, нали? — попита Дейвид.

Тя поклати глава и се опита да не обръща внимание колко близо до нея е той.

След няколко секунди той дръпна ръката си от врата ѝ.

Лоръл се притесни от изражението в очите му и от бръчицата на угриженост, която се появи на челото му.

— Какво има?

Дейвид само поклати глава.

— Не съм сигурен. Не искам да те плаша напразно. Може ли... може ли да чуя гърдите ти?

— Като със стетоскоп?

— Стетоскоп нямам. Но ако... — той се поколеба. — Ако долепя ухо в областта на сърцето, би трябвало ясно да го чуя.

Лоръл замръзна за миг.

— Добре — продума тихо.

Дейвид сложи по една ръка от двете страни на гръдния ѝ кош и сведе бавно глава. Лоръл се опита да диша равномерно, но беше сигурна, че сърцето ѝ ще изхвъркне. Усети топлината на бузата му по кожата си.

След един дълъг миг, той вдигна лице.

— Е?

— Шшт! — каза той и постави другата си буза върху другата половина на гръдния ѝ кош. Остана там твърде дълго преди отново да вдигне глава.

— Никъде нищо — каза той с много тих глас. — Нямах пулс нито на китката, нито на врата, не чувам нищо на гърдите ти. Там звучи... като празно.

— Какво означава това, Дейвид?

— Нямах пулс, Лоръл! Най-вероятно дори нямаш сърце.

ЕДИНАДЕСЕТ

Цялото тяло на Лоръл се тресеше. Усещаше топлите и сигурни ръце на Дейвид около себе си, но в този момент сякаш всичко останало бе престанало да съществува. Той беше единствената ѝ връзка с живота. Ако в този миг той се отдръпне, тя нямаше да оцелее и секунда.

— Какво да правя сега, Дейвид?

— Нищо няма да правиш.

— Може би си прав — каза тя с унил глас. — Просто трябва да изчакам останалата част от тялото ми да разбере, че е мъртво.

Дейвид я притегли още по-близо до себе си и я погали по косата. Лоръл се вкопчи в него, в очите ѝ напиреха сълзи и тя направи огромно усилие, за да ги спре.

— Не — прошепна Дейвид почти в ухото ѝ, — няма да умреш!

Бузата му, позагрубяла от наболата брада, се допря до нейната. Лицата им бяха толкова близо едно до друго, че Лоръл усещаше топлия му дъх. Устните му преминаха нежно по челото ѝ, заедно с тях лекичка тръпка запълзя по гърба ѝ. Главите им се допряха и като по даден знак и двамата едновременно отвориха очи. Лоръл се загуби в синия океан на очите му. Той целуна нежно устните ѝ и една топла вълна, която не приличаше на нищо, което Лоръл бе изпитвала досега, се разля от устните по цялото ѝ тяло.

Лоръл не помръдна. Дейвид я целуна отново — този път малко по-уверено. За миг той стана част от бурята, която бушуваше в нея. Ръцете и се увиха около врата му, тя се притисна плътно в него, сякаш искаше да се сгрее на невероятната топлина на тялото му. Всичко трая може би минута, секунда или часове — времето не беше от значение, докато топлото му тяло се притиска в нейното и топлината му бавно я обгръща.

Когато Дейвид се отдръпна почти насила и пое дълбоко дъх, реалността се стовари върху Лоръл. *Какво направих*, ужаси се тя от себе си.

— Толкова съжалявам — прошепна Дейвид. — Нямах намерение да...

— Шшт! — Лоръл сложи пръст на устните му. — Всичко е наред!

Дейвид колебливо понечи да я прегърне отново. Но Лоръл го спря с длан на гърдите му и поклати глава. Пое дълбоко дъх и каза:

— Аз... не знам дали това, което изпитвам в момента, е истинско или просто се паникьосвам, или... Не мога да го направя, Дейвид. Не и при всичко, което се случва в момента.

Той се отдръпна и мълча дълго време.

— Тогава ще почакам — каза той едва чуто.

Лоръл взе раницата си.

— Трябва да вървя — изрече тя, колкото, за да каже нещо.

Дейвид я проследи с очи до вратата на стаята. Преди да излезе Лоръл се спря, хвърли още веднъж поглед назад, после дръпна вратата зад гърба си.

В часа по биология Лоръл зае обичайното си място, но не извади учебниците си. Седеше с изправен гръб и с наострени уши, за да чуе познатия звук от стъпките на Дейвид. Но вместо това отново остана изненадана, когато той пусна раницата си на масата до нея. Насили се да погледне към него, но вместо напрегнато лице, пълно с опасения, тя срещна широката му усмивка. Бузите ѝ поруменияха от вълнение.

— Снощи четох туй-онуй — каза ѝ той, без да поздрави — и имам няколко теории.

Теории? Не беше сигурна дали иска да ги чуе. Всъщност нещо в израза на лицето му я накара да бъде почти сигурна, че *не* иска да ги чуе.

Той хвърли на чина една книга и я бутна към нея.

— Венерина мухоловка!? — възкликна Лоръл. — Наистина, бива си те да омайваш момичета! — тя се опита да бутне обратно книгата към него, но той я затисна с двете си ръце и я задържа на мястото ѝ.

— Чуй ме, моля те! Не казвам, че ти си венерина мухоловка, но прочети малко за хранителните ѝ навици.

— Дейвид, това е месоядно растение!

— Технически да, но прочети защо е така. — Пръстите му пробягаха по редовете, които бе подчертал със светлозелен маркер. — Венерината мухоловка расте най-добре върху бедна почва — почва с

много малко азот. Яде мухи, защото телата на мухите съдържат много азот, но нямат мазнини и холестерол. Хранят се с насекоми, не заради месото, а заради хранителните вещества, които се съдържат в тях. — Дейвид прелисти на следващата страница. — Виж тук, става дума за това с какво да се храни венерината мухоловка, отглеждана в домашни условия. Дават пример как много хора я хранят с късове хамбургер или пържола, защото мислят, както ти казваш, че тя е месоядно растение. Но ако храниш растението с хамбургер, можеш да го убиеш, защото хамбургерът съдържа много мазнини и холестерол, а растението не може да ги обработи.

Лоръл се взря с ужас в картинката на чудовищното растение и се зачуди как по дяволите Дейвид може да си помисли, че тя има нещо общо с това.

— Нещо не мога да схвана — каза тя сухо.

— Хранителните вещества, Лоръл. Ти не пиеш мляко, нали?

— Не.

— И защо не?

— Не ми понася.

— Обзалагам се, че не ти понася, защото съдържа мазнини и холестерол. А какво пиеш?

— Вода, газирана вода... — спря се и се замисли — и сироп от компота от праскови, който прави мама. Това май е всичко.

— Вода и захар. Някога слагала ли си захар във ваза с цветя, за да удължиш живота им? Цветята я обожават, веднага я изсмукват цялата.

В обясненията на Дейвид имаше повече информация, отколкото Лоръл можеше да поеме. Усети как започва да я боли главата.

— И тогава защо аз не ям мухи? — попита саркастично Лоръл докато разтриваше слепоочията си.

— Предполагам, защото са твърде малки, за да са ти от полза. Но помисли за нещата, които ядеш — сурови плодове и зеленчуци — растения, които са израсли от земята, и са изсмуквали оттам всички хранителни вещества с корените си. Ти ги изяждаш и получаваеш същите хранителни вещества, сякаш самата ти имаш корени.

Лоръл замълча за миг, а през това време господин Джеймс започна да проверява присъстващите.

— Значи все още смяташ, че съм растение? — попита шепнешком Лоръл.

— Невероятно еволюирало, високоразвито растение — отговори Дейвид. — Но да, все пак растение.

— Гадно!

— Не съм сигурен — усмихна се Дейвид. — На мен ми се струва доста готино.

— Нормално — нали си запален по науката. А аз съм момичето, което иска само да може да изкара часа по физическо, без да го зяпат всички.

— Значи тази ситуация е страхотна и за двама ни.

Лоръл се засмя и с това привлече вниманието на господин Джеймс.

— Лоръл, Дейвид? Ще бъдете ли така любезни да спделите шегата с останалата част от класа? — запита той и сложи ръце на кръста си.

— Не, сър — отвърна Дейвид. — Но благодаря все пак, че ни попитахте.

Стоящите наоколо се изсмяха, но господин Джеймс изобщо не остана поласкан.

Лоръл се облегна назад и се усмихна: *Дейвид — една точка. Учител, на когото му се ще да е находчив като Дейвид? — Нула точки!*

В събота Лоръл отиде при Дейвид, за да „учат“. Той ѝ показа една статия, която бе намерил в интернет за това как растенията поглъщат въглеродния диоксид.

— А ти? — попита той.

Тя седеше на леглото му, а листенцата на цветето бяха отвързани и обърнати към западния прозорец, за да се радват на лъчите на следобедното слънце. Едно от многото предимства на „ученето“ в къщата на Дейвид беше, че обикновено у тях няма никой и затова Лоръл не се притесняваше, че майка му може да види цветето ѝ. Дейвид също полагаше доблестни усилия да не зяпа непрекъснато към него, въпреки че Лоръл не беше сигурна към какво точно са насочени скритите му погледи — към листенцата или към разголения ѝ корем. Но и в двата случая това не ѝ пречеше.

— Е да, но аз нямам зелени листа, с изключение на няколко миниатюрни листчета под цветните листенца. Все още нямам — додаде тя загадъчно.

— Технически погледнато — нямаш, но мисля, че кожата ти също влиза в сметката.

— Защо? Напоследък да не изглежда зеленикава? — попита тя, след това замълча.

Мисълта, че би могла да позеленее я накара да си спомни Тамани и неговата зелена коса. Не искаше да мисли за него. Беше твърде объркващо. А и не е честно да мисли за него, докато е с Дейвид. Лоръл пазеше мислите за Тамани за през нощта, за онзи момент, преди да заспи.

— Не всички листа на растения са зелени — продължи да говори Дейвид, без да забележи нищо. — При повечето растения листата са най-обширната външна повърхност, а при теб това е кожата. Най-вероятно ти поглъщаш въглеродния диоксид чрез кожата си. — Той се изчерви. — Обичаш да носиш блузки с открити деколтета дори когато е студено.

Лоръл разбърка спайта си със сламка.

— Тогава защо дишам? Знаеш, че дишам — каза тя натъртено.

— Но дали ти е необходимо?

— Какво имаш предвид с това „необходимо ли ти е“? Разбира се, че ми е необходимо.

— Не съм сигурен. Не и по начина, по който това е необходимо на мен. Колко дълго можеш да изкараш, без да дишаш?

Тя сви рамене.

— Ами, достатъчно дълго.

— Стига де, плувала си, трябва да имаш някаква груба представа. Горедолу — настоя Дейвид.

— Просто изплувам, когато престана да стоя под водата. А не стоя дълго под водата. Просто колкото да си намокря косата, така че не знам.

Дейвид се усмихна и посочи часовника си.

— Искаш ли да проверим?

Лоръл го изгледа, после бутна настрана кутийката със спайт, наведе се към Дейвид и го мушна в ребрата.

— Омръзна ми все върху мен да се правят опити — засмя се тя.
— Нека да видим колко дълго ти можеш да изкараш, без да дишаш.

— Честно? Но след това си ти!

— Дадено!

Дейвид пое няколко пъти дълбоко въздух и, когато Лоръл каза „давай“, вдиша с пълни гърди и се отпусна назад в стола. Издържа петдесет и две секунди. Лицето му стана червено и той изпусна шумно дъх. Беше ред на Лоръл.

— Без размиване — предупреди тя. — Сигурно ще се опиташ да ме разсмееш, за да ме победиш.

Лоръл пое дълбоко въздух и се излегна върху леглото на Дейвид. Той пусна секундомера на часовника си.

Лоръл леко се разстрои при вида на самодоволната му усмивка, докато секундите изтичаха и затова се обърна към прозореца. Загледа се в полета на една птица в бледосиньото небе. Птицата се отдалечи и се загуби от поглед й някъде зад хълма.

И понеже вече нямаше нищо интересно за гледане, Лоръл съсредоточи внимание върху гърдите си. Започваше да чувства дискомфорт. Почака да мине още малко време, реши, че усещането не ѝ харесва и изпусна въздуха.

— И така, каква е присъдата?

Дейвид погледна часовника си.

— Това ли е най-дългото време, което можеш да изкараш, без да дишаш?

— Толкова дълго, колкото пожелах.

— Не е същото. А по-дълго можеш ли да изкараш?

— Може би, но започна да ми става гадно.

— Още колко дълго би могла?

— Не зная — каза тя вече малко изнервено. — Колко дълго издържах?

— Три минути и двадесет и осем секунди.

Трябваше ѝ време, за да проумее цифрите. Лоръл се надигна от леглото.

— Е, какво, остави ме да спечеля ли?

— Не, ти просто доказа теорията ми.

Лоръл погледна към ръката си:

— Листо, казваш. Наистина ли?

Дейвид взе ръката ѝ и постави своята до нея.

— Виж сама. Ако се вгледаш внимателно, ще видиш, че ръцете ни не са съвсем еднакви. Виждаш ли? — посочи той към кръвоносните съдове, които се синееха като паяжина под кожата му. — Вярно е, че вените обикновено са по-изскочили при момчетата, но при твоята бледа кожа, трябваше поне да се виждат бледосини линии, а ти нямаш никакви.

Лоръл поразглежда ръката си и попита:

— Кога го забеляза?

Той виновно сви рамене.

— Когато проверявах пулса ти. Но ти беше така изплашена, че реших да поотложа малко новината. А и преди това исках да направя някои проучвания.

— Благодаря... — Лоръл дълго време мълча, докато мислите ѝ бясно препускаха из главата, но в крайна сметка винаги стигаше до едно и също заключение.

— Наистина съм растение, нали?

Дейвид я погледна, след това тъжно кимна.

— Мисля, че да...

Лоръл не знаеше защо се разплака. И преди се съмняваше, че е по-различна от останалите, а след срещата с Тамани, вече подозираше, че може би е растение. Но изглежда не можеше да приеме тази мисъл напълно. Сега, след като всичко беше абсолютно ясно, в сърцето ѝ забушуваха противоречиви емоции — комбинация от страх, облекчение, изумление и тъга.

Дейвид се настани на леглото до нея. Без да каже и дума, той опря гръб в рамката на леглото и придърпа Лоръл върху гърдите си. Тя с облекчение се сгуши в него, обгърната като в пашкул от сигурността на ръцете му. Дейвид я галеше успокояващо, като внимателно отбягваше листенцата ѝ. Лоръл чуваше правилния ритъм на сърцето му и това за нея означаваше, че някои неща все още са нормални. Този звук беше нещо сигурно, нещо, на което може да се разчита.

Топлината от тялото на Дейвид се разпростря по нейното и я стопли така, както я топлеха слънчевите лъчи. Тя се усмихна и се сгуши по-близо.

— Какво ще правиш следващата събота? — попита Дейвид.

— Не зная. Ти какво ще правиш?

— Зависи от теб. Мислех за онова, което ти е казал Тамани.

Тя повдигна глава от гърдите му:

— Не искам да говоря за това.

— Защо не? Оказа се прав за това, че си растение. Може би е прав и за... за това, че си елфа.

— Как можеш изобщо да кажеш такова нещо, когато микроскопът ти те слуша, Дейвид? — попита Лоръл през смях, опитвайки се да избяга от въпроса му и да не усложнява нещата. — Може да престане да работи, като разбере колко антинаучен е собственикът му.

— Твърде антинаучно е да имаш приятелка, която всъщност е растение — отвърна Дейвид като отказа да влезе в нейния тон.

Лоръл въздъхна и отново отпусна глава върху гърдите му.

— Всяко момиченце мечтае да е принцеса или фея, или русалка, или нещо подобно. Особено тези, които не знаят със сигурност коя е майка им. Но се разделяш с тази мечта, когато си на около шест. А на петнадесет вече никой не си мисли за подобни неща. — Лоръл сви скептично устни. — Но всъщност елфите не съществуват.

— Може би си права, но не е задължително да бъдеш истинска елфа.

— Какво имаш предвид?

Дейвид гледаше листенцата ѝ.

— Следващата събота в училище ще има танци с костюми. Мислех си, че би могла да отидеш като елфа и да пробваш ролята. Разбираш ли какво имам предвид — да свикнеш с идеята първо с костюм, преди да се опиташ да я приемеш за истина. Това ще ти помогне да започнеш да свикваш с нея.

— Какво? Да си прикрепя криле и да си сложа някаква смешна рокля?

— Мисля, че криле вече си имаш каза Дейвид е напълно сериозен тон.

Лоръл бавно проумя идеята му и се вгледа невярващо в него.

— Искаш да отида така? С цветето!? И всички да го видят? Ти си луд! Не!

— Само ме чуй — Дейвид се изправи и седна. — Мислих за това. Нали знаеш онези гирлянди? Ще увием една гирлянда в основата на цветето и след това ще прехвърлим другият ѝ край през рамото ти.

Никой няма да заподозре, че цветето не е фалшиво. Ще си мислят, че си облякла някакъв невероятен костюм.

— Не мога да пробутам цветето за костюм, Дейвид. Прекалено красиво е. Всички ще разберат, че е истинско.

Дейвид сви рамене.

— Хората обикновено вярват на това, което им кажеш. Нали не мислиш, че някой ще се вгледа в теб и ще каже: „Хм, мисля, че това момиче е растение?“.

Наистина звучеше абсурдно. Лоръл си спомни за ефирната небесносиня официална рокля, която носеше на сватбата на братовчедката на майка си миналото лято.

— Ще обмисля идеята — обеща тя.

В сряда след училище Дейвид беше на работа и затова Лоръл реши да се отбие в градската библиотека. Пристъпи към информацията, но библиотекарката беше заета. Опитваше се да обясни десетичната класификация на Дюи на някакво хлапе, което изглежда нито разбираше, нито пък искаше да разбере. След няколко минути Лоръл сви рамене и се обърна да си върви. С отчаяна въздишка библиотекарката извика след нея: Кажете?

— Мога ли да използвам интернет тук? — попита Лоръл.

Библиотекарката се усмихна, сякаш благодарна за един толкова рационален въпрос.

— Онзи компютър там — каза тя и посочи някъде встрани. — Влизате с номера на читателската си карта и имате един час.

— Само един?

Библиотекарката съучастнически се приведе напред:

— Въведохме това правило преди няколко месеца. Имахме една пенсионирана дама, която по цял ден прекарваше в редене на пасианси. — Жената присви рамене и се изправи. — Знаете как е, заради няколко откачалки страдаме всички. Но скоростта на интернетa е много висока, така че ще успеете да си свършите работата — допълни тя, като се обърна към купчината книги, които се бе заела да сканира.

Лоръл се запъти към заграждението, където се намираше единственият компютър с интернет. За разлика от обширната

библиотека, която Лоръл и баща ѝ често посещаваха в Юрека, тази тук едва надхвърляше размера на обикновена къща. Имаше един рафт с албуми, един рафт с романи за възрастни и всичко останало бяха справочници. Но дори и те не бяха много.

Лоръл седна на компютъра и влезе в интернет. Четиридесет и пет минути по-късно бе открила доста снимки на елфи, които живееха по цветята, носеха дрехи, направени от цветя или пък пийваха чай от миниатюрни чашки, направени от цветчета. Но никъде не се споменаваха, дали елфите са цветя или растения, или каквото и да са там всъщност. *Невежество!*, помисли тя с раздразнение.

Започна да чете дългата статия на Уикипедия, но на всеки две или три изречения имаше някакви препратки, които не успяваше да разбере. Справи се едва с няколко абзаца от статията. Пое дълбоко въздух и започна да чете отначало.

— Обичам елфи!

Лоръл за малко да падне от стола, когато чу гласа на Челси. Челси се настани на стола до нея.

— Аз минах през тази фаза преди около година. Тогава всичко, което правех, имаше нещо общо с елфите. Имам около десетина книги за елфи и картинки по целия ми таван. Дори изнамерих брошура от някакъв тип за конспирационна теория, според която цяла Ирландия се управлява от Сили корт^[1]. И въпреки че идеите му са малко попресилени, на места има доста ценни неща.

Лоръл затвори колкото може по-бързо браузъра си, но на ум веднага си каза: „*Късно, твърде късно*“.

— В Средните векове хората мислели, че всичко лошо, което им се случва, е причинено от елфите — продължи Челси сякаш изобщо не забеляза, че Лоръл не обелва и дума. — Разбира се и всичко хубаво приписвали на елфите, така че струва ми се нещата се уравновесяват — усмихна се тя. — А ти защо разглеждаш елфи?

Устата на Лоръл пресъхна. Опита се да намери някакво обяснение, но след като умът ѝ се оплете в десетина версии, тя продължаваше да не знае какво да каже.

— Ъ-ъ, просто исках да открия нещо за...

Добре, че си спомни, че с Челси бяха в един клас по английски, и спасителната мисъл да каже, че търси материали за този час, явно не

беше подходяща. Но в този момент си спомни за предложението на Дейвид.

— Ще бъда елфа на танците в събота — изтърси тя. — Мислех да понауча малко за тях преди това.

Лицето на Челси блесна.

— Супер! Аз също искам да съм елфа. Трябва да си направим еднакви костюми.

О, ужас, помисли Лоръл, но на глас каза:

— Всъщност Дейвид ми приготвя някакви криле, но каза, че това е изненада.

— О! — Челси се поколеба за секунда. — Чудесно! Всъщност ние ще се приготвяме заедно с Райън. — Бузите ѝ леко се изчервиха. — Помоли ме в петък.

— Много хубаво.

— Да, той е симпатичен, нали?

— Така е.

— Добре... — Челси сякаш се загуби в мислите си за момент. — Значи, ще дойдеш с Дейвид?

Лоръл кимна.

Челси се усмихна, макар усмивката ѝ да бе доста крива.

— Е, ще бъдеш страхотна елфа. Всъщност ти приличаш на елфа, така че изборът ти на костюм е много точен.

— Наистина ли приличам?

Челси сви рамене.

— Така поне ми се струва. Особено с твоите коса и кожа — толкова са светли. Навремето хората вярвали, че ангелите са елфи, така че и елфите би трябвало да са светли, ефирни и крехки.

Крехки? Лоръл се замисли, смаяна от това, което чу.

— Ще бъдеш прекрасна — каза Челси. — Ще те чакам на танците. Най-вече искам да видя костюма ти.

— Добре — рече Лоръл с насилена усмивка. Не ѝ харесваше, че изведнъж се оказа оплетена в идеята на Дейвид. Но определено беше по-добре така, отколкото да каже на Челси истината.

— А защо сърфираш оттук? — попита Челси. — Нямате ли интернет у дома?

— Достъпът ни до интернет е през телефона — каза Лоръл като извъртя очи.

— Наистина ли? Че съществува ли още такова нещо? Баща ми е компютърен специалист и сам инсталира безжична мрежа вкъщи. Имаме високоскоростен интернет на шест компютъра. Той просто ще припадне, ако му кажа, че още ползвате връзка през телефона. Следващия път ела у дома. Има неограничен достъп, а и ще ти дам някои книги, искаш ли?

Лоръл каза „да“, но знаеше, че няма начин да иде в дома на Челси. Тя е твърде умна, ще събере две и две и ще разбере цялата истина. Ако изобщо има нещо за разбиране. Досега Лоръл не бе открила нито един източник, който да казва, че елфите са това, което е тя. Най-сходното нещо, което откри, бяха дриадите — дървесните духове, но те бяха само духове на дървета. А тя беше сигурна, че не е дух.

— Е, аз ще вървя — каза Челси. — Трябва да правя *истинско* проучване. — Показа учебника си по история. — Трябва да открия поне три източника, но такива, които не са от интернет. Господи, госпожа Мичъл е толкова изостанала! Но както и да е, до утре, може би?

— Да — каза Лоръл като й махна, — до утре!

Обърна се отново към компютъра, за да продължи търсенето. Но когато отвори браузъра, видя, че времето ѝ е изтекло. Лоръл въздъхна и събра разпилените си бележки. Ако иска да търси още, трябва да дойде някой друг ден. Погледна към рафтовете с книги, където се мяркаха подскачащите къдрици на Челси. Е, да, у Челси щеше да ѝ е далеч по-удобно. Само че за съжаление, удобството не беше нещо, с което можеше да се похвали напоследък.

[1] Seelie Cort — в шотландския фолклор — група феи или елфи, свързали с лятото и светлината, за разлика от Unseelie Cort, който обединява феи или елфи, свързани с тъмното и зимата. Seelie от староанглийски означава „свят, свещен“. Сили корт са доброжелателни към хората и винаги им помагат. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТ

— Още ли няма нищо? — попита Дейвид, когато Лоръл му се обади в събота следобед, няколко часа преди танците.

— Нищо. Три дни подред ходя до библиотеката и нищо.

— Поне нещо насочващо?

— Е, винаги би могъл да интерпретираш някое обяснение по начин, който ти харесва, но не намерих никакво описание на... — тя сниши глас — на елфи, които да приличат на мен.

— А Шекспир? „Сън в лятна нощ“?

— Всъщност те са най-близо... Но и те имат криле и са твърде магични на вид. Да не споменаваме, че са пакостливи и злонамерени. Не съм такава... нали?

Дейвид се засмя.

— Не, не си! — Той замълча и се замисли. — Може би всички истории са грешни.

— Всички?

— Колко истина има в легендите?

— Не зная. Но все ми се струва, че трябва да има някакъв документ, ако нещо в тях е истина.

— Е, добре, продължавай да търсиш. Иначе готова ли си за довечера?

— Разбира се.

— Ще те взема в осем, става ли?

— Ще бъда готова.

Дейвид се появи няколко часа по-късно с огромна кутия в ръце, в която уж носеше „крилете“. Лоръл отвори вратата в синята си рокля с шал, стегнато увит около раменете.

— Еха! — каза Дейвид. — Изглеждаш страхотно!

Лоръл сведе поглед и вече й се искаше да бе избрала нещо, което да привлича по-малко внимание, сега всички щяха да я гледат. Роклята бе от искрящ светлосин сатен, който падаше на верев и минаваше в перфектен набор по всичките й извивки, със сърцеобразно деколте, гол

гръб и сребърна везба. Бе почти гола до кръста, само везбата очертаваше овала на гърба ѝ с искрящи сребърни мъниста. Малък шлейф поставяше финалния акцент.

Дейвид бе с черни панталони и бял смокинг с опашки. Около кръста си имаше червен копринен пояс, дори бе успял да си намери шалче за врата. От предното джобче се подаваха чифт бели ръкавици. Дори си бе сложил гел на косата.

— А какъв е твойт костюм? — попита Лоръл. В очите ѝ се четеше одобрение към това, което вижда.

Дейвид се изчерви.

— Чаровният принц? — засмя се Лоръл.

Той повдигна рамене:

— Така и двамата ще бъдем герои от приказка.

— Мама знае, че идваш — прошепна Лоръл и бързо го поведе по стълбите. — Но мисля, че ще е по-добре да приключим с всички приготовления, преди да е разбрала, че си тук. Може да поиска да оставя вратата отворена или нещо подобно.

— Няма проблем.

Тя го дръпна в стаята си, хвърли бърз поглед към коридора и хлопна вратата. Отвърза шала и остави листенцата да се разперят на свобода. Понареди ги малко. През последните дни изглеждаха леко отпуснати. Обърна се, когато чу Дейвид шумно да си поема въздух.

— Какво има?

— Просто са толкова красиви. Особено с тази рокля. Удивлявам се всеки път щом ги видя.

— Много ясно — произнесе саркастично Лоръл. — Фантастични са, защото не са твои.

На Дейвид му трябваха само две минути, за да нагласи гирляндата около основата на цветето и около раменете ѝ. Лоръл обърна гръб към новото огледало, което бе закачено на вратата и се засмя:

— Дейвид, ти си гений. Напълно прилича на костюм.

Дейвид застана до нея и се усмихна към отражението им.

— Не съм съвсем готов. — Той се обърна към кутията. — Седни — каза той и посочи стола. — И затвори очи.

Всичко това започваше да ѝ харесва. Ръцете му докосваха лицето ѝ, а след това усети нещо хладно да минава като с четчица по

клепачите и бузите ѝ.

— Какво правиш?

— Без въпроси! И дръж очите си затворени.

Чу разклащането на нещо, а след това хладна мъгла покри косата ѝ.

— Секунда още — каза той. Тя усети топлия му дъх по лицето си. — Добре, готова си.

Лоръл отвори очи и стана. Застана пред огледалото и ахна. Засмя се като обръщаше лицето си, така че слънчевите лъчи да улавят блясъка по скулите и около очите ѝ. Косата ѝ също бе покрита с бляскав прашец, който оставяше искрящи следи върху роклята ѝ щом разклатеше глава. Едва се позна с този блясък по лицето и сърмената гирлянда около врата си.

— Ето сега приличаш на елфа — каза Дейвид одобрително.

Лоръл ахна:

— И се чувствам като елфа! Не съм и предполагала, че ще го изрека някога. — Обърна се към Дейвид: — Ти си невероятен!

— Ами — рече Дейвид с усмивка, — доказахме го научно — *ти* си невероятна! — После прокара пръсти през бляскавата ѝ коса и добави с половинчата усмивка. — А аз съм просто човек.

Лоръл се усмихна и стисна ръката му.

— Може би, но си най-добрият човек, когото познавам.

— Като говорим за хора — каза Дейвид и посочи вратата, — трябва да се покажем на родителите ти. Майка ми ще е тук след десет минути, за да ни закара.

И тогава цялото напрежение около вечерта отново нахлу в стаята.

— Нали не мислиш, че майка ми ще разбере какво се крие зад всичко това? — попита тя.

— Дори не би си и помислила — каза Дейвид. — Сигурен съм! — Хвана я и за двете ръце. — Готова ли си?

Лоръл не беше, но кимна смело. Дейвид отвори вратата и ѝ подаде ръката си.

— Да вървим!

Майката на Лоръл ги видя да слизат по стълбите.

— Ето ви и вас! — каза тя като размаха фотоапарата. — Опасявах се, че ще се опитате да ми се измъкнете. — Разгледа Лоръл с

усмивка. — Изглеждаш великолепно! Ти също си красавец, Дейвид!

— Къде е татко? — попита Лоръл и погледна към дневната.

— Ще остане на работа до късно тази вечер. Но му обещах снимки, като се върне. Така че, моля, усмихнете се!

Майката на Лоръл им направи петдесетина снимки, преди да чуят клаксона на колата на майката на Дейвид. Лоръл дръпна Дейвид след себе си и двамата изтичаха по стълбите. Навън ги посрещна възторжената майка на Дейвид, също размахала фотоапарат. За щастие тя вече бе направила снимки на Дейвид, така че се отърваха само с пет-шест пози на двамата заедно.

След всичко това Лоръл вече не беше сигурна, че иска да отиде на танци.

— Прекалено много внимание привличаме — прошепна тя на Дейвид, когато се настаниха на задната седалка в колата. — Някой може да забележи, че цветето ми е истинско.

Дейвид се засмя:

— Никой няма да разбере — отвърна той убедително. — Обещавам!

— Дано си прав — промърмори тя, докато колата си проправяше път към училищния паркинг.

— Гледай ти! — изпищя Челси, когато Лоръл и Дейвид влязоха в украсения физкултурен салон. — Дейвид каза, че крилете ще се страхотни, но и през ум не ми мина, че ще са толкова красиви! — Челси накара Лоръл да се завърти. — Знаеш ли, те всъщност приличат повече на цвете, отколкото на криле?

— Предполагам, че са нещо като криле-цвете — отвърна нервно Лоръл.

Челси сви рамена:

— Абсолютно невероятни са! Дейвид, ти си гений!

Лоръл скри усмивката си. Май тази вечер Дейвид щеше да получи доста похвали заради нейното цвете. Всъщност това напълно я уреждаше, вместо всички да разберат, че цветето расте на гърба ѝ.

Но когато Челси подуши въздуха над раменете ѝ, Лоръл застина.

— Еха! — не се сдържа Челси. — С какво си напръскала крилете? Гарантирано плащам за парфюма, който използваш!

За миг Лоръл се стъписа, но после отвърна:

— Всъщност това е един стар парфюм, който имам не помня откога. Дори не помня как се казва.

— Ммм, ако някога престанеш да го харесваш, дай ми го — аз няма да го откажа.

Лоръл се усмихна и хвърли отчаян поглед към Дейвид. Той разбра и веднага се намеси:

— Да отидем да си вземем нещо за пиене, Лоръл — и я хвана за ръка.

За техен късмет в този момент се появи Райън, така че нямаше опасност Челси да ги последва.

Лоръл стисна ръката на Дейвид. Той не каза, че я кани на среща, но не каза и обратното. Тя предпочиташе да си мисли, че са на среща. Колебаваше се дали да нарече Дейвид свое гадже или не. Но какво повече може да иска от едно момче? Дейвид е симпатичен, мил, търпелив, умен, забавен и не крие, че я обожава. Тя се усмихна, докато си пробиваха път сред тълпата. Вървяха ръка за ръка пред всички и това щеше да даде храна на много слухове, но Лоръл не се притесняваше.

Всички отстъпваха и правеха място на „крилете“ ѝ. Хора, които никога не бяха говорили с нея, идваха да ѝ кажат какъв страхотен костюм има. Накъдето и да се обърнеше, всички гледаха към нея. Но тази вечер погледите на другите не я изнервяха. Знаеше какво виждат околните — сама го видя в огледалото вкъщи — видът ѝ беше магичен, нямаше друго определение за него.

Към единадесет и половина пуснаха бавна песен и Дейвид най-накрая за първи път тази вечер я покани на танц. През по-голямата част от вечерта той си говореше с приятелите си, макар да не сваляше очи от нея, докато тя танцува с няколко други момчета.

— Е, кажи ми сега — попита той като я притисна до себе си, — лоша ли беше идеята ми за твоя костюм?

Тя се усмихна и обви ръката си около врата му.

— Изобщо! Беше напълно прав.

Дейвид се засмя:

— За какво?

Усмивката остана на лицето ѝ, но думите ѝ бяха напълно сериозни:

— Всички ме видяха такава, каквато съм, но никой не се изплаши, нито пък реагира лошо. А и никой все още не е извикал откачените учени. Просто смятат, че изглеждам чудесно. — Тя се поколеба, а после добави: — Аз също смятам, че е чудесно.

— Чудесно е, изумително е! — той се усмихна. — Ти си изумителна!

Лоръл сведе поглед към рамото му. Усети как по тялото ѝ се разлива гореща вълна.

— Е, как се чувстваш като елфа? — попита Дейвид.

Лоръл сви рамене:

— Не е зле. Разбира се, няма да е така всеки ден.

— Не, но едва когато приемеш идеята, че си елфа, можеш да започнеш да мислиш дали това е истина или не.

Лоръл се вгледа в него развеселена:

— На теб ти се иска да е истина!

— И така да е, какво от това?

— Но защо?

— Защото, ако ти си създание от приказките по асоциация, би трябвало и аз да стана такъв.

— Какво имаш предвид? Тази вечер ти си Чаровния принц!

— Да, но, нали знаеш — не наистина. Но ти? Ти, Лоръл, мисля, си истинска елфа. И това е страхотно! Че кой друг е най-добър приятел с елфа? Никой!

Лоръл се усмихна:

— Наистина ли съм най-добрият ти приятел?

Той погледна към нея със сериозен поглед:

— Засега.

Тя пристъпи по-близо и сложи глава на рамото му и остана така до края на песента. Когато музиката спря, тя го прегърна и прошепна в ухото му:

— Благодаря ти!

Дейвид грейна и с театрален жест ѝ подаде ръка:

— Да вървим!

Придружи я обратно до масата, където бяха седнали повечето им приятели, и Лоръл се отпусна на стола:

— Трябва да призная, че съм напълно изтощена.

Дейвид се наведе към ухото ѝ:

— Ами какво очакваш? Слънцето от часове е залязло. Всички добри елфи трябва да са си у дома, сгъшени в цветните си креватчета.

Лоръл се засмя, но се сепна, когато някой я потупа по рамото. Момче от по-горните класове стоеше точно зад гърба ѝ.

— Хей, това падна от теб, докато танцуваше. — Момчето ѝ подаде едно дълго синьо-бяло листенце. — Искаш ли си го?

Лоръл замръзна с широко отворени очи. Дейвид се пресегна и взе листенцето.

— Благодаря ти, човече.

— Няма защо. От какво сте ги направили? Приличат на истински листа от цветя.

— Е, това с търговска тайна — каза Дейвид с усмивка.

— Наистина е страхотно!

— Благодаря!

Момчето потъна в тълпата, а Дейвид постави листенцето на масата. Лоръл се почувства страшно неудобно, че листенцето стои пред очите на всички. Обхвана я необясним срам — сякаш Дейвид бе оставил на масата част от бельото ѝ.

— То просто така ли падна? — попита Дейвид като се приближи до ухото ѝ. — Усети ли нещо?

Лоръл поклати глава.

— Не може някой да го е дръпнал, без да забележиш, нали?

Лоръл си спомни мъчителната болка, когато се опита да издърпа едно листенце преди няколко седмици.

— Няма как.

— Лоръл — Дейвид започна толкова тихо, че Лоръл едва го чуваше, — нали Тамани ти е казал, че ще се случи точно това?

Лоръл кимна.

— Не повярвах, не можех да повярвам! Звучеше твърде хубаво, за да е истина.

Устата ѝ автоматично изричаше думите, ала умът ѝ бе зает от очевидния въпрос — *„Ако той е прав за цветето, прав ли е като каза, че съм елфа?“*.

Дейвид се огледа по пода зад нея, след това се наведе, а когато седна обратно на стола, държеше в ръка още две листенца. Засмя се към групичката и сви рамене:

— Изглежда творението ми се разпада.

— Няма страшно — каза Челси. — И без това танците скоро ще свършат. — После се обърна към Лоръл. — Но тези криле-цвете бяха невероятни, докато си бяха на мястото.

— Дейвид, може ли да изчакаме майка ти навън? — попита притеснено Лоръл.

— Разбира се. Хайде да излезем.

Лоръл нервно прибираше листенцата от пода, докато Дейвид ѝ проправяше път към вратата. Но всеки път, щом някой се бутнеше в нея, на земята се посипваха нови и нови листенца. Когато стигнаха до изхода, ръцете ѝ бяха пълни с изпопадали листенца, а на гърба ѝ продължаваха да висят едва няколко.

— Дали прибрах всичките? — попита тя и огледа пода около себе си.

— Така мисля.

Лоръл въздъхна и потри лице. По земята се посипа дъжд от искрящ пращец.

— Пада, забравих...

Дейвид се засмя и погледна часовника си.

— Дванадесет часа е. Сега и обувката си ли ще загубиш?

Лоръл изви поглед към него:

— Не е смешно.

Дейвид пхна ръце в джобовете си и се ухили.

— Как изглежда мястото на цветето? — попита Лоръл и се обърна с гръб към него.

— Така с гирляндата отгоре не мога да кажа.

— Добре.

Дълго време мълча и гледа шепата си, пълна с листенца. Гърлото ѝ бе пресъхнало, когато погледна към Дейвид:

— Истина е, нали?

— Кое?

Тя вдигна рамене, но се насили да го произнесе:

— Наистина съм елфа, нали?

Дейвид само се усмихна и кимна.

Странно защо, но от това Лоръл се почувства по-добре и се разсмя от сърце.

— Еха!

След няколко минути колата на майката на Дейвид се зададе по улицата и те се шмугнаха бързо на задната седалка.

— Я, крилете са се разпаднали — отбеляза тя. — Добре, че успях да ги снимам преди това.

Лоръл нищо не каза, а се обърна и вдигна още две листенца и ги прибра при другите в шепата си.

Завиха по алеята пред дома на Лоръл и Дейвид излезе, за да ѝ помогне да си отвори вратата.

— Останали са само пет — каза той като хвърли поглед към гърба ѝ. — Може би и те ще паднат докато спиш.

— Ако и толкова издържат.

Дейвид се спря за миг:

— Сега успокои ли се?

Лоръл се замисли.

— Може би... Радвам се, че няма какво повече да крия, освен може би белегът, където бе подутината. Радвам се, че ще мога отново да нося моите блузки. Но... — тя замълча, докато се опитваше да подреди мислите си. — Нещо се промени тази нощ, Дейвид. В продължение на няколко часа харесвах цветето си. Наистина го харесвах! Усещах го като нещо много специално, като нещо магично. — Тя се усмихна. — Ти направи това за мен и... съм наистина щастлива.

— Спомни си, ще имаш отново същото догодина. Нали така ти е казал Тамани?

Лоръл се смръщи при произнасяне на името му.

— Можем да го превърнем в традиция. Можеш веднъж в годината да преставаш да се криеш и да бъдеш елфа, която всеки може да види.

Тя кимна. Идеята ѝ харесваше много повече, отколкото можеше да предположи преди случилото се тази вечер.

— Другите момичета ще ревнуват — предупреди тя. — Всичките ще искат и на тях да им правиш криле.

— Ще трябва да им казвам, че крилете са само за Лоръл. Те така и няма да знаят докъде е истината и докъде измислицата.

— Мислиш ли, че някой може да се досети?

— Може и да се досети. Винаги има по някой, който вярва в митове и легенди, или поне в част от тях. Това са хора, които могат да

надзърнат отвъд очевидното и да видят наистина чудесни неща в този свят. — Дейвид повдигна рамене. — Но дори и да видят нещо, нищо няма да кажат. Защото останалата част от нас, които виждаме света така логичен и все си обясняваме нещата с науката, няма да видим истината, дори ако тя е разлепена по огромни рекламни билбордове. Аз съм късметлия — ти направо ме удари с тази истина по главата — иначе не бих те видял такава каквато си всъщност.

— Аз съм просто себе си, Дейвид.

— И това е най-хубавото.

Преди Лоръл да успее да каже нещо, той се наведе и нежно я целуна по челото, след това се обърна като промърмори едно „лека нощ“ и се упъти към колата.

ТРИНАДЕСЕТ

Лоръл заразглежда голия си гръб в огледалото. В средата, по продължение на гръбначния ѝ стълб, минаваше тънка бяла линия — като отдавна забравен белег, който почти не се забелязва. Тя въздъхна и навлече през глава една блуза с голямо деколте. Беше далеч по-приятно да облича подобни блузи, вместо затворени догоре тениски.

Мисълта, че е елфа, снощи ѝ звучеше много убедително, но сега, на дневната светлина — нещата изглеждаха различно. Това ѝ се струваше огромна фантасмагорична измислица. Лоръл заразглежда внимателно лицето си. Очакваше да има някаква промяна, но не забеляза нищо.

— Аз съм елфа — прошепна тя, но отражението ѝ не отговори.

Изведнъж Лоръл се почувства много глупаво. Не се чувстваше като елфа, не се чувстваше по-различно от всеки друг ден. Чувстваше се съвсем нормално. Но каквото и да беше, вече знаеше истината — и оттук нататък думата „нормален“ не беше подходяща за живота ѝ.

Трябваше да говори с Тамани.

Тя слезе на пръсти по стълбата, взе телефона, избра номера на Дейвид и едва когато той отговори с гробовен глас, се сети колко е часът.

— Какво има?

Вече нямаше никакъв смисъл да затваря, така или иначе го бе събудила.

— Здравей, извинявай. Не прецених, че е още много рано.

— А ти какво правиш в шест сутринта? — попита той сънено.

— Ами, слънцето е изгряло.

Дейвид изсумтя.

— Е, да...

Лоръл хвърли поглед към стаята на родителите си, чиято врата бе леко отворена, мина зад ъгъла и се мушна в килерчето.

— Ще ме покриваш ли днес? — попита тя полушепнешком.

— Да те покривам?

— Мога ли да кажа на нашите, че съм у вас?

Дейвид изведнъж се разсъни.

— А ти къде отиваш?

— Трябва да се видя с Тамани, Дейвид. Или поне трябва да опитам.

— Отиваш до вашата къща? И как ще стигнеш до там?

— С автобус. Трябва да има автобус, който се движи надолу по път 101 в неделя, как мислиш?

— Така ще стигнеш до Орик. А на какво разстояние от него е старата ви къща?

— Мога да взема колелото в багажника на автобуса. Къщата е на около километър-два от автобусната спирка. Ще стигна за по-малко от десет минути.

Дейвид въздъхна:

— Ех, щеше ми се вече да имам книжка.

Лоръл се засмя. Той често повтаряше това.

— След две седмици ще я вземеш.

— Не е там въпросът. Ще ми се да дойда с теб.

— Не можеш. Ако Тамани разбере, че и ти си с мен, може да не се появи. Не му хареса много, че съм ти казала за цветето.

— И това си му казала?

Лоръл уви телефонния кабел около китката си.

— Той ме попита дали съм казвала на някого и аз се изпуснах. Той е някак твърде различен — убедителен е. Сякаш не можеш да го излъжеш.

— Не ми харесва това, Лоръл. Може да е опасен.

— Самият ти цяла седмица повтаряш, че бил прав. Той каза, че е като мен. Ако за всичко останало казва истината, защо да лъже за това?

— Ами Барнс? Ако и той е там?

— Документите още не са подписани. Все още ние сме собственици.

— Сигурна ли си?

— Да. Мама вчера го спомена.

Дейвид само въздъхна и не каза нищо.

— Моля те! Трябва да отида. Трябва да разбере нещо повече.

— Добре, но при едно условие — когато се върнеш, ще ми кажеш какво е казал.

— Всичко, което мога.

— Това какво означава?

— Нямам представа какво ще ми каже. Ами ако съществува някаква тайна на елфите, която не трябва да казвам никому?

— Така да бъде. Всичко, освен за най-голямата тайна на света, ако има такава. Става ли?

— Дадено.

— Лоръл?

— Да?

— Пази се! Бъди предпазлива — много, много предпазлива!

Лоръл върза колелото за едно малко дърво и сложи раницата на гърба. Подмина празната къща. В края на алеята, където три пътечки криволичеха и се шмугваха като змии в гъстите храсти към гората, тя се поколеба коя да избере. Реши да поеме по пътеката, която води до мястото, където срещна Тамани предишния път. Макар на практика да беше все едно накъде ще тръгне.

Когато стигна голямата скала край рекичката, Лоръл се огледа наоколо. Това място и красивата река я караха да се чувства спокойна и щастлива. Помисли да остане тук за около час и след това да се прибере у дома без изобщо да говори с Тамани. Говоренето с него бе така изтощително.

Но си наложи да не се отказва, пое дълбоко дъх и извика:

— Тамани?

Вместо гласът и да отекне с ехо, сякаш потъна сред околните дървета и това я накара да се почувства много малка и беззащитна.

— Тамани? — извика отново, но по-тихо. — Тук ли си? Искам да поговорим. — Лоръл се завъртя и се огледа.

— Там...

— Хей! — гласът беше гостоприемен, но и колеблив по някакъв странен начин.

Лоръл се обърна и едва не се блъсна в Тамани. Сложи ръка на устата си, за да не извика. Без съмнение пред нея стоеше Тамани, но изглеждаше различно. Ръцете му бяха голи, а раменете и гърдите му бяха покрити с нещо, което приличаше на ризница, направена от кора на дърво и от листа. Над рамото му стърчеше дълго копие е каменно

острие. Беше поразително красив, както и преди, но този път около него, сякаш като облак, витаеше нещо заплашително.

Тамани я гледа дълго, без да обели и дума. Лоръл стоеше като хипнотизирана и колкото и да се опитваше не можеше да отмести поглед. Най-накрая единият ъгъл на устата му се повдигна в лека усмивка. Той измъкна странната ризница през главата си и я захвърли на тревата. Заедно с нея изчезна и войнственият му вид.

— Извинявай за тази премяна — каза той. — Днес сме в повишена бойна готовност. — Усмихна се колебливо: — Радвам се, че се върна. Не бях сигурен, че ще го направиш.

Тамани отново бе облечен целия в тъмнозелено — от прилепналата по гърдите му блуза с три четвърти ръкави до широкия панталон.

— И си дошла сама — думите на Тамани не прозвучаха като въпрос.

— Откъде знаеш?

Тамани се засмя, а очите му заблестяха.

— Що за часови ще съм, ако не знам колко души влизат в територията ми?

— Часови?

— Точно така. — Тамани поведе Лоръл по пътеката към полянката, на която говореха предишния път.

— И какво пазиш? — попита тя.

Той се обърна към нея с усмивка и докосна върха на носа ѝ.

— Нещо много, много специално.

Лоръл се опита да си поеме дъх и едва успя да го стори.

— Дойдох да... ъъ... да се извиня — запелтечи тя.

— За какво? — попита Тамани, без да забавя крачка.

Сега дразни ли ме или просто наистина не му прави впечатление, зачуди се Лоръл.

— Попрекалих миналия път — каза тя. — Бях много изплашена от всичко, което се случи, а и нещата, които ти ми наговори, ми дойдоха малко повече. Въпреки това не биваше да избухвам и сега искам да ти се извиня.

Продължиха още няколко крачки. Тамани спря и се обърна към Лоръл.

— И...? — попита той.

— И какво? — стъписа се Лоръл, а някой сякаш стегна гърдите ѝ, докато зелените му очи я гледаха внимателно.

— И всичко, което ти казах, се оказа истина, нали? А сега си тук, за да научиш повече неща. Затова си тук, нали? — Тамани се облегна на едно дърво и я погледна закачливо.

Лоръл кимна, неспособна да говори. Никога не се бе чувствала по-неудобно. Защо той ѝ действаше така? Когато беше наоколо нито можеше да мисли, нито да говори. А той, точно обратното — чувстваше се съвсем спокоен.

Тамани грациозно се настани върху тревата и едва в този момент Лоръл осъзна, че са стигнали до полянката. Той ѝ посочи място на няколко сантиметра от себе си.

— Заповядай, седни — усмихна се и погали тревата до себе си. — Разбира се, ако предпочиташ, можеш да седнеш и до мен.

Лоръл се прокашля притеснено и седна срещу него.

— Все още не заслужавам тази чест? — засмя се Тамани и сложи ръце зад главата си. — Има време и за това. И така, листенцата увехнаха и окапаха, нали?

Лоръл кимна:

— Снощи.

— Сега по-спокойна ли си?

— До известна степен.

— И си дошла тук, за да разбереш какво е да си елфа, прав ли съм?

Лоръл се почувства неудобно, че е така прозрачна за него, но той беше прав и не можеше да направи друго, освен да си признае.

— Не зная дали имам да ти казвам нещо чак толкова важно — започна Тамани, — оцеля цели дванадесет години самичка, нямаш нужда аз да ти казвам, че не бива да ядеш сол.

— Посъбрах малко информация... — започна Лоръл.

Тамани се разсмя:

— Това трябва да е чудесно.

— Кое?

— Работата е там, че хората никога не разбират правилно.

— Забелязах. — След известно колебание тя попита: — Нямаш скрити криле под блузата си, нали?

— Искаш ли да провериш? — ръката му посегна към ризата.

— Добре, добре — бързо каза Лоръл.

Тамани отново стана сериозен.

— Няма никакви криле Лоръл. Нито един елф няма криле. Някои цветя приличат на криле, така както някои цветя приличат на пеперуди. Твоето цвете всъщност доста напомняше на криле. Но това са просто цветя, както сама се убеди.

— Защо тогава хората разказват такива небивалици?

— Защото много ги бива да разбират погрешно това, което виждат.

— И никъде не прочетох, че всъщност елфите са растения. А повярвай ми, доста се порових.

— Хората обичат да разказват истории за други хора — с криле, с копита или с магически пръчици — но не и за растения. Не и за нещо, което те не са и никога не могат да бъдат. — Тамани повдигна рамене. — Пък и хората доста приличат на нас, затова вероятно са решили, че сме от един и същи вид.

— И все пак. Наистина историите за елфи са твърде далеч от истината. Аз нямам криле и определено не владее никаква магия.

— Не владееш ли? — попита Тамани с усмивка.

Очите на Лоръл се разшириха:

— А нима...

— Разбира се!

— Наистина ли?!

Тамани се разсмя при вида на нейното вълнение.

— Значи има магия? Истинска магия? Не всичко опира до науката, както казва Дейвид?

Тамани завъртя очи.

— Отново Дейвид!

Лоръл настръхна:

— Той ми е приятел. Най-добрият ми приятел!

— Не и любим?

— Не. Мисля... не.

Тамани я погледна право в очите.

— Значи мястото е свободно?

Лоръл на свой ред завъртя очи.

— Не съм тук, за да водим подобен разговор.

Тамани я погледна изпитателно, но тя отказа да срещне очите му. Той я гледаше с такава увереност, сякаш бе ясно, че тя е неговата любима и остава само тя да го разбере.

— Кажи ми за магията — издума Лоръл като се опита да смени темата. — Можеш ли да летиш?

— Не и като с криле, това са само измислици.

— А какво можеш да правиш?

— Не ти ли е по-любопитно *ти* какво можеш да правиш?

— Мога ли да правя магии?

— Абсолютно! Можеш да използваш много мощна магия — ти си есенна елфа.

— Какво означава това?

— Има четири вида елфи: пролетни, летни...

— Есенни и зимни?

— Да.

— Аз защо съм есенна елфа?

— Защото си родена през есента. Затова и цветето ти разцъфна през есента.

— Това не звучи много магично — каза Лоръл леко разочарована. — Звучи по-скоро научно.

— Не всичко в нашия живот е магично. Всъщност, елфите са доста нормални, през по-голямата част от времето.

— А какво става с магията?

— Ами, всеки от видовете елфи владее свой вид магия. — Върху лицето на Тамани се изписа благоговение. — Зимните елфи са най-мощни от всички, но те са и най-редки. За цяло едно поколение се произвеждат само две или три, често и по-малко. Нашите повелителки винаги са зимни елфи. Те имат власт над растенията, върху всички растения. Стара секвоя би се привела до земята, ако някоя зимна елфа поиска.

— Те могат да правят почти всичко, така ли?

— Понякога и на мен така ми се струва. Но зимните елфи пазят своите способности в тайна и ги предават от поколение на поколение. Някои твърдят, че най-голямата дарба на зимните елфи е тяхната способност да пазят тайни.

— А какво правят останалите елфи? — нетърпеливо попита Лоръл.

— Есенните елфи са следващи по могъщество след зимните и подобно на тях са много редки. Есенните елфи умеят да приготвят разни неща.

— Какви неща?

— Неща от други растения — еликсири, отвари, лековити лапи... На Лоръл тази способност не ѝ се стори близка до магията.

— Значи, аз съм един обикновен готвач и смесвам различни неща?

Тамани поклати глава.

— Не разбираш! Работата не е в това да се смесват различни неща — ако беше така всеки би могъл да го прави. Есенните елфи имат магичен усет за растенията и могат да ги използват за доброто на царството. Дай ми една книга за тонизиращите напитки, в която всичко е описано подробно, и аз въпреки всичко няма да мога да направя смес, която да спре гниенето. Приготвянето ѝ е въпрос на магия, въпреки че звучи разумно.

— Просто не звучи като нещо магично, това е.

— Само че е. Различните есенни елфи могат различни неща. Приготвят отвари и еликсири, за да направят мъгла и да объркат нашествениците или да приготвят отрова, за да ги приспят. Есенните елфи са от изключително значение за оцеляването на народа на елфите. Те са много, много важни.

— Звучи ми страхотно — но Лоръл не беше напълно убедена. Всичко това ѝ приличаше на химия и биология в едно. Ако се съди по училищните ѝ резултати, май нямаше много да я бива в тази работа.

— А какво правят летните елфи?

Тамани се усмихна.

— Летните елфи са ярки и притежават блясък, като летните цветя са. Те създават илюзии и правят най-невероятните фойерверки. Всъщност те умеят онзи тип неща, които хората най-често смятат за магия.

Лоръл сериозно се замисли, че да си лятна елфа е далеч по-забавно от това да си есенна.

— Ти летен елф ли си?

— Не — Тамани се поколеба, — едва пролетен.

— Защо „едва“?

Тамани сви рамене.

— Пролетните елфи притежават най-малка сила. Затова съм часови. Работя ръчен труд, за който не ми трябва много магия.

— Какво можеш да правиш?

Тамани извърна поглед.

— Но ми обещавай да не се ядосаш.

— Защо трябва да се ядосвам?

— Защото миналия път, като беше тук, го направих върху теб.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

— Какво си направил? — извиси глас Лоръл.

— Обещай ми, че няма да се сърдиш!

— Направил си ми някакво заклинание и сега очакваш от мен да ти се усмихна и да ти кажа, че всичко е наред? Да, ама не е!

— Виж сега, то дори не проработи много добре... обикновено не става върху други елфи.

Лоръл кръстоса ръце:

— Хайде казвай!

Тамани се опря на дървото.

— Омаях те.

— Омая ме!?

— Накарах те да ме последваш до тази поляна.

— И защо ти бе нужно това?

— Трябваше да слушаш достатъчно дълго, за да чуеш истината.

— И какво? Хвърли ми елфски пращец в очите?

— Не, това е смешно — каза Тамани. — Казах ти, истинската магия на елфите не е точно такава, каквато си мислиш. Няма самодивски пращец, който те кара да летиш, нито пък размахване на вълшебни пръчици, нито кълбета дим. Магиите, които владеем, са просто неща, които можем да правим, за да са ни от помощ да изпълним по-добре ролята си в този живот.

— А как смайването ти помага да си часови? — гласът на Лоръл бе пропит със сарказъм, но Тамани продължи да обяснява, сякаш не го забелязва.

— Помисли малко. Мога да прокудя един нашественик с копието си, но каква полза от това? Той ще изтича да каже на приятелите си какво се е случило и те ще се върнат да ни търсят. — Тамани опъна ръце пред себе си. — Вместо това го примамвам, давам му еликсир за памет и след това го отправям. Някога чувала ли си за блуждаещи огньове?

— Разбира се!

— Блуждаещите огънове, това сме ние. След като някой човек изпие еликсира, от цялата случка си спомня само, че е последвал някакъв местещ се огън.

— Но аз си те спомням.

— Не съм ти давал еликсир, нали?

— Все пак ти използва магия върху ми — не се предаваше Лоръл.

— Наложил се! Ти нямаше да ме последваш, ако не го бях направил!

Лоръл поклати глава, но не беше съвсем сигурна — беше готова да последва Тамани навсякъде.

— Освен това, както вече споменах, заклинанието не работи добре върху други елфи и въобще не работи, ако те знаят какво следва — усмихна се половинчато Тамани.

— А днес какво си ми направил? — попита Лоръл преди усмивката му да е успяла да я омагьоса.

— Опасяваш се да не съм ти направил заклинание отново ли? — попита той засмяно.

— Да!

— Не съм — целият ми чар и привлекателност са напълно естествени. — Сега вече усмивката му беше самоуверена, дори нахална.

— Обещай ми повече да не изпробваш разни заклинания върху мен.

— Сега, след като знаеш, те вече няма да имат влияние върху теб. Пък и няма да го правя — добави той. — Повече ми харесва, когато те омайвам без магия.

Лоръл скри усмивката си и се отпусна назад върху тревата. Очакваше чувството на уют, което я обгръщаше, откакто седна на полянката, да изчезне.

Но то не изчезна.

Тя свъси вежди.

— Спри, Тамани! Обеща ми!

Очите на Тамани се разшириха от учудване:

— Да спра какво?

— Това нещо с омайването! Продължаваш да го правиш!

Обърканото изражение на Тамани се смени с топла усмивка. Очите му се засмяха.

— Това не съм аз!

Лоръл го изглежда гневно.

— Това е магията на царството — продължи Тамани. — Блика от света на елфите и помага на нас, часовите, да се чувстваме като у дома си, въпреки че не можем да сме там. — Усмивката му сега беше спокойна и ведра. — Ти и преди си усещала същото, нали Лоръл? Именно заради това обичаш толкова много това място. Но сега, след като вече знаеш каква си и след като цветето ти разцъфтя за първи път, това чувство стана още по-силно. — Той се наведе към нея, бяха толкова близо един до друг, че Лоръл не можеше да си поеме дъх. — Царството те зове, Лоръл!

Тя едва успя да отлепи очи от омагьосващия поглед на Тамани. Съсредоточи се върху магията, която изпълваше гората и чувството, което се надигаше в нея. Загледа се в нападалите листа и чувството се усили. От дърветата сякаш струеше някакво приятно усещане, което се носеше наоколо.

— Наистина ли това е магия? — попита Лоръл, но сама знаеше отговора на въпроса си.

— Разбира се!

— И не идва от теб?

Тамани се засмя тихо, но не и подигравателно.

— Това е магия, далеч по-могъща, от тази, която владее един нисш пролетен елф.

Тя го погледна и в този миг сякаш яркозелените му очи уловиха нейните, плениха ги и тя не можеше да откъсне погледа си от тях. Очите му изглеждаха като на човек, но в тях имаше нещо — не можеше да разбере точно какво — което ги правеше различни. В погледа му имаше нещо, което издаваше скрита сила и мощ.

— Повечето елфи като теб ли са? — попита тихо тя.

Тамани мигна и Лоръл успя да отмести поглед.

— Зависи какво имаш предвид — започна предпазливо той, — ако питаш за моя чар и ум, очарователен съм колкото и всички останали. Ако имаш предвид външния ми вид... — той се поспря, поогледа се и продължи, — мисля, че съм напълно нормален. Нищо особено...

Лоръл беше готова да спори. На лицето на Тамани би завидяла всяка кино звезда. Но ако той е прав, може би всички елфи изглеждат така.

В миг Лоръл се зачуди дали и тя не изглежда по същия начин в очите на познатите си. Собственото ѝ лице ѝ се струваше нормално, но тя бе свикнала с него.

За миг се зачуди дали това, което тя вижда в Тамани, не е същото, което Дейвид вижда в нея. Стана ѝ малко неловко от тази мисъл. Прокашля се притеснено и започна да рови из раницата си, за да скрие неудобството си. Извади кутийка безалкохолно.

— Искаш ли? — попита равнодушно докато отваряше кутийката.

— Какво е това?

— Спрайт.

Тамани се засмя:

— Спрайт? Занасяш ме!

Лоръл извъртя очи.

— Искаш ли или не?

— Разбира се!

Лоръл му показва как се отваря кутийката и той опита внимателно да се справи със задачата.

— Хм, това ли... това ли пиеш обикновено? — Тамани внимателно я наблюдаваше.

— Това е едно от малкото неща, които харесвам.

— Нищо чудно, че косата и очите ти почти нямат цвят.

— Защо?

— Питала ли си се защо моите очи и коса са различни от твоите?

— Май... чудех се защо косата ти е такава.

— Защото ям много тъмнозелени неща. Най-вече от онзи мъх край реката.

— Ужас!

— Неее! Много е хубав! Просто си израснала с човешките храни. Обзалагам се, че ако опиташ, ще ти хареса.

— Не, благодаря!

— Е, хубава си и така.

Лоръл се усмихна срамежливо, докато той вдигна кутийката си и отпи.

— Ям и праскови — изневиделица изтърси тя.

Тамани кимна.

— Вкусни са, струва ми се. Аз специално не си падам много по сладкото.

— Не е там въпросът. Защо тогава не ставам оранжева от прасковите?

— А какво друго ядеш?

— Ягоди, маруля, спанак... понякога ябълки. Ям най-вече плодове и зеленчуци.

— Ядеш разнообразни неща, затова косата и очите ти нямат определен цвят, просто са останали светли. — Той се засмя хитро. — Яж една седмица само ягоди и майка ти ще получи шок!

— Ще стана червена? — попита ужасено Лоръл.

— Не цялата — отвърна Тамани. — Само очите и корените на косата, както е при мен. У дома това е страшно модерно в момента — синьо, розово, пурпур... Забавно е!

— Толкова е странно.

— Защо? Далеч по-странно е това, което повечето човешки истории твърдят за нас — че имаме зелена кожа.

— Май си прав — Лоръл не беше много убедена. — Каза ми, че няма вълшебен елфски прашец, нали?

Тамани кимна, сякаш е съгласен, но лицето му остана непроницаемо.

— Миналия път, когато се срещнахме, ти ме хвана за китката, а след това по нея имаше искрящ прашец. Какво беше това?

Тамани свъси лице.

— Тичинков полен — отвърна той.

— Полен?

— Знаеш за опрашването, нали? — той започна да разглежда ръцете си, сякаш бяха много интересни.

— Опрашване? — Лоръл се разсмя с глас, но Тамани очевидно не се шегуваше.

— Защо според теб ти разцъфтя? Не е само за красота, въпреки че твоето цвете беше много красиво.

— О! — Лоръл замлъкна за миг. — Цветята се размножават чрез опрашване...

— Ние също така се размножаваме.

— Значи ти би могъл... да ме опрашиш?

— Никога не бих направил това, Лоръл! — лицето му стана сериозно.

— Но би могъл? — настояваше Лоръл.

Тамани заговори бавно, подбирайки много внимателно думите си.

— Технически — да.

— И тогава какво би станало? Ще имам бебе?

— Малко стръкче, да.

— На гърба ми ли ще расте?

— Не, не! Елфите израстват в цветя. За това поне човешките истории за нас не грешат. Женската... бива опрашена от мъжкия и щом листенцата на цветето ѝ опадат, тя получава семенце. Засажда го и когато то разцъфне в цвят, в него има млад елф.

— А ти как... ние... сещаш се, елфите как се опрашват?

— Мъжкият изработва полен по ръцете си и когато двама елфи решат да се опрашат, мъжкият достига до вътрешността на цветето и оставя полените им да се смесят. Това е доста деликатен процес.

— Не звучи много романтично.

— В опрашването няма нищо романтично — отговори Тамани и лицето му разцъфна в усмивка. — Сексът е друго нещо.

— Но елфите не забременяват?

— Никога! — Тамани премигна. — Опрашването е за размножаване, сексът е просто за забавление.

— Мога ли да видя полена? — Лоръл протегна ръце към него.

Тамани инстинктивно дръпна ръцете си назад.

— Точно сега нямам — ти не си в цъфтеж. Произвеждаме полен само, когато сме близо до женска, която цъфти. Затова миналия път съм оставил малко по ръката ти. Отдавна не съм бил покрай женска с цвете, извинявай!

— И защо не си бил?

— Аз съм часови. Е, има и други часови, разбира се, но те са мъжки. А и аз не си ходя често у дома.

— Изглежда си доста самотен.

— Понякога.

Той я погледна и в дъното на очите му Лоръл съзря дълбока печал. Заболя я от мъката, която Тамани таеше. Но в миг сянката на

тъгата изчезна толкова бързо, колкото и се бе появила и на нейно място се настани обичайната му небрежна усмивка.

— Беше далеч по-забавно, когато ти живееше тук. Между другото, здравата загазих заради теб.

— Какво направих?

— Изчезна! — Тамани се засмя и поклати шава. — Не можеш да си представиш колко се зарадвахме, когато се върна. Когато ти...

— Кой са тези „ние“?

— Не мислиш, че аз съм единственият елф наоколо, нали?

Лоръл си играеше с един кичур коса, измъкнал се от конската й опашка.

— Ами, май така си мислех...

— Невидими сме, докато не ти позволим да ни виждаш.

Въпреки думите на Тамани, Лоръл хвърли бърз поглед наоколо.

— Колко сте? — попита тя, като вече се чудеше дали не е заобиколена от legionи от невидими елфи.

— Шар и аз сме почти винаги тук. Десет или петнадесет други обикновено идват за по шест месеца или година.

— Откога сте тук?

Той я гледа в продължение на няколко секунди с непроницаемо изражение.

— От дълго време — най-сетне отвърна той.

— Защо сте тук?

Той се усмихна.

— За да те пазим. Е, поне до момента, в който изчезна.

— Тук сте, за да ме пазите!?

— Да, за да осигурим защитата ти и да сме сигурни, че никой няма да разбере коя си.

Лоръл си спомни нещо, което бе чела.

— Аз... сменено дете ли съм?

Тамани се поколеба за миг.

— В широкия смисъл на думата — да. С изключение на това, че не сме крали някого, за да го сменяме с теб. Предпочитам да мисля за теб като за присадка.

— Какво е това присадка?

— Това е част от растение, взета от едно и присадена на друго растение. Ти си взета от нашия свят и си сложена в света на хората. Ти

си присадка.

— Но защо? Има ли други... присадки?

— Не, засега си само ти.

— Защо аз?

Тамани се приведе леко напред.

— Не мога да ти кажа всичко, Лоръл. Ще трябва да го приемеш.

Но ще ти кажа каквото мога, става ли?

Лоръл кимна.

— Сложихме те тук преди дванадесет години, за да се интегрираш в света на хората.

Лоръл завъртя очи.

— Трябваше да се досетя! Че кой друг би ме оставил в кошница пред нечия врата? — Очите ѝ се разшириха, когато Тамани се разсмя.

— Ти ли го направи?

Той вече се смееше с пълно гърло, отметнал глава назад.

— Не! Не! Бил съм твърде малък, за да го направя. Но когато дойдох на този пост, знаех целия ти живот.

Лоръл хич не беше сигурна дали това, което чу, ѝ харесва.

— Целият ми живот?

— Аха!

Тя присви очи:

— Шпионираше ли ме?

— Това не е шпиониране. Ние те закриляхме.

— Закриляте... добре — Лоръл скръсти ръце пред гърдите си.

— Не трябва да позволим на родителите ти да разберат коя си.

— Звучи доста безсмислено — гласът ѝ стана саркастичен. —

Хмм, я да видим как да направим така, че тези двама човеци да не разберат нищо за елфите? Сетих се — дай да им подхвърлим една елфа на прага.

— Не беше така. Необходимо беше те да имат елфско дете.

— Защо?

Тамани се поколеба и замълча.

— Е, добре, господин Тайна, защо не ме изпратихте при хората като бебе? — Лоръл се усмихна накриво. — Повярвай ми щях да се чувствам по-удобно в кошницата, ако не бях вече на три.

Този път Тамани не се усмихна.

— Всъщност ти бе доста по-голяма.

— Какво искаш да кажеш?

— Елфите не се развиват и не растат като хората. Те не са бебета в истинския смисъл на думата. Елфските бебета приличат на човешките, но не са така безпомощни като човешките. Те се раждат научени да говорят, да ходят, а умственото им развитие е равно на... — спря за миг и се замисли — може би на петгодишно човешко дете.

— Наистина ли?

— Да. Елфите се развиват малко по-бавно физически, така че когато изглеждат на три или на четири години, те всъщност са на седем или осем човешки години... а умствено действат като да речем десет или единадесетгодишно човешко дете.

— Странно...

— Не забравяй, че сме растения. Храненето на безпомощното малко същество е характерно за животните, не за растенията. Растенията произвеждат млади кълнове, които след това растат самостоятелно. Няма нужда от чужда помощ.

— Е, какво излиза, че елфите дори няма родители? Нямам ли някъде елфски родители, а?

Тамани прехапа устни и погледна към земята.

— В царството на елфите нещата са доста по-различни. Няма достатъчно време да си дете и няма достатъчно възрастни елфи, които просто ей така да стоят и да гледат как децата си играят. Всеки има роля и предназначение и се захваща с тях от ранна възраст. Израстваме бързо. Аз съм часови откакто съм на четиринадесет. Бях малко по-млад от обичайното за този пост, но само с една-две години. Повечето елфи, се заемат с професиите си и живеят самостоятелно от петнадесет или шестнадесетгодишни.

— Не звучи много забавно.

— Забавата не е най-важното нещо на света.

— Е, щом казваш. Та значи не сте могли да ме оставите като бебе, защото дори тогава съм можела да ходя и да говоря, така ли?

— Да.

— И на колко години бях, когато ме оставихте пред вратата?

Той въздъхна и за миг Лоръл си помисли, че няма да ѝ отговори. Но той явно промени намерението си.

— Беше на седем.

— На седем? — новината беше леко шокираща. — Тогава защо не си спомням нищо?

Тамани се наведе напред с лакти върху коленете.

— Трябва да разбереш нещо, преди да ти отговоря — въпреки че не си спомняш, ти се съгласи на всичко това?

— Всичко кое?

— Всичко — идването ти тук, поемането на ролята ти, живота ти с хората. Преди много години са те избрали и ти си приела да го направиш.

— Но защо не си спомням?

— Казах ти, че мога да накарам хората да забравят, че са ме видели, нали?

Лоръл кимна.

— Това се е случило и с теб. Щом си станала на възраст, на която си можела да минеш за човешко дете, накарали са те да забравиш живота си на елфа.

— С отваря или нещо подобно?

— Да.

Лоръл беше напълно зашеметена.

— Накарали са ме да забравя седем години от живота си?

Тамани кимна.

— Ами... направо не знам какво да кажа.

За известно време и двамата потънаха в мълчание. Лоръл трескаво се опитваше да осъзнае какво означава за нея всичко чуто до момента. Тя прибави годините, които Тамани твърдеше, че е загубила.

— На деветнадесет ли съм? — попита учудено тя.

— В известен смисъл, да. Но ти все още си като петнадесетгодишна по човешката възраст.

— Ти на колко си? — попита тя, а в гласа ѝ вече натежаваше гняв. — На петдесет?

— На двадесет и една — изрече тихо Тамани. — Почти на еднаква възраст сме.

— Значи, просто са ме накарали да забравя всичко!?

Тамани вдигна рамене, а лицето му бе напрегнато.

Силният контрол, който Лоръл бе наложила върху гнева си, започна да отслабва:

— Е, а да са минавали през ума ви някои мисли? Като например около милион неща, които можеха да се объркат. Ами какво щеше да стане, ако родителите ми не ме искаха? А ако бяха открили, че нямам сърце, че нямам кръв или че почти не ми е необходимо да дишам? Знаеш ли с какво повечето хора хранят тригодишните деца? Мляко, сладкиши, хотдог! Можех да умра!

Тамани поклати глава.

— За какви ни мислиш? За аматьори ли? Рядко е имало момент в живота ти, когато не си била наблюдавана поне от петима елфи, които да подсигурят гладкото протичане на всичко? И най-малкия ти проблем беше храненето. Всъщност ти най-вече заради това бе избрана.

— Не мога да забравя с какво трябва да се храня?

— Това е ценното при есенните елфи. Част от тяхната магия се състои в това, че знаят от само себе си какво е добро и какво е лошо за тях самите, както и за останалите елфи. Тази им дарба е много ценна при приготвянето на еликсирите. Ние знаехме, че по своя собствена воля, ти не би хапнала нещо, което може да ти навреди. Единственото нещо, за което трябваше да следим, бе да не би родителите ти да те хранят насила. А те никога не са го правели — каза той преди тя да успее да попита каквото и да било. — Всичко бе изцяло под наш контрол. Вярно — добави Тамани неохотно, — до момента, когато изчезна.

— Докато аз изчезнах?! Ако толкова стриктно сте ме пазили щяхте да знаете, че се местим.

— Преди няколко години престанахме да те наблюдаваме толкова отблизо. Аз настоях за това... в известен смисъл аз съм натоварен с твоя случай в момента. Вече не беше дете, дори по елфските години беше напълно възрастна. Струваше ми се, че имаш нужда от малко повече лично пространство. А и знаците, че си елфа вече не бяха така очевидни, справяше се добре в човешкия свят, родителите ти отдавна бяха свикнали с навиците ти на хранене... изобщо всичко изглеждаше добре... Мислех, че ще го оцениш — добави мрачно той.

— Може би щях, ако въобще знаех за всичко това — промърмори Лоръл.

Тамани въздъхна.

— Оттеглихме се обаче твърде много и пропуснахме момента с местенето. Разбрахме едва когато се появиха носачите. Настоявах за крайни мерки — да упоим носачите, да те върнем обратно в царството, дори да обявим проекта за неуспешен. Но... да го кажа така, гласовете против мен бяха повече. Така ти и твоите родители се качихте в колата и ти просто... изчезна — Тамани се засмя иронично. — Питай ме дали не загазих здравата!

— Съжалявам!

— Всичко е наред! Ти се върна и сега всичко е наред.

Тя го погледна предпазливо:

— Нима сега ще ме последваш до вкъщи и ще се нанесеш в задния двор, за да ме пазиш?

Тамани се засмя.

— Не, благодаря, тук ми е екстра. Притеснявахме се най-много за твоето цъфтене. За щастие, ти се справи чудесно.

— И сега какво — аз ще си живея там, а ти ще останеш тук, така ли?

— Засега, да.

— Тогава какъв беше смисълът да влизам в ролята на... присадка? Нима съм била само експеримент?

— Не, съвсем не! — Тамани въздъхна шумно, после хвърли бърз поглед на полянката. — Причината да те изпратим тук е, че искаме да запазим тази земя. Тя е важно място за елфите. Задължително е неин собственик да е някой, който проявява разбиране. Това беше основната причина да те настаним в семейството на родителите ти. Но когато баба ти почина, майка ти сериозно се разстрои и веднага обяви имота за продажба. Тогава майката ти бе едва на деветнадесет и предполагам, че мястото е било свързано с много спомени за нея.

— Разказвала ми е за това.

Тамани кимна.

— Нещата се пооправиха, когато се омъжи за баща ти, но въпреки това продължи да иска да продаде земята. Именно тогава Сили корт взе решение да те настаним в семейството им. Планът потръгна по-добре отколкото се бяхме надявали. Когато майка ти се привърза към теб, тя напълно заряза опитите да продава имота. От време на време се появяваха случайни кандидат-купувачи, но не беше

трудно да се справим с тях. — Тамани преплете пръстите на ръцете си зад тила. — Сега просто стоим и чакаме ти да влезеш в наследство.

Лоръл погледна към ръцете си.

— А какво ще стане, ако не аз наследя земята? Ами ако родителите ми я продадат?

— Не могат да я продадат — каза Тамани без капка съмнение в гласа.

Лоръл вдигна рязко глава:

— Как така?

Тамани се ухили хитро.

— Не можеш да продадеш къща, за която никой не си спомня, че съществува.

— Моля?

— Можем да накараме хората да забравят не само срещата си с нас.

Очите на Лоръл се разшириха в мига, в който проумя фактите.

— Саботирате ги! Карате хората да забравят, че изобщо са виждали тази къща?

— Налага се.

— А какво стана с оценителите?

— Повярвай ми, ако майка ти разбере колко много всъщност струва тази земя, ще побърза да я продаде.

— И тях ли накарахте да забравят?

— Налагаше се, Лоръл, няхаме избор!

— Хм... явно не се е получило — каза тихо Лоръл.

Сега лицето на Тамани се угрижи.

— Какво искаш да кажеш? — попита с нисък и сериозен тон.

— Мама продава земята.

— На кого? Никой не е идвал на оглед. Погрижили сме се за това.

— Не зная — някакъв тип, когото баща ми срещнал в Брукингс.

Тамани се наклони напред.

— Лоръл, това е изключително важно. Не можеш да я оставиш да я продаде.

— А защо не?

— Да започнем оттам, че аз живея тук. Наистина няма да ми хареса да остана без дом. Но... — той се озърна и изрече отчаяно. —

Не мога да ти обясня всичко точно сега, но ти не бива да позволиш на майка си да я продаде. Каквото и да ти струва това, трябва да говориш с нея щом се прибереш у дома и да я убедиш да откаже на този човек.

— Хм, това може да се окаже сериозен проблем.

— Защо?

— Офертата вече е обявена. Скоро подписват документите.

— О, не! — Тамани отхвърли кичур коса от челото си. — Това е лошо! Много, много лошо! Шар ще ме убие! — Той въздъхна. — Наистина ли нищо не можеш да направиш?

— Това определено не е моя работа — рече Лоръл. — Не мога да им казвам какво да правят.

— Единственото, за което те моля, е да опиташ. Ние също ще мислим какво да предприемем. Само, ако знаеше колко важен е този къс земя за царството, нямаше да можеш да мигнеш докато не се убедиш, че е в сигурни ръце. Самият аз не знам дали ще мога да мигна, докато не се върнеш и не ми кажеш, че всичко е наред.

— Защо?

Дъхът му излезе навън като отчаян вопъл.

— Не мога да ти кажа... Забранено е!

— Забранено? Аз не съм ли елфа?

— Не разбираш, Лоръл! Не можеш да знаеш всичко само защото си част от нас — не още. Дори в царството на младите елфи не се разрешава да навлизат в света на хората, докато не са доказали своята лоялност, ако изобщо им се разреши подобно нещо. Искаш да ти разкрия една от най-големите тайни на нашия народ. Не можеш да очакваш това от мен!

Няколко секунди изтекоха в мълчание.

— Ще направя, каквото мога — рече накрая Лоръл.

— Само за това те моля.

Тя се усмихна насила.

— Родителите ми ще си помислят, че превъртам.

— Това не е мой проблем.

Лоръл го изгледа за няколко секунди, после го перна по рамото. Тамани само се засмя.

Възвърна си сериозния вид и се взря в нея. Поколеба се, преди да се седне по-близо и да прокара пръсти по голата ѝ ръка.

— Радвам се, че дойде днес — каза той. — Липсваше ми.

— Аз... мисля, че и ти ми липсваше.

— Наистина ли? — надеждата толкова отчетливо засия в очите му, че Лоръл се засмя нервно и отмести поглед встрани.

— Е, след като престанах да мисля, че си побъркан бездомен тип.

Засмяха се заедно и Лоръл се възхити на мекия звънлив смях на Тамани. Топла тръпка пролази по гърба ѝ. Тя погледна часовника си.

— Трябва да вървя — рече тя с извинителен тон.

— Върни се скоро — каза топло Тамани. — Ще поговорим пак.

Лоръл се усмихна.

— Ще ми е приятно.

— Нали обещаващ, че ще говориш с родителите си?

Тя кимна:

— Ще говоря.

— Ще ми кажеш, ако има нещо, нали?

— Колкото мога по-скоро, но не зная кога ще бъде това.

— Ще разкажеш ли на родителите си за всичко това? — попита Тамани.

— Не зная — отвърна Лоръл. — Не мисля, че ще ми повярват. Особено след като вече нямам цветето и няма с какво да им докажа. Благодарение на цветето успях да убедя Дейвид.

— Дейвид! — каза Тамани с насмешка в гласа.

— Какво пък му е на Дейвид?

— Нищо, но сигурна ли си, че може да му се има доверие?

— Напълно сигурна!

Тамани въздъхна.

— Е, предполагам, че все на някого е трябвало да кажеш. Макар това да не ми харесва.

— Защо не ти харесва?

— Защото той е човек. Всеки знае, че на хората не може да се има вяра. Трябва да си предпазлива.

— С него няма защо да съм предпазлива. Той не би казал на никого.

— Надявам се да си права.

Вървяха бавно по познатата пътечка към къщата. Спряха накрая на алеята с дърветата.

— Сигурна ли си, че трябва да си тръгнеш — попита тихичко Тамани.

Лоръл остана учудена от натежания от чувства глас. По разговора им съдеше, че той я харесва... много при това. Но в гласа му като че ли звучеше нещо повече. Нещо далеч по-лично. Малко остана учудена, когато усети, че самата тя си тръгва с неохота.

— Родителите ми дори не знаят, че съм тук. Измъкнах се тайно.

Тамани кимна.

— Ще ми липсваш — прошепна той.

Лоръл се засмя нервно.

— Едва ме познаваш.

— И все пак ще ми липсваш — той срещна очите ѝ. — Ако ти дам нещо, ще го задържиш ли, за да си спомняш за срещата ни и може би да си мислиш по-често за мен?

— Може би... — Тъмнозелените очи на Тамани сякаш виждаха през нея, вътре в нея.

Той свали една тънка верижка от врата си, извади нещо от нея и ѝ го подаде.

— Това е за теб!

В ръката ѝ проблясваше малко златно пръстенче — искрящо златно кръгче, малко по-голямо от грахово зърно с миниатюрно цвете от кристал на него.

— Какво е това? — попита Лоръл възхитена.

— Пръстенче за младо кълнче — отвърна Тамани. — Нали разбираш, за бебе елф. Всяко бебе получава пръстен, когато се появи на бял свят. Ако го носиш, расте заедно с теб. Правят ги зимните елфи. Всъщност пролетните елфи ги изработват, но зимните влагат в тях магията. — Той протегна ръка и ѝ показа верижката от чисто сребро. — Виждаш ли, това е моето. А беше малко като другото. Ти вече не си кълнче и няма да ти стане на пръста, но си помислих, че може да ти хареса.

Миниатюрното пръстенче беше изящно и красиво.

— Но защо го даваш на мен?

— За да ти помогне да се чувстваш повече като една от нас. Можеш да си го закачиш с верижка на врата. — Тамани се поколеба за миг. — Просто реших, че трябва да го имаш.

Лоръл го погледна въпросително, но той явно не искаше да среща очите ѝ. Как ѝ се искаше да има повече време, за да измъкне още тайни от него.

— Ще го нося винаги — каза тя.

— И ще си мислиш за мен? — очите му отново я заловиха в плена на очарованието му и тя знаеше, че съществува само един отговор.

— Да!

— Добре!

Лоръл понечи да се обърне, но едва направила и стъпка, Тамани я хвана за ръката. Без да престава да я гледа право в очите, вдигна ръката ѝ към лицето си и докосна нежно с устни пръстите ѝ. Само за секунда бе загубил контрол върху погледа си. Сякаш искра премина през Лоръл и тя видя в очите му едно чисто и волно желание. Преди да успее да съзре още нещо, той се усмихна и искрата отлетя.

Лоръл тръгна към колелото си, като дишаше на пресекулки и се опитваше да спре топлия поток, който плъзна по цялото ѝ тяло от пръстите, които Тамани докосна с устни. Докато караше към магистралата, няколко пъти се обърна и хвърли поглед назад. И всеки път, щом се обърнеше, виждаше как очите му все още стояха заковани в нейната посока. Дори след като вече караше по колоездачната алея по продължение на шосето, все още усещаше очите му да я следят, а отдавна вече го бе изгубила от поглед.

ПЕТНАДЕСЕТ

Беше четири следобед, когато Лоръл остави колелото в гаража. Беше минало твърде много време, за да може да го оправдае само е учене. Отвори входната врата и се приготви да посрещне упреците на родителите си.

Баща ѝ бе задрямал на дивана и тихичко похъркваше. Ослуша се за майка си и чу подрънкване на бутилки от кухнята.

— Мамо? — повика тя и сви към кухнята.

— Ето те и теб! С Дейвид трябва да сте свършили доста бързо последната страница. Едва преди половин час се обадох.

— Ъм, да. Беше по-лесно, отколкото предполагах — отговори бързо тя.

— Как мина ученето? Дейвид е добро момче.

Лоръл кимна, но умът ѝ въобще не беше при Дейвид, а на седемдесет километра от него, ако трябва да сме точни.

— Вие двамата да не би...?

— Какво? — Лоръл се опита да се концентрира върху това, което питаше майка ѝ.

— Ами прекарвате много време в дома му, помислих си да не би вие двамата да сте... станали двойка?

— Не зная — отвърна откровено Лоръл. — Може би.

— Само... Знам, че майката на Дейвид работи много, та ти и Дейвид прекарвате много време сами. Лесно е нещата да излязат извън контрол, когато сте в празна къща двамата заедно.

— Ще внимавам, мамо — каза Лоръл през кисела гримаса.

— Зная, но съм майка и все пак трябва да го кажа — усмихна се майка ѝ. — Помни, въпреки че все още нямаш цикъл, това не значи задължително, че не можеш да забременееш.

— Мамо!

— Просто напомням.

Лоръл се сети за думите на Тамани: „Опрашването е за размножаване, сексът е просто за забавление.“ Зачуди се какво ли ще

каже майка ѝ, ако ѝ кажеше, че не може да забременее и че цикълът ѝ никога няма да дойде, че за нея сексът е само секс, без последствия. Ако има нещо, което може да каже, за да я стъписа, то е именно това. Но все още самата тя се опитваше да го проумее.

— Мамо — започна Лоръл несигурно, — искам да поговоря с теб за земята ни. Собственост е на твоето семейство от толкова дълго време. Живяхме там през целия ми живот. — Лоръл наведе глава, щом се сети за истинския си произход, за тайния си дом. — Доколкото си спомням поне. — Очите ѝ неочаквано се напълниха със сълзи, когато погледна отново към майка си. — Това е най-магичното място на света! Ще ми се да не го продаваш!

Майка ѝ се вгледа в нея и дълго остана така.

— Господин Барнс ни предлага доста пари, Лоръл. Ще има пари за всички неща, които искаш да имаш, но напоследък не можем да си позволим.

— Но какво ще стане, ако не я продадеш. Всичко наред ли ще е?

Майка ѝ въздъхна.

— Сега бизнесът на баща ти върви, но няма гаранции, че това ще е все така. — Майка ѝ опря лакти на барплота. — Още дълго ще трябва да живеем със свит семеен бюджет, Лоръл. Не ми харесва да живея в лишения. Не само на теб се налага да се отказваш от доста неща.

Лоръл замълча за миг. Всичко това изглеждаше колосално трудна задача за едно петнадесетгодишно момиче. „*При все че, добави на себе си наум, аз не съм обикновено момиче.*“ Тази мисъл ѝ подейства като спасителен пояс и тя каза:

— Можеш ли поне да го обмислиш, мамо? Да речем, за една седмица? — добави Лоръл, когато майка ѝ стисна устни.

— Трябва да подпишем документите в сряда.

— Една седмица? Моля те! Просто кажи на господин Барнс, че ти е необходима една седмица! И ако наистина премислиш и след седмица вземеш решение, няма да те занимавам никога повече с този въпрос.

Майка ѝ я погледна скептично.

— Моля те!

Лицето ѝ се отпусна.

— Надявам се, господин Барнс да не анулира офертата си, ако отсроча със седмица.

Лоръл отиде от другата страна на плота и прегърна майка си.

— Благодаря ти! — прошепна тя. — Това означава много!

— Значи не ти е казал кой знае какво.

Дейвид стоеше на стол до бара в кухнята у тях.

Майка му беше излязла на среща, така че той и Лоръл разполагаха с цялата къща тази вечер. Дейвид ядеше претоплено на микровълновата печка ядене от вчера, а Лоръл драскаше в една тетрадка и се опитваше да се разсее от миризмата.

— Каза ми достатъчно — рече отбранително тя. — Май искаше да ми каже и още, но не му беше разрешено да го стори. Дори мога да кажа, че това явно го дразнеше.

— Звучи странно.

— Той определено е различен и то не само по външност. — Лоръл спря по средата на една спирала и погледна нагоре, сякаш за да извика спомена. — Толкова е емоционален и отдаден. Всичко, което чувства — добро или лошо, изглежда някак по-силно и заразително. — Лоръл продължи да драска в тетрадката. — Прииска ти се да чувстваш това, което и той чувства, но няма как да го следваш, чувствата му се менят толкова бързо. Сигурно е изморително да си толкова страстен.

Тялото ѝ настръхна, когато откри точната дума за него. *Страстен!*

— Е, вие двамата сега нещо като приятели ли сте?

— Не зная.

Истината бе, че тя знаеше, че Тамани я желае. И въпреки че се опитваше да потисне чувствата си, тя изпитваше същото към него.

Сега седеше тук и се чувстваше неловко, че прекарва вечерта си с Дейвид, след като през деня е била с Тамани. Или пък се чувстваше неловко, защото прекара деня с Тамани. Трудно бе да се каже със сигурност.

Посегна да докосне пръстена, който Тамани ѝ даде закачен на тънка сребърна верижка. Правеше това поне за стотен път днес. Това докосване ѝ даваше усещането, че е с него. За краткото ѝ посещение

двамата бяха станали много повече от приятели. Думата *приятел* звучеше твърде незначително, твърде безхарактерно, за да опише връзката, която имаха помежду си. Беше нещо повече дори от това да имат връзка. Не можеше да го каже на Дейвид. Беше трудно да се обясни дори на неутрален слушател, а Дейвид съвсем не беше неутрален. Ако имаше и най-малка идея за бурята от емоции, които изпитваше към Тамани, щеше да изпита ужасна ревност.

Това не означаваше, че не харесва Дейвид. Смяташе го за най-добрия си приятел и понякога за нещо повече. Дейвид бе всичко, което Тамани не беше — спокоен, уравновесен и логичен. Чувствата ѝ към него не бяха хаотична буря, а спокойно и силно течение. Той бе твърдата почва в живота ѝ по начин, по който Тамани никога не би могъл да бъде. Две отделни половини, които никога не могат да станат едно цяло.

Най-накрая Дейвид привърши вечерята си и Лоръл бутна настрана тетрадката, за да го погледне в лицето:

— Благодаря ти, че ме покри! Между другото никога и не съм си помисляла, че майка ми ще тръгне да ти звъни.

Дейвид сви рамене.

— Нямало те е дълго време, а тя знае, че не си падаш много по биологията.

— Четох разни работи този следобед — каза Лоръл. — Нали знаеш, за това как растенията поглъщат въглеродния диоксид от въздуха и след това изпускат кислород?

— Да, именно заради това трябва да пазим горите и растителността.

— Значи, не е логично да ми трябва да дишам кислород.

— Значи смяташ, че дишаш въглероден диоксид?

— И издишам кислород, да.

— Намирам го за логично.

— Мисля си — започна бавно Лоръл, — че бихме могли да направим един опит.

Дейвид я погледна озадачено.

— Какъв опит?

— Хм, ами въздухът не е нещо, което можеш да наблюдаваш под микроскоп, така че единственият начин да се каже дали дишам въглероден диоксид, е да видим дали мога да го правя без проблем.

Дейвид се опита да разбере накъде бие Лоръл.

— И как предлагаш да го направим? — попита с колеблива усмивка в ъгъла на устните си.

— Мислех си за нещо като дишане уста в уста. Само че ще го направим така: ще издишаш в устата ми и след това, без да си поемаш въздух, аз ще издишам в твоята уста. — Лоръл погледна към него за секунда, после продължи: — Не си длъжен да го правиш. Просто ми хрумна тази идея.

— Впечатлен съм — каза Дейвид. — Учиш по биология съвсем сама?

Лоръл извъртя очи, но се усмихна.

— Гугъл е мой приятел.

Дейвид изсумтя, но се опита да го прикрие с покашляне. Лоръл го погледна обвинително.

— Има логика — каза Дейвид. — Нека опитаме.

Дейвид се завъртя към нея докато коленете им не се докоснаха.

— Първо ти поеми дъх и го задръж за десет секунди, за да могат дробовете ти да го превърнат във въглероден диоксид. След това го издишай в устата ми и аз ще го вдишам. След това аз ще изчакам десет секунди и ще го издишам обратно в твоята уста, става ли?

Дейвид кимна.

Звучеше доста просто. Не беше трудно, освен онази част с дишането уста в уста. Но тя можеше да се справи с това все пак.

Гръдният кош на Дейвид се разшири докато си поемаше въздух до краен предел и лицето му се изчерви, докато го задържаше в белите дробове без никакво издишване.

След десетина секунди той направи жест към нея и се наведе напред, а очите му фиксираха устата ѝ. Тя се насили да се концентрира, наведе се напред и посрещна устните му. Отначало устните им се допряха нежно и Лоръл почти се разтрепери, докато вдиша от него голяма глътка въздух. След това Дейвид се притисна още по-силно в нея и издиша в устата ѝ. Тя остави дробовете ѝ да се изпълнят.

Той се изтегли назад и Лоръл направи грешката да погледне очите му. Усмихна се, но после ѝ се наложи да извие поглед, докато преброи до десет. В следващия момент, той все още оттеглен назад, постави нежно ръка върху рамото ѝ.

Този път Лоръл го среща в средата на разстоянието помежду им, без каквото и да е колебание. Устата му се долепи до нейната и той съвсем леко отвори устни. Тя издиша целия въздух от дробовете си обратно в устата му и почувства как той го вдиша. Той се задържа така още миг преди да се отдръпне назад.

— Еха! — Той издиша и прекара пръсти през косата си. — Еха! Това е изумително! Главата ми леко се замая. Мисля, че ти, Лоръл, издишваш почти чист кислород.

— Няма да паднеш от стола, нали? — тя постави длани върху колената си.

— Добре съм — каза Дейвид и задиша бавно. — Само ми дай още няколко секунди. — Той протегна ръце и постави длани върху нейните, все още опрени върху колената ѝ. Тя вдигна поглед и го видя как се усмихва.

— Какво му е толкова смешното?

— Извинявай — каза Дейвид и отново се изчерви. — Просто имаш много сладък вкус.

— Какво имаш предвид под сладък?

Той още веднъж облиза долната си устна.

— Имаш вкус на мед.

— Мед?

— Да. Мислех, че ще се побъркам в оня ден... е, знаеш за кой ден говоря. Но днес е същото. Устата ти наистина е сладка. — Спря за миг, после се усмихна. — Не като мед, като нектар. Това трябва да е.

— Супер! Значи сега ще трябва да се обяснявам на всеки, с когото се целувам до края на живота си, в случай че това не си ти или... или друг елф.

Замалко да каже името на Тамани. Пръстите пробягаха по пръстенчето на врата ѝ.

Дейвид повдигна рамене:

— Тогава не целувай друг, освен мен.

— Дейвид...

— Просто предлагам очевидното решение — каза той и вдигна ръце, сякаш да се защити.

Лоръл се засмя.

— Мисля, че това ще ми помогне да не бъда едно от онези момичета, които се целуват с всеки, който им падне пред очите.

Дейвид поклати глава:

— Никога няма да си такава. Ти се прекалено нежна и чувствителна — ще се притесняваш да не разбиеш сърцата на момчетата, с които се целуваш.

Лоръл не беше сигурна дали това е комплимент, но думите на Дейвид я трогнаха.

— Ами, може би трябва да ти благодаря...

— Какво е това? — той посочи верижката на врата ѝ. — Все си играеш с него.

Лоръл пусна пръстенчето от вътрешната страна на блузата си. То бе нещо като талисман и предаваше мислите ѝ на Тамани. Дали Тамани е знаел за това, преди да ѝ го даде? Лоръл се изненада, че тази мисъл не я дразни.

— Това е пръстен.

Дейвид я изгледа изненадано:

— Тамани ти е дал пръстен?

— Не е това, което си мислиш. Това е пръстен за бебе елф. Всички елфи получават такива, когато се появят на бял свят.

И въпреки импулса си да запази пръстена в тайна, тя издърпа верижката и показа на Дейвид малкото кръгче.

— Наистина с красиво — призна неохотно той. — Защо ти го е дал?

Лоръл се опита да подмине въпроса.

— Не знам, просто държеше да го взема.

Дейвид дълго време гледа пръстена, преди да го пусне.

ШЕСТНАДЕСЕТ

— Точно навреме — каза майка ѝ, когато Лоръл се прибра от училище на следващия ден. — Търсят те по телефона.

Лоръл взе слушалката. Току-що се бе разделила с Дейвид на ъгъла. Защо ще ѝ звъни толкова скоро?

— Ало? — изрече тя с недоумение.

— Привет, Лоръл. Челси е.

— Здравей — отговори Лоръл.

— Заета ли си? Такъв хубав слънчев ден е и си помислих, че може да отидем да видим фара на Батъри пойнт.

Лоръл знаеше, че фарът е историческа забележителност, но не беше ходила там.

— Добре — съгласи се тя, — с удоволствие.

— Да те взема ли в пет?

— Супер!

— Ще ходите някъде с Дейвид? — попита майка ѝ, след като Лоръл затвори телефона.

— Беше Челси. Иска да отидем до фара, може ли?

— Разбира се, това е чудесно! Хубаво е, че имаш приятели. Знаеш, че много харесвам Дейвид, но е добре да имаш повече приятели, по-здравословно е.

Лоръл отиде до хладилника и си отвори безалкохолно.

— Днес по мейла получих оценките ти за средата на срока — каза майка ѝ.

Содата сякаш заседна в гърлото на Лоръл. До момента, в който цветето ѝ цъфна, тя се справяше доста добре в училище. Но откакто животът ѝ се превърна в истинско торнадо, училището определено беше отишло на заден план.

— Имаш четири шестици и две петици. Много съм доволна! — каза майка ѝ с усмивка и добави: — Честно да ти кажа, аз също се гордея със себе си. След като се представяш толкова добре, значи и аз съм свършила добра работа, докато те подготвях у дома.

Лоръл взе разпечатката с оценките, която майка ѝ подаде. Не беше изненадана от петицата по биология, нито пък се учуди на шестичката по английски. Добре, сега оставаше само да избути срока до края. Няма да е толкова трудно — най-страшното определено беше зад гърба ѝ.

— Защо колата на татко е тук? — попита Лоръл.

Майка ѝ въздъхна:

— Болен е. Лежи целия ден, дори не отиде на работа.

— Олеле! — изплаши се Лоръл. — Та той никога не е оставал вкъщи заради болест.

— Така е. Аз го накарах го да остане в леглото. Утре ще е по-добре.

Откъм алеята се чу автомобилен клаксон.

— Челси е — каза Лоръл и грабна якето си.

— Приятно прекарване — каза майка ѝ с усмивка.

Лоръл седна на задната седалка в колата на майката на Челси. Челси се обърна и я погледна с усмивката си.

— Привет! Фарът е невероятен — абсолютна класика! Ще ти хареса.

Майката на Челси ги остави на паркинга.

— Ще бъда тук след два часа — каза им тя.

— Чао! — викна ѝ Челси и ѝ махна с ръка.

— Сега накъде? — попита Лоръл с поглед, отправен към океана.

— Ще вървим — Челси посочи към един остров на около сто и петдесет метра от брега.

— Ще вървим до острова!?

— По време на отлив се появява провлак — обясни Челси.

Засенчила с ръка очите си от слънцето, Лоръл се вгледа в острова:

— Не виждам фар...

— Не е фар, какъвто си виждала по рисунките. Това е просто една къща с голяма лампа на покрива.

Челси поведе Лоръл по тънката ивица пясък, която съединяваше малкото островче със сушата. Беше много вълнуващо океанът да ги обгражда от двете страни, да са в него и едновременно не съвсем. Лоръл харесваше мириса на солената вода и свежия бриз, който галеше лицето ѝ и полюшваше къдравата коса на Челси. Имаше странна

ирония в това да харесва мириса на океана, но да не понася солената вода.

Когато стигнаха до острова, тръгнаха по чакълест път, който водеше към върха. След няколко минути стигнаха един завой, зад който зърнаха фара.

— Та това наистина си е една обикновена къща — рече Лоръл с изненада.

— С изключение на лампата — посочи Челси.

Челси влезе в ролята на гид и под зоркото око на пазача разведе Лоръл из малката къща и ѝ разказа историята на фара. Не пропусна да спомене и каква роля играе той при появата на цунами. Всеки няколко години Кресънт бе застиган от цунами.

— Вълните цунами са страхотни! — каза Челси. — Е, разбира се, когато не стават огромни.

Лоръл не беше сигурна дали споделя нейния ентусиазъм. Челси я заведе в малък двор и ѝ показа лилавите цветчета, които растяха по скалите на малкото островче.

— Наистина са красиви — каза Лоръл и се наведе да докосне малка туфичка, покрита с фини цветчета.

Челси извади одеяло от чантата си и го постла върху меката трева. Седнаха една до друга и мълчаливи се загледаха в океана. Лоръл се изпълни със спокойствието на това сурово, но красиво място. Челси отново бръкна в чантата си и извади един „Сникърс“ за себе си и малка пластмасова кутийка.

— Какво е това? — попита Лоръл.

— Ягоди. Органични^[1] са, ако това има значение за теб — добави Челси.

Лоръл се усмихна и повдигна капака.

— Благодаря! Изглеждат страхотно!

Милион пъти по-добре отколкото десерта, който Челси бе взела за себе си, помисли ли си Лоръл.

— Е, какво става с теб и Дейвид?

Лоръл се задави с ягодата, която току-що лапна.

— Какво имаш предвид?

— Просто се чудех дали вече сте двойка.

— Е, да си дойдем на думата — промърмори Лоръл, повече на ягодите, отколкото на Челси.

— Той наистина те харесва, Лоръл! — въздъхна Челси. — Щеше ми се да харесваш мен поне наполовина колкото теб.

Лоръл заровичка в ягодите с виличката.

— Мисля, че го харесвам още от деня, в който той се премести тук. Бяхме заедно във футболния отбор — добави Челси с усмивка.

Лоръл си представи десетгодишната Челси — своенравна и бърлива точно каквато е и сега, но не можеше да си представи как за първи път се срещат с Дейвид. Не е чудно, че го е харесала. Но все пак...

— Челси, не се обиждай, но защо ми разказваш всичко това?

— Не знам... — Челси замълча за миг. — Не се опитвам да те накарам да ти е гадно или нещо такова — продължи тя. — Дейвид не ме харесва по начина, по който харесва теб. Знам го много добре. Честно казано, ако той ще си има гадже, предпочитам да е някоя като теб, с която сме приятелки.

— Това е добре, струва ми се изрече Лоръл.

— Ами... сега гадже ли си му? — настоя Челси.

— Не зная. Може би...

— Това въпрос ли е? — попита Челси с усмивка.

— Не знам — Лоръл замълча и изгледа косо Челси. — Ти наистина ли нямаш нищо против да говоря за това?

— Съвсем не! То е като да живееш вместо другия.

— Понякога говориш странни неща — печално продума Лоръл.

— Да, и Дейвид мисли така. Лично аз смятам, че малко хора казват онова, което наистина мислят.

— Определено си права.

— И така, гадже ли си му или не? — попита отново Челси. Тя не приемаше някой от нейните въпроси да остане без отговор.

Лоръл вдигна рамене.

— Наистина не знам. Понякога си мисля, че именно това искам, но пък никога преди не съм имала гадже и не съм сигурна... Дори никога не съм имала момче за близък приятел. Много ми харесва да сме приятели с Дейвид... Не искам да пропусна този момент.

— Може би няма.

— Може би... Просто не съм сигурна.

— Цялата тази ситуация може да ти донесе допълнителни облаги?

— Какви например?

— Ами например, ако отношенията ви са толкова близки, че се целувате, той може да ти пише домашните по биология.

— Изкушаващо! — засмя се Лоръл. — Не ме бива по биология.

Челси също се засмя:

— Да, и той така казва.

Очите на Лоръл се разшириха:

— Не е вярно! Наистина ли?

— Е, това не е тайна — оплакваш се почти всеки ден на обяд. Мисля, че Дейвид ще ти бъде страхотно гадже — добави Челси.

— Защо ни поощряваш? Повечето хора в твоето положение биха се опитвали да ни разделят.

— Аз не съм повечето хора — отвърна остро Челси. — И освен това — продължи тя с по-мек тон, — това ще го направи истински щастлив. Обичам Дейвид и искам той да е щастлив.

— Прибрах се — извика Лоръл щом отвори входната врата. Хвърли раницата си на земята и тръгна право към килера да вземе буркан с компот от круши. Майка ѝ се появи след няколко минути, когато Лоръл вече ядеше една сочна круша направо от буркана. Но вместо дежурното „Мама гледа!“, което Лоръл чуваше, когато не използва купа, майка ѝ само тежко въздъхна и се усмихна мрачно.

— Ще се справиш ли сама с вечерята си тази вечер?

— Разбира се. Какво има?

— Баща ти стана по-зле. Коремът му е подут, боли го и има температура. Не е много висока — около трийсет и осем, но не мога да я сваля. Нито със студени компреси, нито с хладка баня, нито с моите капсули от исоба и корен на женско биле.

— Наистина ли? — попита Лоръл. Майка ѝ имаше билки за всяко нещо и те наистина вършеха чудеса. Приятелите ѝ често ѝ се обаждаха, когато вече положението не се търпеше, а обикновените лекарства не вършеха работа. — Опита ли с чай от ехинацея? — предложи тя, понеже майка ѝ често го даваше и на нея.

— Направила съм му цяла кана с лед. Но той трудно преглъща в момента, така че не знам дали ще помогне много.

— Най-вероятно е от нещо, което е ял — предположи Лоръл.

— Може би — каза разсеяно майка ѝ, но изглежда не обърна много внимание на думите на Лоръл. — Положението му се влоши сериозно, след като ти излезе. Ще остана при него цялата нощ, за да му помогна с каквото мога.

— Не се тревожи, мамо, имам компот от круши и купчина домашни.

— Изобщо, предстои една вълнуваща вечер и за двете ни.

— Аха! — каза Лоръл с въздишка и хвърли поглед към купчината учебници, които я чакаха на масата.

[1] Терминът означава, че плодовете са произведени без употреба на изкуствени торове и пестициди. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

В четвъртък след училище Лоръл грабна синята си престилка и се запъти към книжарницата „Лавицата на Марк“. Джен, Брент и Мадис — персоналът на баща ѝ — даваха допълнителни смени, за да го заместят, но ако продължаваха по този начин, и тримата щяха да надхвърлят четиридесетчасовата граница на работната седмица още в петък. Лоръл реши да отиде в книжарницата, за да могат Брент и Джен да си вземат почивен ден. Двете с Мадис щяха да се справят. Мадис беше единствената, останала от предишния персонал на книжарницата. Работеше в нея повече от десет години и за щастие, можеше и сама да се справи с целия магазин.

Не за книжарницата се притесняваше Лоръл, докато вървеше към главната улица. Когато влезе в стаята на баща си, за да получи от него последни напътствия, направо се потресе от вида му. Той винаги е бил слаб, но сега лицето му бе хлътнало и посивяло с плътни сенки под очите. Устните му бяха бледи, а тънък слой пот покриваше челото му. Майката на Лоръл бе опитала всичко — лапи от лавандула и розмарин върху гърдите, чай от копър за стомаха, много витамин С, за да засили имунната му система. Нищо не помагаше. Нощем му даваше бренди, за да му помогне да заспи и капваше ментово масло в овлажнителя за въздух. Въпреки всичките ѝ усилия, не се забелязваше никакво подобрение. Накрая опита и с шепа традиционни лекарства — той пак не се почувства по-добре. Това, което всички се надяваха да е някакъв тежък грип, се превърна в нещо сериозно и то по-бързо, отколкото майка ѝ можеше да предвиди.

Когато Лоръл каза, че иска да отиде в книжарницата този следобед, за да може майка ѝ да остане вкъщи с баща ѝ, тя я прегърна силно и ѝ прошепна „благодаря!“. А баща ѝ изобщо не приличаше на себе си — по-скоро на една болнава сянка на човека, който беше допреди няколко дни. Опита се да се усмихне и да се пошегува както обикновено правеше, но дори това не му се отдаде.

Щом Лоръл отвори вратата на книжарницата, се чу жизнерадостен звън. Мадн вдигна очи и се засмя:

— Лоръл! Ставаш все по-красива!

После прегърна Лоръл и я задържа в ръцете си. От тази топлина и обич, Лоръл се почувства малко по-добре. Мадн винаги миришеше на сладкиш и подправки и на още нещо, което Лоръл никога не би опитала.

— Как е татко ти? — попита Мадн, а едната й ръка все още бе върху рамото на Лоръл.

Отговорът й за всеки друг беше прост: „Добре е“. Но когато въпросът бе зададен от Мадн, не можеше да я лъже.

— Изглежда ужасно, Мадн! Като отпусната върху скелет кожа. Мама не може да направи нищо, за да му помогне. Нищо не действа.

— Дори исоба с корени от женско биле?

Лоръл пусна една тъжна усмивка:

— И аз точно за това я питах.

— При мен тази комбинация подеиства като вълшебство.

— Не и при татко. Не и този път...

— Всяка нощ паля свецица за него.

Това, което бе исоба с женско биле за майката на Лоръл, за Мадн бяха свещите. Тя беше предана католичка и палеше свеци при всякакъв случай — както за някой от енорията, умиращ от рак, така и при изчезване на котката на съседа. Все пак Лоръл й бе благодарна.

— Татко изпрати графика на работните смени за следващата седмица.

Мадн се засмя:

— Болен в леглото и още прави графици — явно не е близо до смъртта. — Мадн протегна ръка. — Дай да видя — Мадн разгледа графика. — По доста часове ни е сложил, гледам.

Лоръл кимна:

— Няма достатъчно назначени на редовен щат, за да се спазват редовните часове.

— Добре, но от месеци му казвам, че е глупаво да отваря в осем. Че кой ще си купи книга в осем сутринта? — Мадн се приведе напред сякаш споделяше тайна. — Да си кажа правичката, дори не обичам да съм извън леглото в осем сутринта.

Работиха здравата през следващите няколко часа, но и двете избягваха да споменават баща ѝ. Въпреки това мисълта за него не излизаше от ума на Лоръл.

Когато приключиха, тя остави Мади да оправи документацията за деня и сложи табела на вратата. На нея пишеше, че се извиняват заради необичайното затваряне на книжарницата през уикенда.

Лоръл тръгна бавно към къщи, а цялото ѝ тяло я болеше от двата часа нареждане на кашони с книги. Когато зави зад ъгъла, видя огромна кола, паркирана в алеята пред дома ѝ. Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да осъзнае какво вижда. Лоръл панически се втурна към къщата, щом разпозна белите и червени цветове на линейка. Влетя през входната врата точно когато екипът на „Бърза помощ“ сваляше по стълбите баща ѝ на носилка, а майка ѝ вървеше на една крачка зад тях.

— Какво му е? — попита Лоръл, а очите ѝ бяха приковани в баща ѝ.

По лицето на майка ѝ се виждаха следи от сълзи.

— Започна да плюе кръв. Наложил се да извикам лекар, Лоръл!

Стълбите най-сетне се разчистиха и отвориха място на Лоръл да стигне до майка си. Тя уви ръце около кръста ѝ.

— Добре си направила, мамо. Мисля, че татко ще ти е благодарен за това.

Майка ѝ кимна, но Лоръл не беше сигурна дали изобщо я чу.

— Трябва да вървя с баща ти — каза тя. — Само на един човек е позволено да се качи в линейката. Мисля, че ще е най-добре да ти се обадя, щом го настаним.

— Да, мамо, върви. Мога да се грижа сама за себе си.

Лоръл успя в движение да подаде чантата на майка си, която почти не забелязваше присъствието ѝ. Дори не погледна назад, когато вратите на линейката се затвориха.

Лоръл остана на верандата да гледа подир линейката. Стомахът ѝ се сви и започна да ѝ прилошава. Никой от родителите ѝ не бе ходил в болница, освен когато трябваше да посетят някого. Лоръл си мислеше, че баща ѝ е повален от остър вирус, който ще отмине от само себе си. Но явно грешеше.

Тя влезе в къщата и затвори с две ръце вратата. Звукът от щракването на езичето в ключалката изкънтя в целия коридор. Къщата изведнъж ѝ се стори огромна и празна. Откакто се преместиха доста

пъти бе оставала сама у дома, но тази вечер беше различно. Беше страшно! Ръцете ѝ трепереха, когато превъртя ключа в ключалката. Плъзна се с гръб по вратата и дълго остана седнала на пода. Последните лъчи на залеза се стопиха и оставиха Лоръл в пълен мрак.

С падането на мрака дойдоха и мрачните мисли. Лоръл се изправи на крака и хукна към кухнята. Запали всички лампи, преди да седне на масата за хранене. Извади домашното си по английски и се опита да работи, но след като прочете първото изречение, буквите се размазаха пред очите ѝ — превърнаха се в нищо незначещи безсмислици.

Лоръл отпусна глава върху учебника. Мислите ѝ блуждаеха от книжарницата към Тамани, после към Дейвид, после прескочиха към родителите ѝ в болницата и после отново и отново в същия кръг, докато очите ѝ се затвориха бавно.

Силно извъняване я извади от обърканите безсмислени сънища. С усилие успя да натисне бутона за разговор на телефона и да изрече едно дрезгаво сънливо:

— Ало?

— Милинка, мама е.

В миг Лоръл се събуди напълно и примигна срещу смачкания учебник.

— Какво казаха лекарите?

— Баща ти ще остане в болницата през нощта, ще му дадат антибиотици. Трябва да почакаме и да видим какво ще кажат утре. — Гласът на майка ѝ се поколеба: — Още не са го настанили в стая, а докато го настанят, ще стане късно... Можеш ли да останеш сама тази нощ и да дойдеш утре да го видиш?

Лоръл се подвоуми за няколко секунди. Имаше ирационалното чувство, че ако отиде в болницата, може да направи нещо. Но това беше глупаво, разбира се! Утрото щеше да настъпи след няколко часа. Лоръл се насили да отговори със спокоен глас:

— Не се тревожи за мен, мамо. Ще се оправя.

— Обичам те!

— И аз те обичам!

Лоръл отново остана сам-самичка в празната къща. Почти от само себе си пръстите ѝ набраха номера на Дейвид. Той каза „ало“ преди тя още да осъзнае, че му се е обадила.

— Дейвид? — каза тя, премигвайки объркано.

— Здравей!

Тя погледна през кухненския прозорец. На мастиленото небе изгряваше луната. Нямаше никаква представа колко е часът.

— Можеш ли да дойдеш?

Лоръл изтича да отвори на Дейвид, когато звънецът на входната врата прокътна в празната къща.

— Извинявай, че ти звъннах. Не знаех, че е станало толкова късно — каза тя.

— Няма проблем! — отвърна Дейвид и постави ръцете си на раменете ѝ. — Едва десет е, а мама каза, че мога да се прибера по всяко време. Съществуват и непредвидени случаи. Какво мога да направя?

Лоръл сви рамене:

— Мама излезе, а не ми се ще да оставам сама.

Дейвид пристъпи към нея и я прегърна. Няколко минути и двамата не помръднаха. Лоръл се чувстваше толкова сигурна в ръцете му. Тя се притисна още по-силно в него. За един кратък миг имаше чувството, че всичко ще се оправи.

Най-сетне Лоръл намери сили да се отдели от него. Беше ѝ неловко, че толкова дълго остана в прегръдките му. Дейвид обаче само се усмихна и се запъти към дивана в хола, като пътъм взе китарата ѝ.

— Кой свири? — попита той и изтръгна случаен акорд от струните. — Баща ти?

— Не, въъ, всъщност аз. Но никога не съм вземала уроци. Понякога просто си измислям някакви мои неща.

— Защо аз не знам за това?

Лоръл поклати глава:

— Не съм добра, наистина.

— От колко време свириш?

— От около три години. — Тя взе китарата и я постави на коляното си. — Намерих я на тавана. Била е на мама. Показа ми основните позиции на пръстите и сега свиря по слух.

— Ще ми изсвириш ли нещо?

— О, не — отказа Лоръл и свали пръстите си от струните.

— Моля те! Обзалагам се, че това ще те накара да се почувстваш по-добре.

— Защо мислиш така?

Той повдигна рамене:

— Държиш китарата толкова естествено, сякаш наистина я обичаш.

Лоръл попипа притеснено косата си.

— Така е. Китарата е стара, а аз харесвам старите вещи. Те имат... история и крият истории.

— Посвири тогава.

Дейвид се отпусна на дивана с ръце зад тила.

Лоръл се поколеба, след това леко дръпна струните и завъртя ключовете, за да настрои китарата. Пръстите ѝ бавно се плъзнаха по инструмента и изтръгнаха нежната мелодия на Джон Ленън от „Представи си“. След като изсвири интродукцията, Лоръл запя — бавно и меко. Тази песен беше много подходяща за вечерта. Когато пръстите ѝ изсвириха последния акорд тя въздъхна.

— Еха! — каза Дейвид. — Наистина те бива!

Лоръл само вдигна рамене и сложи китара на мястото ѝ.

— Нито пък си ми казвала, че пееш. — Дейвид замълча. — Никога преди не съм чувал подобно нещо. Не беше по маниера на поп звездите... беше просто красиво и успокояващо. — Той хвана ръката ѝ. — Сега по-добре ли си?

Тя се усмихна:

— Определено! Благодаря ти!

Дейвид леко се прокашля, а тя измъкна ръката си от неговата.

— Сега какво?

Лоръл се огледа. Нямаше много неща за забавления.

— Искаш ли да гледаме филм?

Дейвид кимна:

— Става.

Лоръл избра един стар мюзикъл, в който никой не се разболява и никой не умира.

— „Аз пея под дъжда?“ — попита Дейвид като леко сбърчи нос.

Лоръл повдигна рамене:

— Забавен е.

— Ти избираш!

Бяха минали петнадесет минути от филма. Дейвид се смееше, а Лоръл само гледаше осветения му от екрана силует. Лицето му сякаш бе застинало в една постоянна усмивка и от време на време той отмяташе глава и се заливаше от смях. Когато беше с него, Лоръл забравяше всичко останало. Тя се примъкна по-близо до него. Почти инстинктивно, Дейвид вдигна ръка и я сложи върху рамото ѝ. Лоръл се прилепи до топлото му тяло и сложи глава на гърдите му. Ръката му я притекли и той наклони глава така, че бузата му се допря до главата ѝ.

— Благодаря ти, че дойде — прошепна Лоръл и се усмихна.

— Винаги можеш да разчиташ на мен — отвърна Дейвид, а устните му нежно докоснаха косата ѝ.

Лоръл вдигна глава при извънмяването на звънчето над входната врата на книжарницата. Не бе сигурна дали ще намери сили в себе си да се усмихне на поредния клиент. По лицето ѝ се разля усмивка на облекчение, когато срещна очите на Дейвид.

— Здравей — каза тя и остави купчината книги, които нареждаше на масата до лавицата.

— Привет — каза тихо Дейвид. — Как я караш?

Лоръл се насили да се усмихне:

— Жива съм!

— Почти... — Той се поколеба. — Как е баща ти?

Лоръл се обърна към лавицата и се опита да прогони с мигане сълзите си. Правеше го поне за петдесети път този ден. Почувства как ръцете на Дейвид разтриват нежно раменете ѝ, не се възпротиви и се остави на отпускащото чувство, което я накара да се почувства по-добре и по-сигурна.

— Ще го прехвърлят в Медицинския център на Брукингс — прошепна тя след няколко минути.

— По-зле ли е?

— Трудно е да се каже.

Дейвид допря бузата си до главата ѝ.

Звънчето над входната врата отново се обади и въпреки че Джен се упъти към клиента, Лоръл отстъпи назад.

— Трябва да подредя тези книги — каза тя и взе купчина книги от масата. — Затваряме след час, а трябва да разпределя още четири

кашона.

— Нека ти помогна — предложи Дейвид. — Само ми кажи къде да ги слагам. — Той се усмихна широко. — Сега ще ми бъдеш началник. — Той пое от нея купа книги и погали лъскавата корица на най-горната книга. — Може ли утре отново да дойда да ти помогна?

— Ти имаш своята работа. Каза, че трябва да плащаш застраховката за колата, нали?

— Не ми пука за твоята застраховка, Лоръл! — гласът му бе някак остър. Той спря за миг преди да продължи с по-мек и спокоен тон. — За пръв път през седмицата те виждам за по-дълго време от обедната почивка. Липсващ ми! — каза той.

Лоръл се поколеба.

— Моля те! — настоя Дейвид.

— Добре, но само докато татко се оправя — отстъпи тя.

— Ще е скоро, Лоръл. В Брукингс има добри специалисти, ще разберат какво му има. — Той се усмихна широко. — Ще си истинска късметлийка, ако успееш да измъкнеш цяла работна седмица от мен.

ОСЕМНАДЕСЕТ

Въпреки оптимистичните думи на Дейвид, седмиците станаха две, а бащата на Лоръл все още не оздравяваше. Лоръл се движеше като призрак и почти не говореше с никого, освен с Мади, с Дейвид и с Челси, които често минаваха през книжарницата, за да си побъбрят. Все още не успяваха да впрегнат Челси да помага — тя си беше родена за шеф, по нейните собствени думи, но пък Лоръл се чувстваше по-добре в компанията на двамата си приятели.

Верен на думите си, Дейвид реши да работи в книжарницата докато бащата на Лоръл се прибере у дома. Лоръл се чувстваше неудобно — времето напредваше, а Дейвид продължаваше да работи без пари. Колкото пъти спореха за това, толкова пъти Лоръл не успя да се наложи.

Прекарваха следобедите в приказки докато нареждаха книгите или пък бършеха праха от полиците и понякога дори Лоръл забравяше да мисли за баща си. Но това никога не продължаваше дълго. Сега, след като го бяха прехвърлили в другата болница, тя не можеше да ходи и да го вижда всеки ден. Но в мига, в който Дейвид си взе книжката, той ѝ предложи да я кара дотам на всеки два или три дни.

Първия ден, след като взе книжка, той закара Лоръл и Челси до Брукингс. Въпреки че Лоръл се бе вкопчила в предпазния колан с побелели от стискане кокалчета на ръцете, а Челси не спря да изнася лекции всеки път, когато той превишаваше скоростта, пътешествието приключи успешно.

Лоръл носеше диви цветя, набрани от двора им. Надяваше се, че този спомен за дома ще предизвика в баща ѝ желание по-скоро да се върне. Той беше много слаб и едва успя да задържи очите си отворени за няколко минути, за да каже здравей и да я прегърне. След това отново потъна в забравата на морфина.

Това бе последният път, когато Лоръл видя баща си буден. Съвсем скоро след това лекарите започнаха да го държат упоен през цялото време, за да не чувства постоянната болка, която дори морфина

не можеше да премахне напълно. Лоръл тайно се радваше. Беше по-лесно да го гледа заспал. Изглеждаше толкова спокоен. Когато беше буден, тя виждаше болката, която той се опитва да скрие, а слабостта му още повече биеше на очи. Когато беше заспал бе по-добре.

В лабораторията бяха изолирали отрова в кръвта му, но такава, каквато докторите никога не бяха срещали преди и затова бяха напълно безпомощни. Опитаха всичко, инжектираха в тялото му всякакви химикали, които смятаха, че могат да помогнат и в опитите си да разградят отровата, го бяха превърнали в човешки вариант на морско свинче. Нищо обаче не даваше резултат. Тялото му ставаше все по-слабо, а преди два дни докторите повикаха майка ѝ, за да я информират, че въпреки че ще продължат да опитват, ако не успеят да отстранят отровата от кръвта му, въпрос на малко време е органите му един по един да престанат да функционират.

Господин Барнс започна да се обажда всяка вечер, но това не му помагаше особено. В продължение на една седмица Лоръл успяваше да го накара да затвори като му казваше, че майка ѝ не е у дома, но след известно време той вече не приемаше този отговор. След като два пъти я разпита най-обстойно, Лоръл престана да вдига и остави секретаря да отговаря. Вдигаше слушалката само когато я търсеха Челси или Дейвид.

На майка си изобщо не каза за обажданията на господин Барнс. Чувстваше се виновна, че всяка вечер изтрива съобщенията — поне по две на ден, но бе обещала на Тамани да направи всичко, което е по силите ѝ.

Беше странно именно в този момент да мисли за Тамани. Срещата с него сякаш бе част от един друг живот. Образът постепенно започна да се превръща в сън — бляскава личност, която принадлежеше на един пищен и великолепен свят, породен само от факта, че взе на сериозно идеята, че самата тя е елфа. Нищо от това не беше важно в момента. По едно време реши да иде да го види, но дори и да можеше да го направи, какво можеше да стори той? Привлекателността му със сигурност нямаше да помогне на баща ѝ. Беше обещала на Тамани да го информира, ако имотът е в опасност, но докато триеше съобщенията на господин Барнс, всичко щеше да е наред. Напоследък Лоръл се опитваше изобщо да не мисли за Тамани.

Един ден, когато се прибираще от книжарницата, още преди да отключи вратата Лоръл чу силното иззвъняване на телефона. Стигна до телефона при шестото позвъняване. От отсрещната страна се чу гласа на майка ѝ.

— Здравей, мамо. Как е татко днес? — попита Лоръл.

Слушалката мълчеше.

— Мамо?

Лоръл чу как майка ѝ си поема дъх. Гласът ѝ дойде сякаш някъде от много далече:

— Току-що говорих с доктор Хансен — каза тя. — Баща ти има признаци на сърдечна слабост. Дават му по-малко от седмица...

Дейвид мълчеше докато караше по смрачаващата се магистрала. Лоръл успя да го хване по мобилния малко преди да се прибере и той настоя да я закара до Брукингс още същата нощ, вместо да чакат до сутринта. Лоръл остави прозореца от нейната страна отворен и въпреки че Дейвид сигурно зъзнеше от вятъра на късната есен, не каза и дума. Усещаше как очите му често прескачат върху нея, понякога дори протягаше ръка, за да я погали, но не обелваше и дума.

Оставиха колата на паркинга на Медицинския център в Брукингс. Дейвид хвана Лоръл за ръка и двамата поеха по добре познатия път към стаята на баща ѝ. Лоръл леко почука на отворената врата и провря шава през завесата, която преграждаше рамката на вратата. Майка ѝ седеше на малката маса с някакъв мъж, който беше с гръб, но тя махна на Лоръл и Дейвид да влязат.

Лоръл веднага позна този човек. Раменете му бяха широки и изпълваха ризата, която не бе точно по негов размер. Присъствието му обтегна нервите ѝ до краен предел. Беше господин Барнс.

Лоръл опря гръб в стената и кръстоса ръце пред гърдите си. Майка ѝ продължаваше разговора си с Барнс. Тя се усмихваше и кимаше и въпреки че Лоръл не чуваше какво казва Барнс, майка ѝ продължаваше да повтаря: „О, да!“ и „Разбира се!“ и да кима ентусиазирано с глава. Лоръл присви очи и продължи да наблюдава как майка ѝ се усмихва и кима — подписваше документите без дори да хвърли поглед какво пише в тях. Това никак не бе в стила ѝ!

Майка ѝ не харесваше договори, не обичаше „правните изпълнения“ като цяло, както сама ги наричаше. Винаги четеше и препрочиташе много внимателно всеки формуляр и споразумение, винаги зачертаваше по нещо, преди да подпише. А сега Лоръл я виждаше как подписва около осем листа, без да прочете и дума.

През цялото време Барнс дори не погледна към Лоръл и Дейвид.

Майка ѝ подписа още няколко документа. Барнс подреди книжата, даде единия екземпляр от книжата на майка ѝ, а останалите пхна в куфарчето си. Щом ключалките на куфарчето му щракнаха, Лоръл усети как лицето ѝ пламва и стисна силно ръката на Дейвид.

Барнс и майка ѝ си подадоха ръцете. Едрият мъж едва сега се обърна и очите му срещнаха очите на Лоръл. На лицето му се появи сатанинска усмивка, която накара Лоръл да потръпне.

— Лоръл — произнесе той с глас, в който прозвучаха нотки на фалшива любезност, — току-що питах за теб. Изглежда съобщенията, които оставих на телефонния секретар, не са стигнали до теб.

В гласа на Барнс се долови преиграно оплакване. Лоръл стисна зъби и ужас изпълни гърдите ѝ.

Барнс сви рамене и лицето му придоби самодоволен вид:

— За щастие успях да намеря майка ти и сега всичко е наред.

Лоръл не каза нищо, но очите ѝ го стрелнаха ядно. Искаше ѝ се да бяха пристигнали час по-рано. Тогава биха могли... какво? Не знаеше, но ѝ се щеше да можеше да разбере.

— Беше ми приятно да се видим, Лоръл — Барнс хвърли бърз поглед към майка ѝ, която все още се усмихваше. — Дъщеря ви е... — той спря и протегна ръка към лицето на Лоръл. Тя се опита да отстъпи назад, но нямаше накъде. Извъртя глава, но въпреки това той успя да прекара грубите си пръсти по бузата ѝ — ... много красива — довърши той.

Лоръл въздъхна с облекчение, когато завесата се затвори зад гърба на Барнс. В този миг осъзна, че през цялото време така силно бе стискала ръката на Дейвид, че пръстите му бяха побелели.

Лоръл скръцна със зъби.

— Той какво правеше тук, мамо? — попита тя с леко треперене в гласа.

Майка ѝ се взираше в пердето, което все още се поклащаше след излизането на Барнс.

— Моля? — попита тя, като се обърна към Лоръл и Дейвид. — О, хм...

Тя се върна при масата и започна да подрежда документите.

— Дойде да оправим документите за продажбата на имота в Орик.

— Мамо, ти обеща да помислиш!

— Така и направих! Но очевидно ти бе решила да помислиш вместо мен — каза тя и изгледа многозначително Лоръл. — Отсега нататък искам да ми предаваш съобщенията, които са за мен, ясно ли е?

Лоръл сведе поглед към земята.

— Да, мамо — каза тихичко тя.

Майка ѝ сведе поглед към листовете на масата и прокара пръст по краищата им.

— Всъщност, бях решила, че щом искаш да запазим собствеността в семейството, така и трябва да направим.

Сърцето на Лоръл се изпълни с надежда. Може би все пак не е късно!

— Но — продължи майка ѝ — това вече е невъзможно. — Тя замълча за миг, след това проговори с тих глас:

— Барнс се появи тук и вдигна цената на офертата. — Вдигна глава и срещна очите на Лоръл. — Не можех да не я приема, Лоръл!

Стомахът на Лоръл изведнъж се сви, не можеше да си поеме дъх — в този миг осъзна, че губи земята, губи и Тамани.

— Мамо, не можеш да я продадеш! — почти изкрещя Лоръл.

Очите на майка ѝ станаха стоманени. Тя хвърли бърз поглед към леглото на баща ѝ, след това направи две крачки, сграбчи рамото на Лоръл и я дръпна гневно към себе си. Лоръл усети как ръката ѝ изтръпва от силното стискане. Майка ѝ никога не се беше държала толкова грубо с нея!

— Вече не става дума само за теб, Лоръл! Не мога да държа нещо толкова ценно, само защото ти го харесваш. В живота нещата не стават така! — Лицето на майка ѝ излъчваше напрежение, а чертите ѝ се бяха изострили.

Лоръл замълча и остави майка си да излее гнева си и натрупаното през последните седмици напрежение. До този момент тя

се бе държала твърдо като скала, но кой би могъл да понесе този стрес така дълго, без да си изпусне нервите.

— Прощавай! — прошепна Лоръл. — Не трябваше да крещя!

Майка ѝ пое дълбоко въздух и я погледна. Лицето ѝ бавно се отпусна, а очите ѝ се изпълниха със сълзи. Тя опря гръб в стената и бавно се плъзна към пода. Сълзите неудържимо се търкаляха по бузите ѝ.

Лоръл пое дълбоко дъх, седна до майка си и я прегърна през кръста. Беше странно да утешава майка си.

— Нараних ли те? — попита майка ѝ през сълзи.

— Не — излъга Лоръл.

— Наистина, Лоръл, бях решила да се откажа от продажбата. Но нямам избор в момента. Потънали сме в дългове, заради болничните сметки.

— Нямаме ли застраховка?

Майка ѝ поклати глава.

— Никога не сме мислили, че ще ни потрябват. Но след всички изследвания и болничния престой... натрупаха се огромни суми.

— Няма ли друг вариант?

— И аз бих искала да има. Колкото и да напъвам мозъка си, не виждам откъде от друго място можем да вземем пари. Имаме две възможности — или земята, или книжарницата. Ако трябва да сме честни, земята струва много повече от книжарницата. Използвах всички възможности за кредити, само и само баща ти да остане тук колкото е възможно по-дълго. Нито една банка повече няма да ни отпусне заем.

Тя се обърна към Лоръл:

— Трябва да се отнесем трезво към ситуацията. Истината е... — тя спря и сълзите отново нахлуха в очите ѝ. — Баща ти може и да не се събуди. Никога! Трябва да мисля за бъдещето ни. Магазинът е единственият ни източник на средства. Но дори баща ти да се събуди и да оздравее, няма как да можем да се оправим от този финансов удар, без да продадем нещо. Знаеш колко много обича баща ти този магазин — какво друго според теб бих могла да направя?

На Лоръл ѝ се щеше да не гледа тъжните кафяви очи на майка си, но не успя да избегне погледа ѝ. Изгони Тамани от ума си и се опита да мисли трезво. Стегна се и бавно кимна:

— Трябва да продадеш земята.

Лицето на майка ѝ беше изтощено, очите ѝ — измъчени. Вдигна ръка и докосна бузата на Лоръл.

— Благодаря ти за разбирането! Би ми се искало да имам друг избор, но нямам, Лоръл! Господин Барнс ще дойде отново утре сутринта с още някои документи за финализиране на продажбата. Ще уреди колкото се може по-бързо таксите по продажбата и застраховките и, ако всичко е наред, парите ще са в сметката ни до една седмица.

— Седмица? — всичко бе станало толкова бързо.

Майка ѝ кимна.

Лоръл се поколеба, но рече:

— Държеше се много странно докато той беше тук. Изглеждаше толкова довольна и се съгласяваше с всичко казано от него.

Майка ѝ сви рамене:

— Предполагам, че съм си сложила служебната физиономия. Не искам нищо да попречи на тази продажба. Господин Барнс предложи достатъчно, за да се покрият болничните сметки, а и ще ни остане нещо отгоре. — Тя въздъхна. — Не знам какво знае той, но искам да продам, докато цената е висока.

— Но ти подписа всичко, което той ти сложи на масата — продължи Лоръл. — Дори не го прочете.

Майка ѝ кимна тъжно.

— Знам, но няма време за това. Искам да се възползвам от офертата, докато е още на масата. Ако отново се поколебая, може да реши, че сме прекалено придилични и изобщо да се откаже от сделката.

— Да, мисля, че това обяснява нещата — каза Лоръл, — но...

— Стига толкова, моля те, Лоръл! Точно сега не мога да споря с теб! — Майка ѝ хвана Лоръл за ръката. — Трябва да ми повярваш, че правя най-доброто, което мога. Става ли?

Лоръл кимна неохотно.

Майка ѝ се надигна от пода и изтри и последните сълзи от лицето си. Подаде ръка на Лоръл, за да ѝ помогне да стане и я прегърна.

— Ще се справим! — обеща ѝ тя. — Каквото и да се случи, ще намерим начин да се справим!

Когато се върнаха в стаята на баща ѝ, очите на Лоръл отново се спряха на мястото, където бе седял Барнс. Не беше в стила ѝ да мрази някого толкова силно, без дори да го познава. Но дори само при мисълта да седне в същия стол, на който бе седял Барнс, я побиваха тръпки. Отиде до масата и вдигна визитката му.

Джеремая Барнс, посредник.

Отдолу бе написан адресът му.

Всичко изглеждаше законно и нормално, но това не бе достатъчно на Лоръл. Тя мушна картичката в задния джоб и застана до Дейвид.

— Гладен ли си, Дейвид? — попита Лоръл като го погледна многозначително.

Той обаче не схвана намека:

— Не съвсем.

Тя се приближи до него и дръпна блузата му.

— Мамо, с Дейвид ще отидем да хапнем. Ще се върнем след няколко часа.

Майка ѝ я погледна малко стреснато:

— Почти минава девет.

— Дейвид е гладен — отвърна Лоръл.

— Дори умирам от глад — съгласи се Дейвид, който най-сетне схвана какво става.

— И ме докара дотук, а утре е на училище — добави Лоръл.

Майката на Лоръл ги изгледа подозрително за няколко секунди, след това отново се обърна към спящия си съпруг.

— Не се лъжете с храната в кафенето — предупреди ги тя.

* * *

— Защо отново минаваме оттук? — попита Дейвид, след като вече почти час обикаляха в търсене на правилното място в града.

— Дейвид, има нещо нередно около този човек. Усещам го!

— Да, но да се промъкваме в офиса му и да надзъртаме по прозорците... Това ми идва малко в повече.

— Добре де, какво очакваш да направя? Да му се обадя и да го попитам защо ме побиват тръпки щом го видя ли? Няма да стане! — промърмори Лоръл.

— А какво ще кажеш на ченгетата, когато ни арестуват? — саркастично попита Дейвид.

— Хайде стига, де! — скастри го Лоръл. — Само ще пообиколим около офиса, ще надникнем в няколко прозореца да видим дали всичко изглежда нормално или не. — Спря за малко и додаде — А пък ако са оставили отворен някой прозорец, е, вината не е моя.

— Ти си напълно побъркана!

— Може и така да е, но и ти си с мен.

Дейвид изви очи.

— Ето това е „Морска скала“ — каза изведнъж Лоръл. — Загаси фаровете.

Дейвид въздъхна отчаяно, но отби и изключи фаровете. Двамата се промъкнаха крадешком до края на една улица без изход и се озоваха пред полуразрушена къща, строена някъде около 1900-та година.

— Това е — прошепна Лоръл, като хвърли последен поглед върху визитката.

Дейвид вдигна глава към внушителната сграда.

— Изобщо не прилича на офис на агенция за недвижими имоти. Прилича на изоставена стара сграда.

— Значи шансът да бъдем заловени е по-малък! Хайде!

Дейвид опъна якето си, хвана ръката на Лоръл и двамата се запромъкваха към ъгъла на къщата. От време на време надзъртаха през прозорците. Нощта бе тъмна, а лунният сърп — тънък, но въпреки това Лоръл се боеше, че светлосинята ѝ фланелка лесно може да я издаде. Прищя ѝ се да не бе оставяла черното си яке в колата. Но ако сега се върне да го вземе, може и да не ѝ стигне куража да продължи.

Къщата беше огромна. Разгръщаше се в няколко по-нови пристройки, които стояха като закачени към основната сграда. Лоръл и Дейвид надзърнаха в прозорците на първия етаж и видяха няколко масивни сенчести очертания в тъмните стаи.

— Стари мебели — каза убедено Дейвид. — По всичко изглежда, че къщата е празна. Няма начин някой реално да върти бизнес оттук —

продължи той. — Защо тогава е посочил този адрес на визитката си?

— Защото крие нещо — отвърна Лоръл също шепнешком. — Сигурна съм!

— Лоръл, не смяташ ли, че всичко това надхвърля нашите възможности. Не е ли по-добре да се върнем в болницата и от там да се обадим в полицията?

— И какво ще им кажем? Че някакъв си посредник е дал фалшив адрес на визитката си? Това не е престъпление.

— Да кажем на майка ти тогава.

Лоръл поклати глава:

— Тя отчаяно се нуждае от тези пари. Пък и я видя как се държи с този Барнс. Сякаш я е хипнотизирал! Само се хилеше и се съгласяваше с всичко, което казва той. Никога не съм я виждала да се държи така. И кой знае какво има във всички документи, които подписа.

Лоръл надзърна зад ъгъла на една особено уродлива пристройка и махна на Дейвид:

— Виждам светлина.

Дейвид побърза да отиде при нея. Почти в края на къщата през едно прозорче се процеждаше слаба светлина. Лоръл потрепери.

— Студено ли ти е? — попита Дейвид.

— Нервна съм.

— Промени ли намерението си?

— Не, разбира се!

Лоръл се запромъква напред, като се опитваше да избягва разхвърляните из двора боклуци. Прозорецът беше разположен ниско, така че можеха да надзърнат през него. Лоръл и Дейвид се притаиха от двете му страни. От вътрешната страна имаше спуснати щори, но бяха доста проядени и лесно можеше да се вижда през тях. Отвътре се чуваха гласове и движение. За съжаление не можеха да разберат какво се говори през затворените прозорци. Лоръл пое няколко пъти въздух, за да се успокои, след това погледна през прозореца.

Веднага позна Джеремая Барнс с внушителната му фигура и странното му лице. Седеше зад една маса и оправяше някакви документи. Може би това бяха книгата, които утре сутринта ще занесе на майка ѝ. В стаята имаше още двама мъже, които стояха един до друг и играеха дартс. И ако Барнс беше непривлекателен на вид, то тези

двамата бяха истински уроди. Кожите им висяха по лицата, сякаш не бяха правилно окачени, а устните им бяха изкривени в някакви особени зловещи усмивки. На единия лицето му беше покрито с белези и обезцветени петна, едното му око бе почти бяло, а другото — черно. Другият имаше светлочервеникава коса, растяща на странни снопове, които дори шапката му не можеше да прикрие.

— Лоръл! — Дейвид ѝ махна да отиде при него. Тя се приведе, за да не я видят от стаята, и се промъкна при него. — Какво е това, по дяволите?

В другия ъгъл на стаята се виждаше нещо, което приличаше на полуживотно, получовек. Съществото беше здраво завързано с верига. Лицето му беше като от уродливи буци плът, събрани на едно място по някакво случайно хрумване на природата. От твърде издадена напред челюст се подаваха големи криви зъби. Насред лицето се виждаше ужасяваща цицина, която сигурно беше нос. В съществото имаше нещо, което напомняше на човек и Лоръл видя, че парцаливи части от дрехи бяха увити около раменете му и около корема. Но нашийника на врата му придаваше вид на странен домашен любимец. Гърбатата твар се бе отпуснала върху мръсен дюшек и очевидно спеше.

Пръстите на Лоръл се впиха в рамката на прозореца докато изучаваше съществото. Дъхът ѝ излизаше на пресекулки и по някакъв странен начин не можеше да отвърне поглед встрани. И точно когато вече си мислеше, че е събрала кураж да отмести глава, едно синьо око се отвори и срещна погледа ѝ.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Лоръл се дръпна от прозореца.

— То ме погледна!

— Мислиш ли, че те видя?

— Не знам, но трябва да си вървим. Веднага!

Отвътре се чуха гъргореци звуци. Краката на Лоръл сякаш залепнаха за земята.

Двамата мъже извикаха към съществото да млъкне, но Барнс каза нещо на висок глас и те млъкнаха. Последва нежно и монотонно напяване и за няколко секунди ръмженето на странното същество престана.

Лоръл отново се промъкна до прозореца, но усети леко потупване по гърба си. Обърна се. Дейвид й направи знак с глава да вървят към колата. Лоръл спря, сякаш видяното не й бе достатъчно. Даде знак на Дейвид да изчака още миг и отново надзърна през прозореца. За зла беда очите й срещнаха втренчения поглед на Джеремай Барнс.

— Върви! — викна тя към Дейвид и хукна да бяга към предната част на къщата. Едва направи и крачка, когато чу как стъклата на прозорците се разтрепериха и усети как една огромна ръка я сграбчва за врата и я издърпва в мръсната стая. Грубите пръсти се увиха около гърлото й и тя усети как дървената рамка на прозореца се пропуква под тежестта на тялото й.

След това полетя. Изпищя миг преди гърбът й да се удари в стената на противоположната стена на стаята. Главата й се завъртя и някъде много отдалече чу изсумтяването на Дейвид, който се удари в стената до нея. Лоръл се опита да фокусира погледа си, но стаята продължаваше да се върти пред очите й, Дейвид протегна ръка и я придърпа към себе си. Струйка топла кръв се плъзна по рамото й.

Най-сетне стаята спря да се върти, тя вдигна поглед и срещна усмихнатото лице на Барнс.

— Я виж ти кой ни е дошъл на гости! — Усмихна се той с крива жестока усмивка. — Малкото момиченце на Сара! Днес се срещаме много по-често, отколкото бик искал.

Лоръл понечи да отговори, но Дейвид стисна ръката ѝ. Лоръл усети гъста подобна на сироп течност да се стича от туптящата рана на гърба ѝ.

— Бес, добро момиче! — каза Барнс и погали странното животно по главата. След това клекна до Лоръл и Дейвид.

— И защо сте тук, ако смея да попитам? — попита тихо и твърдо той.

Лоръл усети как устата ѝ сякаш сама започва да се отваря:

— Ние... трябваше да разберем защо вие... защо вие... — след това тя успя да се овладее, насили се да затвори уста и загледа гневно Барнс.

— Предположихме, че нещо не е наред — каза Дейвид. — Дойдохме, за да видим дали можем да разберем нещо.

Лоръл се обърна с широко отворени очи към Дейвид. Той гледаше напред, погледът му бе леко замъглен и по странен начин лицето му напомняше на лицето на майка ѝ отпреди час.

— Дейвид! — прошепна тя.

— И какво смятахте да правите, в случай че откриете нещо? — този път Лоръл долови в гласа на Барнс нещо, което по странен начин изискваше подчинение.

— Да вземем доказателства и да ги занесем на ченгетата.

— Дейвид! — извика Лоръл, но той сякаш не я чуваше.

— И защо сте така притеснени? — продължи да разпитва Барнс.

Дейвид отново понечи да отвори уста. Той знаеше твърде много неща, които не биваше да издава! Лоръл затвори очи, мислено му се извини и зашлеви колкото се може по-силна плесница през лицето на Дейвид.

— По дяволите! Лоръл! — Дейвид заразтрива бузата си с ръка.

По устните на Лоръл пробяга усмивка на облекчение и тя стисна ръката на Дейвид. Той изглеждаше смутен и объркан.

— Чух достатъчно — каза Барнс и се изправи.

Червенокосият се ухили — зловеща карикатура на истинска усмивка, която накара Лоръл да се свие и да се прилепи към гърдите на Дейвид.

— Да им счупим краката! — предложи той. — Мога да пробвам новото упражнение.

Лоръл усети как Дейвид се скова, а дишането му стана накъсано и непостоянно.

Барнс поклати глава:

— Не тук, това е адресът от визитката ми. И без това има доста кръв тук.

Той отново коленичи срещу Лоръл и Дейвид. Известно време ги гледа мълчаливо и след това попита:

— Обичате ли да плувате?

Лоръл присви очи и го изгледа злобно, но Дейвид я дръпна назад.

— Мисля, че едно потапяне в Четко ще ви подейства доста... освежаващо тази вечер. — Барнс се изправи, сграбчи Дейвид за рамото и го вдигна на крака. — Претърсете го.

Другите двама се ухилиха и започнаха да преравят джобовете му — портфейл, ключове и кутийка ментови бонбони. Барнс взе ключовете и ги хвърли към мъжа с белязаното лице. Ментовите бонбони и портфейла пхна обратно в джобовете на Дейвид.

— Да могат ченгетата да идентифицират телата ви, когато ви намерят напролет — каза злорадо той.

Дейвид не можа да я удържи и Лоръл се нахвърли върху Барнс. Ноктите ѝ се впиха в лицето му. Барнс бутна Дейвид към помощниците си и хвана ръцете на Лоръл. Изви ги зад тила ѝ и тя изпищя от болка. Приблужи устни до ухото ѝ.

— А сега мирувай — прошепна успокояващо. — Защото иначе — продължи той със същия нежно мелодичен глас — ще ти откъсна ръцете!

Дейвид се бореше със своите похитители, крещеше и се опитваше да се добере до Лоръл, но не можеше да направи нищо за нея.

— Тишина! — гласът на Барнс прокънтя в стаята. Дейвид млъкна.

— Вземете колата — каза Барнс на двамата мъже. — Карайте покрай Азалея и ги хвърлете в реката. И не забравяйте да им сложите някакви тежести — добави той с цинична усмивка. — Искam да се убедите, че няма начин тази — той посочи Лоръл, — да се появи преди документите да са подписани утре. — След това се изкиска. —

Пролетта е идеална, но не ми пука особено кога ще ги намерят, стига да не е утре. Оставете и колата им там. Не на паркинга, а до някоя пътечка. Не желая колата на някакви изчезнали хлапета да виси пред *офиса* ми. — Той се ухили и ги изгледа отгоре до долу. — Отстъпете назад! Така ще е по-добре за двама ви.

— Това няма да ти се размине — успя да процеди Лоръл през зъби.

Ала Барнс само се засмя. Пусна ръката ѝ и погледна върху изцапаната си с червено длан — кръвта на Дейвид.

— Каква загуба — каза той, бършейки кръвта от ръката си с бяла кърпичка. — Разкарайте ги!

Двамата мъже завързаха Лоръл и Дейвид и ги хвърлиха на задната седалка на колата.

— Сега можете да крещите колкото си искате — каза червенокосият с ухилена мутра, — никой няма да ви чуе!

Докато караха, уличните светлини хвърляха достатъчно светлина, за да може Лоръл да види лицето на Дейвид. Изглеждаше също толкова уплашен, колкото и самата тя, но не правеше безсмислени опити да вика.

— Хубаво е да сме навън и отново да го правим, нали? — изрече на висок тон белязаният и за пръв път наруши тишината. За разлика от гласа на другия, неговият бе дълбок и равен — глас, който можеш да чуеш от герой в стар черно-бял филм, и не очакваш да чуеш от тази груба и обезобразена физиономия.

— Аха! — рече червенокосият и се захили — хриптящ смях, който накара стомаха на Лоръл да се преобърне. — Вече ми беше писнало да седя в онази стара дупка и да чакам нещо да се случи. Ние сме най-добрите, а Барнс се държи с нас, сякаш сме аматьори. Праща ни да се занимаваме с някакви хлапета. С хлапета!

— Да — няколко секунди изминаха в мълчание. — Би трябвало да ги разкъсаме на парчета, вместо да ги хвърляме в реката. Така ще се почувстваш по-добре.

Последва тих кикот от мъжа с перфектен глас на кинозвезда. Кикотът изпълни колата и по гърба на Лоръл пропълзя тръпка на ужас.

— Да, това ще ми хареса! — червенокосият се обърна към Лоръл и Дейвид с плашещо спокойна усмивка. След това въздъхна и отново погледна напред. — Но пък, ако ги удавим, няма да намерят телата им с дни. По-трудно е да скриеш парчетата дори и в реката. — Той се спря. — По-добре да следваме нарежданията.

— Лоръл?

Шепотът на Дейвид я разсея за един блажен миг.

— Да?

— Съжалявам, че не ти повярвах за Барнс.

— Няма нищо.

— Трябваше да ти се доверя. Би ми се искало поне... — Гласът му замря за секунда. — Би ми се искало поне да имахме...

— Изобщо не смей да си вземаш сбогом, Дейвид Лоусън! — прошепна колкото се може по-тихо Лоръл. — Това изобщо не е свършило.

— Така ли? — попита отчаяно Дейвид. — Имаш ли нещо предвид?

— Ще измислим нещо — прошепна тя, когато в колата се чу звука от мигач. Лоръл усети как колелата захруцяха по непавиран път, а светлините на града останаха зад тях. За няколко минути колата доста друсаше, а след това двамата мъже спряха и отвориха вратите.

— Време е — рече мъжът с белязаното лице, което сега сякаш се бе превърнало в непроницаема маска.

— Не е нужно да правите това! — започна Дейвид.

— Ще си мълчим! Никой няма...

— Шшшшт! — каза червенокосият и сложи ръка на устата на Дейвид. — Само ме чуй. Слушаш ли ме?

Лоръл спря. Чу песента на няколко птици и щурци, но над всичко това преобладаваше далечното бучене на реката Четко.

— Това е звукът на вашето бъдеще, което чака да ви отнесе. Хайде! — каза той и грубо изправи Дейвид на крака. — Имате среща, а ние не искаме да закъсняваме.

Двамата мъже избутаха жертвите си напред по тъмната пътека. Единият заля с хриплив глас и ужасно фалшиво: „О, Шенандоа, очаквам да те видя. О, ти, бавно течаща река“. Лоръл сбърчи лице, след като ритна още един камък с голия си крак и за пръв път й се прищя да имаше истински обувки, а не тези чехли.

След това дърветата се разрешиха и те се озоваха на брега на реката Четко. Лоръл пое глътка свеж въздух, докато се взираше в пенливите бързи води, препускащи пред очите им. Мъжът с белязаното лице я бутна на земята.

— Стой тук! — изръмжа той. — Скоро ще се върнем!

И понеже Лоръл бе с вързани ръце и нямаше как да се опре, тя се просна по корем, а бузата ѝ падна върху тъмната влажна кал. Скоро и Дейвид бе хвърлен до нея и безнадеждността на положението им най-сетне сякаш достигна до съзнанието ѝ. Грешката бе изцяло нейна! Но как да се извиниш на някого за това, че ще го убият, заради теб?

— Не мислех, че всичко ще свърши така — прошепна Дейвид.

— Нито пък аз — отвърна Лоръл. — Да умрем в ръцете на... какво мислиш, че са те всъщност? Не смятам, че са хора. Нито един от тях. Дори и Барнс!

Дейвид въздъхна:

— Никога не съм се съгласявал с теб с такова нежелание.

Замълчаха за известно време.

— Колко ли време ще отнеме? — попита Лоръл, а очите ѝ фиксираха пенещите се бързеи.

Дейвид поклати глава:

— Не зная. Колко дълго можеш да изкараш без въздух? — засмя се мрачно той. — Мисля, че ще издържиш доста по-дълго от мен. — Смехът му обаче бързо секна и той замлъкна.

Две секунди бяха необходими на Лоръл, за да подреди картинката.

— Дейвид! — Тънка искра надежда се събуди в сърцето ѝ. — Спомняш ли си опита, който направихме у вас в кухнята?

Чу мърморенето на двамата мъже, които се връщаха обратно по брега на реката.

— Дейвид, поemi много дълбоко дъх — прошепна тя.

Мъжете носеха два големи камъка и си пееха някаква песен, която Лоръл не знаеше. Тя усети как двамата мъже връзват още въжета около ръцете ѝ и как мъжът с белязаното лице пробва тежестта на камъка, голям колкото топка за волейбол. След още няколко минути и Дейвид бе в същото положение.

— Готов ли си? — обърна се мъжът с белязаното лице към партньора си.

Лоръл се загледа в реката. До средата на течението имаше около тридесетина метра, какво очакваха от тях, да вървят ли? Сякаш предусетил въпроса ѝ, мъжът с белязаното лице вдигна Лоръл с едната си ръка, а камъка с — другата, сякаш нито един от двамата не тежеше повече от килограм. Червенокосият направи същото с Дейвид. Още преди умът на Лоръл да е успее да смели необичайността на положението, мъжът с белязаното лице я метна във водата. Студеният въздух започна да жули лицето ѝ и тя се разпищя, докато летеше във въздуха. Падна малко отвъд средата на течението. Едва успя да изпълни устата си с въздух преди камъкът да удари повърхността и да я повлече към дъното.

Водата се заби в нея като хиляди ледени игли, а над главата ѝ се затвори бучаща тъмнина. Лоръл премигна, отвори очи и наостри сетивата си за Дейвид. Неговият камък се шумугна покрай нея и едва не я удари по главата, докато го теглеше към мрачната бездна. Тя уви крака около гърдите му, когато той мина край нея. Камъкът ѝ я затегли през ръцете и тя още по-здравео затегна хватката на краката си около Дейвид. Надяваше се той да е успял добре да си поеме въздух.

Само след няколко секунди камъните им удариха дъното на реката със зловещ тътен. Лоръл погледна нагоре, но не успя да види и искра светлинка. Различаваше само размитите очертания на лицето на Дейвид пред себе си и не можеше да разбере дали още е в съзнание. Устата ѝ затърси в тъмнината неговата. По тялото ѝ се разнесе облекчение, когато усети и неговото тяло да мърда. Устните им се срещнаха и Лоръл се концентрира върху това добре да залепи устни върху неговите преди леко да издиша въздух в устата му. Той задържа дъх за няколко секунди и след това издиша обратно въздух в нея. Надяваше се той да е разбрал какво се опитва да направи, щом тя се отдръпна и започна да се извива и да опитва здравината на възлите.

Водата бе леденостудено и Лоръл знаеше, че трябва да побърза. Първо трябва по някакъв начин да премести ръцете си отпред. От това зависи всичко. Ако се провали, няма да може да използва ръцете си, а това означава, че няма да може да се приближи достатъчно до Дейвид, за да му даде нова доза кислород. Наведе се напред и се опита да промъкне ръцете си под краката, но гърбът ѝ не можеше да се превие толкова много. Имаше чувството, че китките ѝ ще се откъснат, когато дръпна по-силно. Съзнаваше, че Дейвид не може да задържи толкова

дълго дъх. Гърбът я заболя, когато се опита да го превие още малко, а после още малко.

Тялото ѝ се съпротивляваше, но най-сетне успя да промуши ръце под краката си и неистово затърси Дейвид наоколо. Обхвана с ръце врата му и отново притисна устни до неговите. Вдишваха и издишваха няколко пъти, докато тя се чудеше какво да предприеме по-нататък. Издиша огромна глътка кислород в дробовете на Дейвид и отново се отдели. Изтегли се по въжето, което я свързваше с камъка и когато достигна дъното, голите ѝ пръсти затърсиха нещо остро.

Но реката бе прекалено бърза. Всяко нещо, което някога е било остро, вече имаше овални, гладки краища. Изплува отново до Дейвид, за да му даде още въздух, преди да се спусне още веднъж. Този път се спусна по въжето на Дейвид. Пръстите ѝ опипаха възела около камъка и най-сетне успя да издърпа един свободен край от въжето. След още няколко опита отново изплува до Дейвид, за да му даде въздух. Той също се бореше, за да измъкне ръцете си отпред както бе направила тя, но не беше толкова гъвкав и почти доникъде не бе стигнал. След като си пое още един дълбок дъх, Дейвид се опита да освободи ръце, но отново не успя. Лоръл стисна зъби — трябва сама да се справя. Отново се върна на дъното към възела около камъка на Дейвид.

След още три вдишвания, възелът започна да се разхлабва. Но въжето все още бе застъпено от големия камък. Като отблъсна крака от дъното, Лоръл отместваше малко по малко камък, като се опитваше да освободи и последната примка на въжето. Краката ѝ се плъзгаха и тя изрита и оцелелия чехъл от крака си. Пръстите ѝ затърсиха цепнатини между камъните по дъното и така намери по-добра опора. Тя още веднъж натисна камък и се опита да го обърне. Усети, че камъкът поддава и натисна още по-здраво. Той изведнъж се наклони, краката на Лоръл се подхлъзнаха, течението на реката я подхвана, а ръцете ѝ се извиха назад, докато въжето се опъна.

Белите очертания на Дейвид бързо преминаха покрай нея. Той вече бе напълно подвластен на течението и далеч извън обсега на Лоръл, преди тя дори да се опита да се добере до него. След по-малко от секунда го изгуби от погледа си, а единственият знак за неговото присъствие бе тънката диря от мехурчета.

Течението отнесе Дейвид и Лоръл се почувства като пълна глупачка. Трябваше да помисли по-добре какво прави. Заозърта се като

обезумяла в тъмното и единствената ѝ мисъл бе, че мина много време, откак Дейвид пое за последен път въздух.

Паниката я обхвана, но Лоръл направи опит да не ѝ се поддаде. Липсата на пресен въздух вече започваше да пари дробовете ѝ, но бе далеч по-поносимо, отколкото всичко останало, което изпитваше в момента. Краката ѝ бяха разранени от ритането и бутането на камъка на Дейвид, а там, където въжетата се впиваха в китките ѝ, изпитваше непоносими болки, при всяка смяна на посоката на течението.

Лоръл затвори очи и за няколко секунди мислите ѝ се отправиха към родителите ѝ. Това сякаш я успокои. Няма да позволи майка ѝ да загуби цялото си семейство! Лоръл бавно се затегли надолу по въжето към камъка. Получи се при Дейвид, защо да не се получи и при нея. Това бе единствената ѝ надежда. Заради студената вода, пръстите ѝ бяха станали още по-непохватни, а мъжът с белязаното лице бе свършил работата по-добре от партньора си. Възлите не се разхлабваха, а гърдите ѝ изпитваха крещяща нужда от въздух. Най-накрая премръзналите ѝ пръсти успяха да се преборят със стегнатите въжета. Но най-трудното тепърва предстоеше.

Лоръл си намери удобно място, откъдето можеше да опита да избути камъка си. Молеше се той да се отмести по-лесно от камъка на Дейвид.

Но той дори и не помръдна.

Макар и във водата, сълзите намериха път към очите ѝ. Отне ѝ няколко безценни секунди да разчисти по-малките камъни, които подпираха големия, затиснал въжето, и напъна отново с разранените си изтръпнали крака. Натисна до предела на всичките си сили, докато пред очите ѝ не започна да се спуска мрак. В този момент камъкът помръдна. Лоръл смени ръце и натисна отново, като изпусна и последния дъх от устата си, докато избути камъка с още сантиметър напред. Още един, още един, само още един!

В следващия миг тя вече се носеше из водата като парцалена кукла, без да има каквато и да е идея къде е горе и къде долу. Риташе като обезумяла, като се опитваше да намери някаква опора из тъмните води. Докосна някакъв камък, присви крака и се оттласна нагоре с последната частица на намаляващите си сили. Когато вече си мислеше, че не може да издържи и секунда повече, без да диша, лицето ѝ се показва на повърхността и тя пое глътка въздух.

Течението продължаваше да я носи. Опитваше се да се насочи към брега, но тялото ѝ бе останало съвсем без сили. Стъпалата ѝ допряха дъното. Опитва да се закрепва на едно място, но краката ѝ не се подчиниха. Водата я поема отново и я запрати напред. Тя заудря неистово с ръце, за да се отблъсне към брега, но не успяваше да се пребори с течението.

В този миг нещо се надена като хомот през главата ѝ и я задържа надолу. Лоръл проскимтя, защото помисли, че е попаднала между дънери, които ще я завлекат към дъното. Но когато примката достигна кръста ѝ, започна да я тегли нагоре, далеч от опасните камънаци.

— Хванах те! — чу гласа на Дейвид през тътена на реката. Все още завързаните му ръце бяха образували клуп около кръста ѝ и той я влачеше през плитките води към брега. Дейвид я измъкна на обраслия с тръстика бряг и двамата се строполиха на земята. Зъбите му тракаха в ухото ѝ, докато лежаха един до друг, задъхани и изтощени.

— Благодаря ти, Господи! — продума Дейвид и ръцете му се отпуснаха.

ДВАДЕСЕТ

Мина известно време преди някой от двамата да успее да помръдне. Цялото тяло на Дейвид се тресеше от студа.

— Мислех, че никога повече няма да те видя — продума той. — Беше долу повече от петнадесет минути и то след като вече бях успял да преместя ръцете си отпред и да погледна часовника си.

„Петнадесет минути!“, Лоръл бе благодарна, че освободи първо Дейвид, а не себе си. Той едва ли щеше да е между живите, дори на петата минута.

— Как стигна до брега?

Дейвид едва доловимо се усмихна:

— Бях много, много упорит. Изобщо не бях сигурен, че ще успея. Но продължавах да ритам и да си поемам въздух, когато можех и най-сетне стигнах до по-плитки води. — Той се премести по-близо до нея и долепи рамо до нейното. — Нямах никаква идея къде си. Дори не бих могъл да открия къде си завързана. Просто вървах нагоре и надолу по течението в търсене на някакъв знак от теб.

— А какво щеше да стане, ако двамата грозника още чакаха на брега? — смъмри го Лоръл.

— Това бе риск, който поех доброволно — каза тихо Дейвид. Силна тръпка разтrese цялото му тяло и Лоръл се изправи бързо на крака.

— Трябва да те стоплим — каза тя. — Може да получиш хипотермия след престоя в ледената вода.

— Ами ти? Ти стоя доста повече.

Лоръл поклати глава.

— Аз не съм топлокръвна, забрави ли? Хайде, нека потърсим нещо остро, за да прережем въжето. Тя се наведе и започна да опипва земята наоколо.

— Недей — рече Дейвид. — Нека направо се върнем в колата. Там имам нож. Ще стане по-бързо.

— Мислиш ли, че ще можеш да я намерим?

— Ще трябва, иначе цялото ни усилие да излезем от водата, ще се окаже безсмислено.

Двамата закрачиха тежко нагоре по реката и, след няколко минути им се стори, че гората започва да им става позната.

— Виж там! — Лоръл посочи към земята, където се белееше единият ѝ чехъл. — Навярно е паднал, когато онзи с белязаното лице ме вдигна.

Дейвид спря и се загледа в обувката.

— Лоръл, как го направиха всъщност? Той ме повдигна с една ръка!

Лоръл кимна:

— Мен също.

Изобщо и не искаше да му обяснява колко бяха тежки камъните.

— Колата трябва да е в тази посока — каза тя и посочи с глава. Искаше ѝ се да остави реката зад гърба си и никога повече да не се връща тук.

— Искаш ли го? — Дейвид се наведе да вземе чехъла.

Стомахът на Лоръл се сви при вида на изжуления бял чехъл. Краката ѝ пулсираха от болка, но не можеше дори да понесе мисълта, че отново ще обуе чехлите.

— Не! — каза тя твърдо. — Хвърли го във водата!

Луната се беше скрила и те трудно се ориентираха по тъмната пътека. На два пъти се връщаха. След около половин час Дейвид най-сетне видя колата. С облекчение коленичи до нея и затърси опипом резервния ключ, скрит в калника над задната гума.

— Когато мама ми предложи, да го сложим там, казах, че е глупава идея — произнесе Дейвид, а зъбите му изтракаха отново. — Но тя твърдеше, че някой ден ще ѝ бъде благодарен, задето го е сложила там.

Най-накрая извади сребристия ключ.

— Е, едва ли е имала предвид точно тази ситуация. — Дейвид мушна ключа в ключалката на багажника и двамата едновременно въздъхнаха с облекчение, когато ключът изщрака и капакът се отвори. — Прибера ли се у дома, ще ѝ купя цветя и шоколадови бонбони — обеща Дейвид.

Дейвид с усилие отвори кутията за първа помощ и измъкна от нея малко джобно ножче. На Лоръл и трябваха няколко минути, за да

разреже дебелиите въжета, но беше хиляди пъти по-добре, отколкото да се опитват да го сторят с остър камък.

Мушнаха се изтощени на предните седалки, Дейвид запали колата и пусна до край парното. Сложиха ръце на вентилаторите и се опитаха да изсушат мокрите си дрехи.

— По-добре си свали ризата и сложи якето ми — предложи Лоръл. — Не е кой знае колко топло, но поне е сухо.

Дейвид поклати глава:

— Ти го направи!

— Моето тяло се приспособява, на каквато температура попадне, винаги е било така. Ти трябва да се стоплиш!

Лоръл видя как по лицето на Дейвид се изписа борбата между кавалерството и отчаяната нужда да се стопли.

Лоръл грабна якето от задната седалка.

— Обличай го! — нареди тя.

— Той се поколеба, но след няколко секунди изхлузи мократа си риза и облече якето.

— Ще можеш ли да караш?

Дейвид подсмръкна:

— Мога да карам, за да стигнем до полицейския участък. Става ли?

Лоръл сложи ръка върху ръката на Дейвид.

— Не можем да отидем в полицията!

— Защо? Двама мъже току-що се опитаха да ни убият! Повярвай ми, ченгетата са именно за това.

— Това е нещо, което надхвърля възможностите на полицията, Дейвид. Не си ли спомняш как тези двамата ни хвърлиха в реката все едно изобщо нямаме тегло? Какво мислиш, че ще направят на няколко полицаи?

Дейвид се взря в таблото на колата и не каза нищо.

— Те не са хора, Дейвид! И всеки човек, който се опита да ги спре, ще пострада.

— Добре, тогава какво да направим? — попита Дейвид с остър тон. — Да не им обръщаме внимание? Да се приберем у дома с подвити опашки?

— Не! — каза Лоръл много тихо. — Отиваме при Тамани!

В очите на Лоръл запариха сълзи на облекчение, когато мина покрай алеята с дърветата и почувства как я обгръща познатото спокойствие и уют на гората. Тя отметна от лицето заплетената си коса и безуспешно се опита да прокара пръсти през нея, докато накуцваше през тъмната пътечка към потока. Беше толкова изтощена, че едва успяваше да върви.

— Тамани? — повика тихичко тя. Гласът ѝ прозвуча неестествено силно в тихата спокойна нощ. — Тамани? Имам нужда от помощ!

Тамани вече крачеше до нея, но толкова тихо, че тя изобщо не го забеляза, преди да проговори.

— Предполагам, че момчето в колата е Дейвид.

Тя спря и сякаш го изпи с поглед. Тази нощ той не носеше ризницата си, а беше с черна риза с дълги ръкави и панталони, които почти се сливаха със сенките. Нощта беше толкова тъмна, че тя едва успяваше да види очертанията на лицето му. Прииска и се да се хвърли в прегръдката му, но успя да се спре.

— Да, това е Дейвид.

Погледът му бе нежен, но изпитателен.

— Защо си го довела?

— Нямах друг избор!

Тамани повдигна вежда.

— Поне си му казала да остане в колата.

— Тамани, той бе единственият начин да стигна дотук тази нощ!

Тамани въздъхна и погледна към пътеката, където Лоръл остави Дейвид да я чака в колата.

— Трябва да призная, че съм особено радостен от това, че си тук. Но гората е пълна с елфи тази нощ, моментът не е много подходящ.

— Защо са тук?

— Напоследък има много... неприятелски действия в района. Не сме сигурни каква е причината. Това е всичко, което мога да кажа. — Той хвърли бърз поглед към пътеката. — Да се отдалечим! — каза той, хвана ръката ѝ и я поведе в обратната посока.

Още при първата стъпка остра болка прониза разранения ѝ крак — в него се бе забила пръчица.

— Спри, моля те! — Гласът ѝ бе една сподавена молба, но тази нощ усещанията ѝ бяха отвъд това да чувства каквото и да е неудобство. По лицето ѝ се затъркаляха сълзи. Тамани спря и се обърна.

— Какво има?

Лоръл не можеше да спре сълзите си. Паниката и страхът от преживяното тази нощ буквално я повлякоха също като водите на реката Четко. Тя пое дълбоко въздух, за да се опита да се успокои.

Тамани положи ръце върху раменете ѝ и тя почувства как се стопля, въпреки студения нощен въздух. Той започна да я гали успокоително по гърба. Ръцете му неволно докоснаха дълбоката рана, прорязана от прозореца, и тя неволно изстена.

— Какво се е случило? — прошепна Тамани в ухото ѝ, а пръстите му преминаха нежно през косата ѝ.

Пръстите на Лоръл се вкопчиха в ризата му, за да не падне от болка и изтощение. Тамани се наведе, подхвана я и я вдигна на ръце, за да облекчи изтръпналите ѝ от болка крака. Тя затвори очи, приютена в спокойното полюшване от вървенето му. Той повървя няколко минути по пътеката и я постави внимателно на едно сухо място на земята.

Проблесна искра и Тамани запали нещо, което приличаше на пиринчена сфера с големината на топка за софтбоул. От стотиците ѝ малки дупки заблестяха трептящи светлинни и изпълниха малката поляна с нежна светлина. Тамани изхлузи торбата си от рамо и приклепна до Лоръл. Без да каже и дума, той постави палец под брадичката ѝ и обърна лицето ѝ първо на една страна, после на друга. Заоглежда ръцете и краката ѝ, като мърмореше при вида да раните и охлузванията, които виждаше. Той внимателно повдигна краката ѝ и ги сложи в скута си, Лоръл усети познатия мирис на лавандула и иланг-иланг, докато той втриваше нещо, но разранените ѝ пети. За секунда усещаше парене и щипене, а после болката се успокояваше и постепенно изчезваше.

— Ранена ли си и на друго място? — попита Тамани, след като привърши с всички рани, които видя.

— Гърбът ми — отвърна Лоръл, обърна се на една страна и повдигна ризата си.

Тамани изсвири.

— Тази рана е в доста лошо състояние, трябва да я превържа.

— Ще боли ли? — попита Лоръл, а топлината от малката пиринчена сфера сякаш обгърна тялото ѝ.

— Не, но ще трябва да я пазиш няколко дни, докато зарасне.

Лоръл кимна.

— Лоръл, откъде са всички тези рани? — попита Тамани, докато пръстите му нежно обработваха дълбоката рана. — Не е присъщо на елфите да са недодялани.

Лоръл се опита да обясни, но езикът ѝ изведнъж надебеля и стана бавен.

— Опитаха се да ни убият... Дейвид и мен.

— Кой? — гласът му бе мек, но Лоръл долови напрежението в него.

— Не знам. Беше нещо грозно, нечовешко. Това са мъжете, които убеждават майка ми да продаде земята.

— Грозни?

Лоръл кимна. Затвори очи и му заразказва за баща си и Джеремая Барнс, но думите ѝ започнаха да се сливат и да звучат неясно.

— Отрова? — Тамани натърти думата. Очите ѝ започнаха да натежават, а гласът му звучеше някъде от много далече.

— Утре трябва да подпишат документите — Лоръл вдиша дълбоко и се насили да предаде най-важното съобщение, а кожата я защита лекичко така, както щипе, когато я гаят лъчите на обедното слънце.

Само след секунди една ръка я прегърна и Лоръл се сгуши, а бузата на Тамани се опря до косата ѝ.

— Спи сега — прошепна той. — Няма да позволя повече нищо да те нарани.

— Д-д-дейвид, той ме чака...

— Не се притеснявай — успокои я Тамани, галейки ръката ѝ. — Той също спи. Шар ще го пази. И двамата имате нужда от сън.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да кимне, да се свие до гърдите му и да позволи на всичко останало да се изниже от съзнанието ѝ.

Нежни пръсти преминаха през косата на Лоръл, тя бавно се протегна и се обърна по гръб. Очите ѝ премигаха, отвори се и срещнаха очите на Тамани.

— Добро утро — каза той с нежна усмивка.

Бе седнал до главата ѝ. Тя се усмихна, а след това очите ѝ погледнаха към осеяното със звезди небе и малката лампичка, която още светеше, закачена в клоните над главата ѝ.

— Нима е утро?

Тамани се засмя:

— Е, много ранно утро, но е утро.

— Ти спа ли?

Той поклати глава:

— Имах много работа.

— Но...

— Всичко е наред! Било е и по-лошо. — Усмивката му изчезна, а лицето му замръзна. — Време е да вървим!

— Къде? — попита тя и седна.

— Да се погрижим за троловете, преди да са успели да убият баща ти.

— Тролове? — Тя поклати глава. Май не го разбра добре. — Татко? Можеш да помогнеш на татко?

— Не знам — призна Тамани. — Но това няма да има значение, ако първо не се заемем с троловете. — Тамани леко наклони глава встрани. — Хайде излез, Шар, зная, че слушаш!

Непознатият тихо се подаде иззад едно дърво, за което Лоръл иначе би се заклела, че е прекалено малко, за да го скрие. Имаше същото самоуверено излъчване като Тамани и същите зелени очи. Корените на косата му също бяха зелени, но останалата част от косата му бе светлоруса и дълга. Носеше я вързана на опашка отзад. Шар притежаваше същото съвършенство, с което тя все още не бе свикнала у Тамани. Въпреки това лицето му бе някак по-грубо и с по-остри черти, от лицето на Тамани. Шар бе по-висок от Тамани — почти колкото Дейвид, имаше дълги възлести бедра, здрави ръце и гърди.

— Лоръл — Шар! Шар — Лоръл! — представи ги един на друг Тамани, без да поглежда и към двамата.

Лоръл зяпна с широко отворени очи, но Шар само кимна и кръстоса ръце пред гърдите си. После продължи да слуша, като облегна гръб на дървото, иззад което се появи.

— Трябваше да се сетя, че именно тролове се опитват да придобият тази земя. Съществата, които описваш, не могат да са нещо

друго. Трябва да се погрижим за тях, преди да са подписали онези книжа.

— Тролове? Истински тролове? Сериозно ли говориш? Че защо им е на... троловете да... искат да купят земята? Само защото вие живеете тук?

Тамани хвърли един поглед над рамото ѝ към Шар, преди отново да се обърне към Лоръл:

— Не, защото тук се намират портите.

— Портите?

— Тамани, отиде прекалено далече! — измърмори Шар.

Тамани изви тялото си към него:

— Защо? Смяташ, че тя — елф като всички останали, няма право да знае, така ли?

— Ти не можеш да вземеш това решение. Започваш да се отнасяш прекалено лично.

— Случващото се е именно такова, да — изрече Тамани с горчива тежест в гласа си. — Винаги е било лично!

— Нека се придържахме към плана — настоя Шар.

— От дванадесет години се придържам към плана, Шар! Но буквално часове делят троловете от това да влязат във владение на тази земя и да провалят всичко, което се опитвахме да направим през тези дванадесет години. Това също не влизаше в плана. — Той спря, а твърдия му поглед се впи в очите на Шар. — Нещата се промениха и тя трябва да знае какъв е залогът.

— Кралицата изобщо няма да е доволна.

— През цялото си управление Кралицата ми е донесла само беди. Може би ще е по-добре нещата веднъж да поемат обратна посока.

— Имам ти доверие, Тамани, но знаеш, че не мога да скрия какво става тук.

Измина един дълъг миг, през който двамата мъже се изучаваха с поглед.

— Така да бъде — каза най-сетне Тамани и се обърна към Лоръл. — Веднъж ти казах, че пазя нещо много специално. Не е нещо, което мога да взема и да преместя — затова тази земя е толкова важна. Това са портите към царството. Единствената преграда към прохода за Авалон.

— Авалон? — пое дъх Лоръл.

Тамани кимна.

— В целия свят има четири входа, които водят към него. Преди стотици години портите били отворени. При все това били пазени в тайна. Но станало така, че прекалено много същества научили тайната. От началото на времената троловете се опитват да завладеят Авалон. В това райско място не само природата е ценно богатство, златото и диамантите в Авалон се намират толкова често, колкото пръчките и камъните. Ние ги използваме само за украса. — Тамани се усмихна: — Знаеш, харесваме блестящи неща.

Лоръл се усмихна като си спомни за стъклената призма, която бе окачила на прозореца на спалнята си преди години.

— Мислех, че е лично предпочитание.

— Не съм срещал елф, който да не обича блестящи неща — каза Тамани и се усмихна. — Но троловете винаги са се опитвали да си купят място в света на хората с помощта на пари. Някои тролове прекарват целия си живот да търсят съкровища, а Авалон е прекалено голямо съкровище, за да бъде подминат. В течение на векове е бил земя на смърт и разрушения докато троловете се опитвали да ни завладеят и да ни унищожат, а елфите отчаяно се опитвали да защитят дома си. Но по време на царуването на Крал Артур всичко се променило.

— Крал Артур? Онзи крал Артур? Занасяш ме!

— Нито за миг. Макар че, както и приказките за всичко останало, историите на хората никога не разказват правилно нещата. Едно ще ти кажа — ако искаш да запазиш някоя тайна — превърни я в човешка приказка. Те така объркват всичко, че след сто години никой не може да различи истината от легендата.

— Бих се обидила, но напоследък и аз се убеждавам, че си прав.

Тамани сви рамене.

— Какво е направил крал Артур?

— Най-много е направил неговият магьосник Мерлин. Артур, Мерлин и Оберон...

— Оберон? Онзи на Шекспир?

— Шекспир едва ли е първият, който си спомня за него, но да, този крал Оберон. Заедно с Артур и Мерлин, Оберон създал меч, който криел толкова много магия, че неговият притежател със сигурност побеждавал във всяка битка.

— Екскалибур! — изрече Лоръл почти без дъх.

— Точно така. Оберон, Артур и Мерлин повели най-голямата армия, която Авалон някога е виждал, в битка срещу троловете, за да ги унищожат завинаги. Елфите, Артур и неговите рицари, Мерлин и неговите три възлюбени и самият Оберон обединили силите си. Срещу тях троловете нямали никакъв шанс. Елфите прочистили Авалон от троловете, а Оберон създал портите, за да пазят земята им от тях. Но дори и за един зимен елф, това било повече магия, отколкото живо растение може да понесе. Най-великият елфски крал дал живота си, за да създаде тази врата, която аз пазя сега.

— Невероятно! — каза Лоръл.

— Това е твоята история — каза Тамани. — Твоето наследство.

Шар промърмори нещо зад него, но Тамани не му обърна внимание.

— Ето затова е толкова важно тази земя да не попадне в ръцете на троловете. Проходите към Авалон никога не могат да бъдат разрушени, но портите, които ги пазят, могат. Ако портите бъдат разрушени, Авалон ще бъде достъпен за всеки. Домът ни отново ще стане място на войни и разрушения. Имаме описания на ужасното отмъщение на троловете в Камелот и знаем каква съдба очаква Авалон, ако те намерят пътя към него.

— Но защо сега? Мама се опитва да продаде тази земя от години. Можеха да я купят и преди.

Тамани поклати глава:

— Не знам! Честно! Мен лично дори ме е страх да се опитам да разбера защо. Троловете мразят да губят. Никога не правят ход, преди да са сигурни, че ще спечелят. Може би са се събрали достатъчно много. Може би... може би... — Той въздъхна. — Нямам представа! Но при всички случаи имат някаква тайна, която смятат, че ще им даде предимство. И докато не разберем каква е тя, нямаме шанс да се справим с тях. — Тамани направи пауза. — Дори мислехме, че не знаят къде са портите.

— А защо да не ги знаят? Не се ли опитват да влязат още откакто са сътворени портите?

— Нека го кажем така: много малко тролове оцелели след изгонването им от Авалон. Подозирахме, че през тези дълги-предълги години оцелелите са знаели къде приблизително се намират портите и

че са предавали тази информация от поколение на поколение, но досега не са успявали да открият точното им местоположение.

— И какво ще стане, ако го открият?

— Ще ги убием! Затова сме тук. Но това не е най-лошото, което би могло да се случи. Ако успеят да купят земята, могат да изпратят армия хора да работят върху някакъв измислен строителен проект и да затворят всичко толкова бързо, че ние да не успеем да ги елиминираме, без да привлечем вниманието на още хора. Портите са много здрави, но не са непревземаеми. Няколко булдозера и малко експлозив могат да ги срутят. В крайна сметка това ще ги направи видими за всеки, който се поинтересува от тях.

— Казваш, че те са разболели баща ми? — прошепна Лоръл.

Тамани дълго я гледа, а в очите му блестеше ярост.

— Убеден съм, че са те! Също така съм убеден, че заради тази отрова...

Шар се прокашля и се обърна към Лоръл:

— Тамани обича да приказва, но мисля ще се съгласиш, че нямаме много време.

Тамани притвори устни и погледна към небето.

— Да, времето тече — каза той. — Трябва да вървим. Искаме да ги заловим, когато небето става розово.

— Защо?

— Троловете са нощни твари и предпочитат да спят, когато слънцето изгрява. Ще бъдат изморени и слаби, ако ги заловим в края на техния ден.

Лоръл кимна. Протегна се още веднъж и колебливо се изправи, като пробваше как краката ѝ ще понесат тежестта ѝ. За нейна изненада се чувстваше почти нормално. Не беше уморена, не чувстваше тежест и цялото ѝ тяло сякаш се бе съживило.

— Как направи това?

Тамани се усмихна и посочи лампата:

— Нали каза, че искаш да видиш истинска магия?

Лоръл погледна към малката пиринчена сфера:

— Какво прави тя?

— Действа като изкуствена слънчева светлина. Позволява на тялото да се съвземе, сякаш е било на слънце на открито. Не може да се използва много често, защото клетките ти ще започнат да

разпознават разликата, но е полезна при спешни случаи. Въпреки това — каза той и зарови в торбата си, — може би ще вземеш това. — Подаде ѝ чифт меки мокасини, които приличаха на онези, които самият той носеше.

Докато Лоръл завързваше връзките, Шар пристъпи напред и постави ръка на рамото на Тамани:

— Желая ти късмет! Вече повиках подкрепления — ще бъдат тук до час.

— Надявам се да не са ти нужни — отвърна Тамани.

— Ако наистина са тролове и знаят толкова много, колкото подозираш, то тогава тази горичка ще стане дом на много повече часови.

— Е, това е приказка, като се има предвид събитията от последните няколко седмици — отбеляза Тамани със саркастични нотки в гласа.

— Сигурен ли си, че не искаш някой да дойде с теб?

— По-добре да не вдигаме много шум — отговори Тамани. — При това те са само четирима, като един от тях с нисш трол. Ревнуваш, че не те пускам ти да идеш.

— Може би малко. Бъди внимателен, Там, един от тях е висш трол. Не ги подценявай. Не искам да идвам да търся размазаната ти целулоза.

— Няма да ти се наложи, обещавам!

Шар замълча за миг, след това вирна брада и рече:

— Нека окоето на Хеката бди над теб!

— И над теб! — добави тихо Тамани, докато се обръщаше, за да тръгне по пътеката.

Когато тръгнаха бързешком по пътеката, Лоръл с почуда установи колко добре се чувства. След борбата да измъкне себе си и Дейвид от реката, бе по-изтощена от когато и да било, а сега беше весела, свежа и отпочинала. Нежният допир на ръката на Тамани в нейната, я караше да иска да подскача.

Тя хвърли поглед върху строгото и непоколебимо лице на Тамани и възпря импулса си да го направи.

След няколко минути видяха колата.

— Готов ли си? — попита Лоръл.

— Да унищожа шайка тролове — да! Да срещна Дейвид —
определено не!

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Лоръл не можеше да не признае, че Дейвид реагира на срещата с Тамани по изключително достоен начин. Особено като се има предвид, че бе събуден с разтърсване от напълно непознат мъж, който само хладно му се усмихна, докато Лоръл ги представи притеснено един на друг. Дейвид по-лесно от нея прие идеята, че онези мъже са тролове. Лоръл се зачуди дали той се е събудил напълно или още е в шок. Въпреки всичко, Дейвид с готовност влезе в ролята на шофьор.

Тамани седна на задната седалка и остави вратата отворена, а очите му поканиха Лоръл да седне до него. Тя хвърли поглед към Дейвид — дрехите му бяха смачкани и мръсни, а на бузата се бе появила синина там, където му удари плесницата. Лоръл се усмихна с извинение, внимателно затвори задната врата и седна, на мястото до шофьора. Тамани не прие така лесно загубата, наведе се напред и прехвърли ръка над предната седалка, така че дланта му да легне върху рамото на Лоръл. Дори и да бе видял това в мъждивата утринна светлина, Дейвид замълча.

Лоръл погледна часовника си. Беше почти четири. Тя се сепна:

— Мама вече е изпаднала в ужас. Ами твоята? — попита тя Дейвид.

— Надявам се да не е. Казах ѝ, че може и да остана с теб през нощта и тя каза, че няма страшно, ако пропусна един ден от училище. Но ще ѝ се обадя веднага щом часът стане подходящ за това и ще ѝ кажа, че съм с теб.

— Ако имаше само бегла представа... — думите на Лоръл се плъзнаха някъде из пространството.

— Какъв е планът? — попита Дейвид, за да смени темата.

Тамани отговори:

— Закарваш ме до онази къща, там ще се погрижа за троловете и след това ме връщаш обратно. Просто е.

— Кажи ми нещо повече за тези тролове — каза Дейвид: — Бяха най-страховитото нещо, което съм виждал някога.

— Надявам се по-страшно да не видиш.

Дейвид потрепери:

— Аз също. Когато ни заведоха до реката онзи... онзи трол ме повдигна сякаш съм лек като перце. А аз изобщо не съм дребен.

— М-да, по-висок си от мен. — Тамани се обърна към Лоръл и снизходителния тон изчезна от гласа му. — Троловете са, да речем, нещо като грешка в еволюцията. Те са животни като теб, Дейвид, дори са примати. Но не са съвсем човеци. Далеч по-силни са от човеците, както сам се убеди, също така по-бързо се възстановяват. Сякаш еволюцията се е опитала да произведе някакъв свръхчовек, но нещата малко са се пообъркали.

— Само защото са грозни ли? — попита Дейвид.

— Грозотата е страничен ефект. Проблемът е, че не си съвпадат.

— Какво имаш предвид с това „не си съвпадат“? — попита Лоръл.

— Липсва им симетрия. Симетрия има и при елфите. Хората в по-голямата си част също са симетрични — доколкото животните могат да са такива с хаотичните си клетки — но имат две очи, две ръце, два крака, с еднаква дължина и пропорции — поне относително. Впечатляващо, наистина, като се вземе предвид...

— Като се вземе предвид какво — попита ядно Дейвид.

— Като се има предвид, че вашите клетки са с толкова неправилна форма. Не можеш да го отречеш, поне ако си толкова умен, колкото постоянно повтаря Лоръл. — Тамани произнесе полугласно последната забележка, но очевидно тя предразположи Дейвид. — Лоръл и аз — той погали врата ѝ, докато изричаше това, — сме напълно симетрични. Ако ни сгънеш наполовина, то всяка част точно ще си съвпадне. Именно затова Лоръл толкова много прилича на това, което при вас са манекенките. Обяснението е в симетрията.

— А какво, троловете не са ли? — попита Лоръл в отчаяно желание да измести темата на разговора от себе си.

Тамани поклати глава.

— Дори не се и приближават до тази идея. Спомняш ли си, самата ти ми каза, че очите на Барнс са увиснали надолу и носят му не е в центъра на лицето? Ето ти я физическата асиметрия. Въпреки че при него тя е много слаба. Това обикновено не е нормално при тях. Виждал съм тролски бебета с толкова ужасно разместени форми, че

дори техните грозни майки не ги искат. Крака растат от главите, вратът расте накриво към раменете. Ужасяваща гледка! Много отдавна елфите се опитвали да прибират изоставените тролски бебета и да се грижат за тях. Но когато еволюцията те е прецакала, смъртта е неизбежна. Проблемът не е само на физическо ниво. Колкото си по-глупав, толкова повече те е прецакала еволюцията и толкова си по-несиметричен.

— А защо троловете не са измрели? — попита Дейвид.

— За нещастие, имат толкова успехи, колкото и провали — тролове като Барнс се смесват със света на хората. Някои дори успяват да упражняват известен контрол върху хората. Нямаме представа колко са, но могат да са навсякъде.

— Как ги различаваш от хората?

— Там е проблемът, че не е толкова лесно. Понякога е почти невъзможно, но не и за часовете. Троловете просто не реагират на нашата магия.

— Изобщо ли? — попита Лоръл.

— Не и на магията на пролетните елфи. Иначе задачата ми днес щеше да е далеч по-лесна. Съществуват някои белези, които отличават троловете от хората, но много от тях могат и да са скрити.

— Какви белези? — попита Лоръл.

— По начало троловете живеят под земята, защото слънчевата светлина изобщо не им понася. С модерните изобретения като слънцезащитни кремове и лосиони, те се чувстват далеч по-добре. Но дори и така, кожата им рядко има здрав вид.

Лоръл потрепна като си спомни отблъскващо напуканата кожа на Бес около нашийника.

— Освен асиметрията, често очите им са с различен цвят, но и това лесно се крие с контактни лещи. Единственият начин да си сигурен е да изпиташ огромната им сила или да ги хванеш как изяждат огромни количества кърваво месо.

— Барнс беше като хипнотизиран от кръвта по ръката ми — спомни си Лоръл.

— Ти нямаш кръв — каза Тамани.

— Не беше моята, а на Дейвид.

— Върху *твоята* ръка?

Лоръл кимна.

— Той поряза ръката си на прозореца, когато ни завлякоха в стаята. Тогава и аз получих раната на гърба.

— Доста кръв ли имаше по теб? — попита Тамани.

— Достатъчно, за да покрие дланта на Барнс, когато той ме сграбчи.

Тамани се захла.

— Това обяснява защо са те хвърлили в реката. Нито един трол със здрав разум не би се опитал да удави елф. Не е разбрал каква си.

— А как би могъл да разбере?

Тамани въздъхна:

— За нещастие, твърде лесно е за един трол да различи човешко същество от елф. Обонянieto им усеща кръвта, а елфите нямат кръв. С изключение на периода, в който цъфтиш, един трол никога не може да те подуши. А щом срещне нещо, което прилича на човек, но не мирише на кръв, веднага разбира, че е елф.

— Но кръвта на Дейвид беше върху ръката ми и така той е надушил достатъчно кръв, за да не ме заподозре.

— Това е единственото логично обяснение.

— А защо тогава не ме разпозна в болницата?

— За троловете болниците вонят на кръв. Дори белината не притъпява миризмата. В болница не би отличил и десет елфи.

— А у вас защо не те разпозна! — зачуди се Дейвид. — Сигурно, защото аз се бях пропил с миризма на пушек от огъня.

— Идвал е у вас! — ръката на Тамани неволно стисна рамото на Лоръл. — Това си забравила да споменеш.

— Беше отдавна. Все още не знаех кой е.

Ръката на Тамани стисна още по-силно рамото ѝ.

— Имала си огромен късмет. Ако по-рано бе разбрал каква си, най-вероятно отдавна да си сред мъртвите.

Главата на Лоръл се замая и тя се отпусна назад върху облегалката — точно до бузата на Тамани.

Приближаваха Брукингс и Тамани заразпитва Лоръл най-подробно за вида и разположението на къщата.

— Ще е по-лесно да дойда с теб — предложи тя, след като вече бе описала къщата възможно най-подробно, доколкото си я спомняше, а той продължаваше да разпитва.

— В никакъв случай! Не бива да рискуваме — ти си прекалено важна!

— Не съм чак толкова важна — промърмори Лоръл и леко се смъкна надолу в седалката.

— Предвидено е ти да наследиш земята, Лоръл. Не се отнасяй небрежно към това.

— Аз мога да помагам — ще те покривам.

— Нямам нужда от твоята помощ.

— И защо? — сопна му се Лоръл. — Защото не съм никакъв часови, преминал специална подготовка?

— Защото е прекалено опасно — отвърна й Тамани като на свой ред повиши глас и се облегна назад. — Не ме карай отново да те загубя — прошепна той.

Тя се надигна и се обърна да го погледне. Лицето му едва се виждаше на слабата утринна светлина.

— А ако обещава да стоя скрита, но да гледам? Ако нещо се случи с теб, ние трябва да знаем.

Лицето му не се промени.

— Няма да се опитвам да се бия — обеща тя.

Тамани спря и премисли за няколко секунди.

— Ако кажа не, ти пак ще ме проследиш, нали?

— Разбира се!

Той въздъхна и повдигна очи:

— Чуй ме! — Наведе се напред, а носът му почти се допря до нейния. Говореше тихо, но гласът му излъчваше такава сила, че на Лоръл й се дощя изобщо да не бе повдигала въпроса. — Ако нещо стане с мен, отивате право при Шар и му разказвате какво се е случило. Обещавах ли?

Тя поклати глава:

— Не мога да те оставя!

— Обещай ми, Лоръл!

— Нищо няма да се случи с теб. Както и ти сам каза на Шар, няма за какво да се тревожим.

— Не се опитвай да сменяш темата. Обещай ми!

Лоръл прехапа долната си устна, като се чудеше дали няма друг начин да се отърве от това. Но Тамани не се отказваше.

— Добре! — каза тихо тя.

— Тогава можеш да дойдеш.

— А аз? — попита Дейвид.

— Невъзможно!

— Защо? — попита Дейвид и стисна волана. — Бих бил много по-полезен от Лоръл. Не се обиждай — добави той и се усмихна на Лоръл.

— Е, би могъл да дойдеш — усмихна се Тамани подигравателно, — ако искаш да послужиш за стръв.

— Тамани! — викна му гневно Лоръл.

— Това е самата истина. Не само, че е човек, а има и отворени рани. Барнс ще го подуши от трийсет метра. Че дори и от повече. Или е примамка, или изобщо не идва! — Тамани отново се приведе напред и леко смушка Дейвид по рамото с жест, който всеки друг би взел за приятелски, но Лоръл знаеше как стоят нещата. — Не, друже! По-добре отговаряй за колата и за бягството.

Дейвид не можеше да спори. Не и ако не искаше да е стръв.

Отбиха от магистралата към Алдер точно когато небето започна да порозовява. Щом стигнаха Мепъл, поеха по същия път, по който минаха предната вечер с Дейвид. Лоръл започна да става все по-нервна. Миналата вечер бе толкова самоуверена, нахакана и дръзка. Знаеше, че е права и беше решена да намери доказателство. Сега вече знаеше срещу какво се изправя и смелостта ѝ бе понамаляла доста.

— Тамани — попита тя, макар да знаеше, че моментът не е подходящ, — как едно растение може да победи супер силен трол?

За пръв път Тамани не се усмихна. Лицето му бе каменно, а очите — непроницаеми.

— Неуловимост — отвърна меко той. — Неуловимост и бързина. Това е единственото ми предимство.

На Лоръл не ѝ хареса това, което чу.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Колата на Дейвид бавно навлезе в улицата без изход „Морска скала“.

— Онази в дъното — каза Лоръл и посочи в края на улицата.

— Спри тук! — каза Тамани.

Дейвид отби колата и тримата се загледаха в къщата. На ранната утринна светлина се виждаше, че къщата някога е била сива. Лоръл заразглежда пропукващата се по стрехите фасада и украсените с орнаменти рамки на прозорците. Опитва се да си представи колко красива е била преди сто години. Колко ли дълго време е притежание на троловете? Потръпна, когато си зададе наум въпроса дали са купили къщата или са убили семейството, за да влязат във владение. Вторият вариант ѝ изглеждаше по-реалистичен.

Тамани извади един колан от торбата си и започна да рови из малките си джобове. После подаде на Лоръл колана и кожено калъфче с малък нож в него:

— За всеки случай — каза той.

Ножът натежа в ръката ѝ и за няколко секунди тя се взираше в него.

— Слага се около кръста — подсказа ѝ Тамани.

Лоръл го стрелна с укор, но сложи колана на кръста си и го закопча.

— Готова ли си? — попита Тамани. Сега лицето му беше много сериозно. Кичурите коса, падащи на челото му, хвърляха дълги сенки, които приличаха на резки над очите му. Съсредоточено бе събрал вежди и те образуваха малка бръчица. Тя разваляше онова, което приличаше на рекламна снимка с мрачен млад мъж.

— Готова съм! — прошепна Лоръл.

Тамани излезе от колата и затвори много тихо вратата. Лоръл откопча предпазния колан и усети ръката на Дейвид върху рамото си. Очите му се стрелнаха за миг по посока на Тамани.

— Недей да ходиш! — прошепна той.

Тя стисна ръката му.

— Трябва! Не мога да го оставя сам.

Дейвид отпусна брадичка и кимна мрачно.

— Да се върнеш! — поръча ѝ той.

Лоръл не можа да произнесе и дума, но кимна с глава и отвори вратата. Тамани пхна глава в колата и се обърна към Дейвид:

— След десетина минути се приближи до къщата. Ако никой в къщата не знае, че си тук дотогава, това означава, че сме мъртви.

Дейвид само преглътна.

— Наблюдавай внимателно. Ако някой от тях излезе и тръгне към колата, тръгвай бързо. Ако те стигнат, за нас ще е твърде късно. Карай към гората и съобщи на Шар.

На Лоръл това не ѝ се хареса. Тамани се поколеба:

— Съжалявам, но не мога да те моля да направиш нещо повече — в тона му се четеше откровеност. — Наистина!

Той затвори вратата, хвана Лоръл за ръка и се насочи към къщата, без да се обръща назад. Лоръл се обърна през рамо и дълго време гледа към Дейвид.

Двамата с Тамани заобиколиха няколко пристройки, също както го направиха с Дейвид преди няколко часа. Лоръл усети как гърдите ѝ се стягат. Вървеше по собствените си стъпки и се примъкваше по-близо до онези същества, които се опитаха да я убият. *„Кой по своя воля върви два пъти към своята гибел?“*, запита сама себе си и поклати глава. Не сваляше очи от гърба на Тамани. Самоуверената му походка, която си оставаше такава дори сега, ѝ даваше кураж. *„Тук съм заради него“*, не спираше да си повтаря наум Лоръл, докато това твърдение не започна да ѝ звучи логично.

Щом приближиха строшения прозорец, ръката на Тамани се стрелна към нея и я прилепи към олющената мазилка на стената. Тамани надзърна през прозореца, чиято рамка все още висеше изпотрошена и бръкна в един от джобовете на колана си. Измъкна от там нещо като кафява сламка и мушна в нея нещо миниатюрно. После се подпря на един крак и застана срещу прозореца. За миг всеки от стаята можеше да го види. Духна в сламката и Лоръл чу как нещо изсвистя във въздуха.

Тамани бързо се сви под прозореца и залази по корем към дъното на къщата. Лоръл го последва, също лазейки.

— Какво направи? — прошепна тя.

Тамани само сложи пръст върху устните си и продължи да пълзи. След още няколко секунди Лоръл дочу тихото жужене на някакъв разговор. На няколко метра пред нея Тамани бе спрял и наблюдаваше нещо зад ъгъла. За миг погледна нагоре към една стара скара за пълзящи растения и по устните му пробяга тънка усмивка. Обърна се към Лоръл, посочи с пръст към земята зад себе си и ѝ направи знак:

— Стой!

Лоръл понечи да спори, но забеляза, че скарата бе доста поочукана и прецени, че нейната допълнителна тежест няма да бъде от особена полза. Тамани съвсем безшумно се закатери по скарата. Лоръл не разбра как го прави, след като дървото бе здравата прогнило. Тамани напомняше на ловка маймуна, която се катери по дърво.

Лоръл се приведе до ъгъла на къщата и надникна зад него. Мъжът с белязаното лице и приятелчето му си почиваха изтегнати на една мръсна кушетка на също толкова мръсна веранда. Гласовете им бяха твърде тихи, за да може Лоръл да долови и дума, но като се има предвид разговора им в колата предната нощ, май бе по-добре, че не чува нищо.

Мъжът с белязаното лице се прозина, другият трол също почти заспиваше. Лоръл чу тихо проскърцване, когато Тамани се плъзна по покрива, но двамата тролове явно бяха прекалено уморени или разсеяни, та нито един от тях не погледна нагоре.

При все че го очакваше, Лоръл едва сподави изненадата си, когато Тамани полетя от покрива и грациозно се спусна на земята пред троловете. Ръцете му се стрелнаха толкова бързо, че тя само видя как две размазани петна удариха една в друга главите на троловете и се чу само глух звук. Троловете потънаха във възглавниците на кушетката и не помръднаха.

Лоръл направи една крачка и стъпи върху някакво изсъхнало листо.

— Чакай! — тихо нареди Тамани. — Нека да довърша работата си. По-добре да не виждаш това.

За Лоръл изкушението бе прекалено голямо. И тъй като Тамани отмести поглед от нея, тя не дръпна глава зад ъгъла. Продължи да гледа и се чудеше какво ли ще направи той сега.

Тамани застъпи с коляно рамото на мъжа с белязано лице и хвана главата му с две ръце. Докато Лоръл разбере какво става, всичко бе свършило. Тамани изви главата на трола и едно болезнено изпукване отекна в ушите ѝ. Тамани положи тялото на мъжа с белязано лице върху възглавниците и се обърна към другия трол. Лоръл не можеше да отлепи очи от отпуснатото, лишено от живот лице, което за пръв път не беше сгърчено в онази гадна усмивка.

Когато Тамани вдигна коляно към рамото на другия трол, Лоръл бързо се скри зад ъгъла и запуши ушите си с пръсти. Не че това имаше някакво значение. Пропукването от врата на червенокосия въпреки това стигна до нея и в главата ѝ се оформи картината на онова, което очите не можеха да видят.

Пръстите на Тамани, поставени леко върху рамото ѝ, я накараха да подскочи.

— Хайде, трябва да продължаваме! — Тамани подбутна Лоръл да се отдалечат от мъртвите тролове, но тя надникна покрай него към двете безжизнени тела, които изглеждаха като заспали.

— Трябваше ли да го правиш? — прошепна тя, като се опитваше да припомни сама на себе си, че тези двамата се бяха опитали да убият нея и Дейвид. Но на бледата сутрешна светлина и двамата изглеждаха напълно безобидни, а грозните им лица — отпуснати и спокойни.

— Да! Едно от правилата на елфите-часови е никога да не оставят жив трол, проявил враждебност. Заклел съм се да го правя. Казах ти, че не биваше да идваш.

Тамани спря за миг, извади нещо от колана си и напръска пантите на задната врата. Когато я натисна, тя се отвори безшумно. Лоръл си спомни за Бес и колебливо последва Тамани. Съществуването обаче лежеше отпуснато на пода. Тамани се наведе до него и махна една малка стреличка от врата му. Лоръл се сети за кафявата сламка и разбра какво е направил елфа.

— Мъртва ли е? — попита шепнешком тя.

Тамани поклати глава:

— Спи. Смъртоносните стрели са доста по-големи и не действат толкова бързо, а и щеше да издаде няколко изскимтявания, които да провалят всичко.

Той отново бръкна в колана си. Въздъхна и отвори малко шишенце.

— За тези винаги ми е било най жал. За тези, които са най-глупави, за да осъзнаят какво правят. Те са толкова виновни, колкото е лъв или тигър, дебнешч плячката си. Поне в началото. Но веднъж щом се научат яростно да мразят елфите и да се подчиняват сляпо на заповедите на господарите си, никога не могат да престанат да бъдат вредни. — Тамани издърпа един от клепачите на Бес нагоре и капна две капки от жълтата течност. — До няколко минути ще умре — каза той и постави обратно шишенцето на мястото му в джоба на колана си.

Обърна се, доближи се до Лоръл и прошепна в ухото й:

— Не знам къде е другият. Ако успеем да го открием и да го изненадаме, ще е лесно. Така че ме следвай, но нито дума оттук нататък. Ясно?

Лоръл кимна и й се прииска да може да стъпва поне наполовина толкова тихо колкото го правеше Тамани. Никога преди не се бе чувствала непохватна — беше далеч по-грациозна от хората около нея. Но в сравнение с Тамани си беше направо тромава. Като го гледаше внимателно в краката и стъпваше точно където бе стъпил и той, успя да премине стълбището горе-долу тихо.

Преминаха покрай три стаи, в които нямаше нищо, освен покрити с чаршафи мебели и кръжащи из въздуха облаци пращинки. Тамани надзърна зад четвъртата врата и мигом се хвана за колана. Лоръл успя да види на пода удължената сянка на Барнс, очертана от светлината на източния прозорец. Дори по сянката не можеше да бъде сбъркан с някой друг. Тамани отново извади дългата сламка и се опря на едно коляно. Пое си дъх и внимателно се прицели. Стреличката полетя с леко духване.

Лоръл следеше сянката с поглед. Чу се тъп удар и леко изсумтяване. Минаха няколко секунди, които й се сториха цяла вечност, след това главата на сянката клюмна върху бюрото. Тамани посочи към земята, където Лоръл се бе свила и отново й направи знак да не мърда. Този път тя се подчини безропотно. Тамани се промъкна и се наведе над обездвижения трол. Тя видя в сенките как ръцете му се насочват към тролската глава. Вече знаеше какво да очаква, затова затвори очи и постави ръце на ушите си. Но звукът, който чу, не беше пукот, а тежко строполяване.

— Мислеше, че ще ми подействат дребните ти елфски номерца, а?

Очите на Лоръл мигом се отвориха и тя се спусна към мястото, което Тамани бе освободил едва преди няколко мига. Не можеше да види Барнс, но видя Тамани, съборен на пода до стената. Той клатеше глава, а в погледа му светеше ярост. Видя как дългата сянка полетя към него и аха да отвори уста и да извика, за да го предупреди, но Тамани се отмести и тежкото тяло на Барнс се удари в стената и пропука мазилката. Тамани се стрелкаше из стаята, а Лоръл се опитваше да се притисне още по-плътнo към стената. Цялата къща се тресеше, Барнс се опитваше отново и отново да докопа Тамани, но все се удряше в стените, а Тамани отскачаше бързо от място извън досега му. Лоръл гледаше как сенките им танцуват и се опитваше да задържи дъха си от страх, че всяко нейно движение и звук могат да я издадат.

С крясък Барнс хвана Тамани с дългите си ръце и го хвърли към южната стена, точно срещу вратата, до която се бе привела Лоръл. Мазилката се пропука като паяжина на мястото, където Тамани срещна с тяло стената, а след това се плъзна бавно към пода. Лоръл очакваше той да се изправи и да отскочи отново, но главата на Тамани се килна на една страна и той въздъхна тежко.

— Така е по-добре — каза Барнс.

Лоръл отново скри глава зад ъгъла, но това така или иначе нямаше значение — Барнс бе надвесен над Тамани с гръб към нея. Той се наведе към елфа и го заразглежда с интерес. След това избухна в типичния си дрезгав смях.

— Я се виж! Та ти си едва момче! Бебе дори! Нима си стигнал възрастта да бъдеш часови?

— Достатъчно съм голям! — рече рязко Тамани като гледаше гневно трола.

— И са пратили теб да се разправиш с мен!? Вие елфите винаги сте били много глупави!

Тамани ритна с крак, но бе прекалено бавен. Барнс го хвана за прасеца, вдигна го от пода и го заразмаха преди отново да го запрати с все сила към стената. Ударът образува още пукнатини в нея.

— Искаш нещата да стават по трудния начин? Добре тогава! — рече Барнс. — А да си кажа правичката и аз ги предпочитам така.

Очите на Лоръл се отвориха широко, когато Барнс извади пистолет от колана си, насочи го към Тамани и дръпна предпазителя.

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Пронизителен, оглушителен крясък прокълтя в главата на Лоръл, когато пистолетът изгърмя, но от устните ѝ излезе само слаб хленч. Мирис на барут изпълни носа ѝ, а един приглушен вик си проби път към съзнанието ѝ. Очите на Лоръл рязко се отвориха и се стрелнаха към Тамани. Лицето му бе изкривено от болка. През стиснатите му зъби се отрони едно стенание. Той стисна крака си с ръка, а между пръстите му се процеди гъст сок. Въпреки това той отправи към трола поглед, пълен с ярост.

Барнс отново насочи пистолета към него и този път Тамани вече не можеше да сдържи вика си, когато куршумът мина през другото му бедро. Цялото тяло на Лоръл потрепери, когато викът на Тамани сякаш нахлу във всички организирани и симетрични клетки на тялото ѝ и ги хвърли в пълен хаос. Тя пропълзя крачка напред, но Тамани успя да я стрелне с поглед, който ѝ заповядваше да замръзне на място. Очите му срещнаха само за миг нейните и после веднага се преместиха обратно върху Барнс. Лъскава пот проблесна върху веждата на Тамани, когато Барнс с трясък остави пистолета на бюрото и тръгна към него.

— Сега май няма къде да вървиш, а?

Тамани хвърли един пълен с омраза поглед към надвесената над него фигура.

— Появяваш се тук в деня, в който трябва да подпиша документите за земята, на която се намира вашата безценна порта. Не съм толкова тъп, че да припиша това на случайността. Как разбра?

Тамани сви устни и не каза нищо. Барнс го скрита по крака и едно тихо стенание се откъсна от устата на елфа.

— Как? — изкрещя Барнс.

Тамани отново нищо не каза, а Лоръл се зачуди колко време ще издържи, без да се намеси. Очите на Тамани бяха здраво стиснати, а когато ги отвори, за миг погледна право към Лоръл. Тя разбра какво иска той. Исква Лоръл да спази обещанието си. Исква да му обърне гръб, да слезе по стълбите и да отиде да доведе Шар.

Бе дала дума да го направи.

Но знаеше, че не може да го направи! Не може да остави Тамани сам! Трябваше ѝ само миг, за да разбере, че по-скоро би умряла с него, отколкото да го остави да умре сам. В този един миг; в който беше готова да се предаде, погледът ѝ падна върху пистолета. Барнс го бе оставил на бюрото без надзор. Под притворените си клепки Тамани проследи погледа ѝ. Поклати глава с толкова леко движение, че тя едва го забеляза. След това той потрепери и зави от болка, защото Барнс отново ритна крака му.

— Как?

Барнс се надвеси над Тамани. Лоръл знаеше, че по-добра възможност от тази няма да има. Промъкна се в стаята, като се опита да имитира тихите стъпки, с които Тамани вървеше дъла сутрин.

— След десет секунди ще хвана крака ти и ще строша всяко стръкче от него.

Ръцете ѝ допряха хладната стомана и тя се опита да си спомни всичко, което баща ѝ я учеше за оръжията. Беше тежък полуквадратен пистолет — от онези, които приличат на водни пистолети. Огледа се за предпазител или ударник, но не видя нищо подобно. За миг затвори очи, надяваше се това да е един от онези пистолети, които просто насочваш и стреляш.

— Имаш само още един шанс да ми дадеш отговор, елфе. Едно, две...

— Три — довърши вместо него Лоръл, като насочи пистолета към главата му.

Барнс замръзна.

— Ставай! — изкомандва тя, изправена на една ръка разстояние от него.

Барнс се изправи бавно и леко се извърна към нея.

— До стената! — нареди тя. — Далече от него!

Барнс се захили:

— Наистина ли си вярваш, че ще ме застреляш? Дребосък като теб?

Лоръл потрепна, когато дръпна спусъка и едва не изкрещя от облекчение, че изстреля един куршум към стената. Отново насочи пистолета към Барнс.

— Добре — каза той и отстъпи няколко крачки назад, като изцяло се извърна към нея. Очите му се разшириха, когато разпозна лицето ѝ.

— Мислех, че съм те убил!

— Следващия път мисли по-добре — отвърна Лоръл и се почувства горда, че гласът ѝ не трепери така както краката ѝ.

— Да не би моите момчета да са забравили... Чакай, чакай! Неее! — Той задуши из въздуха, изпълнен с подозрение. — Ти... аз не... — Гласът му замря, когато се обърна към Тамани и се изсмя зловещо. — Сега разбрах! Вкарали сте подхвърлено дете! Подхвърлено дете! — Погледна към Тамани и каза вече с нормален глас: — Кога най-сетне ще се научите, че най-добрите идеи хрумват на троловете?

Лоръл изстреля още един куршум в стената и Барнс подскочи.

— Приключихме с приказките! — отсече тя.

Двамата стояха един срещу друг като в някакъв уестърн. Барнс бе почти сигурен, че тя няма да го застреля, а Лоръл бе почти сигурна, че няма да може да го уцели. Но не можеше да позволи Барнс да разбере това. За съжаление, единственият начин да преустанови съмненията му бе наистина да го застреля. Усети как пръстите ѝ се изпотяват върху спусъка, докато изравняваше пистолета с височината на лицето му. Силите ѝ стигнаха дотук.

— Спомни си какво ти казах, Лоръл! — изрече много тихо Тамани. — Той заповяда да те убият, отрови баща ти, манипулира майка ти... Ще го направи отново, ако му позволиш да се измъкне!

— Спри, наистина ми даде прекалено голямо предимство! — каза Барнс с подигравателна усмивка.

Дъхът ѝ се изтръгна от гърдите като шумно накъсано съскане, докато се опитваше да натисне спусъка. В крайчеца на устните на Барнс заигра усмивка.

— Знаех си, че не можеш да го направиш! — подигра ѝ се той.

Наведе се и се спусна към нея.

Лоръл успя да види само едни очи с червени контури, очи на убиец, и протегнати към нея ръце, които приличаха повече на нокти на хищна птица, отколкото на пръсти. Тя вече дори не усещаше оръжието в ръцете си. Пръстът ѝ се сви и в ушите ѝ отекна гръм. Тялото на

Барнс отскочи назад, щом куршумът мина през рамото му. Лоръл изпищя и изпусна пистолета.

С остър стон Тамани се хвърли напред и сграбчи оръжието. Барнс изрева от болка, но очите му отново намериха Лоръл.

— Остави я, Барнс! — изкрещя Тамани и насочи пистолета.

Барнс едва успя да види насочения към главата му пистолет. Миг преди Тамани да дръпне спусъка, Барнс успя да скочи през затворения прозорец и да се строполи на земята под него. Изстрелът на Тамани се заби в стената. Лоръл изтича до счупения прозорец. Видя Барнс да тича към реката и след миг окървавената му фигура изчезна зад хълма.

Тамани остави тежкия пистолет да издрънчи на пода. Лоръл падна на колене и се свлече в ръцете му. Той изстена в ухото ѝ, но когато тя се опита да стане, той здраво я притисна към гърдите си.

— Повече никога, никога не ме плаши така!

— Аз? — запротестира Лоръл. — Не мен простреляха!

Ръцете ѝ се увиха около врата му и цялото ѝ тяло се разтрепери.

Тя вдигна рязко глава, когато чу стъпки по стълбите. Тамани леко я измести встрани, грабна пистолета и го насочи към вратата.

Пребледнялото лице на Дейвид се появи в очертанието на вратата. Тамани въздъхна, а ръката му се отпусна изтощена на пода.

— Чух изстрелите и видях Барнс да бяга — каза Дейвид с разтреперан глас. — Вие двамата добре ли сте?

— Око на Хеката, някой от вас двамата знае ли да изпълнява нареждания?! — изстена Тамани.

— Явно не — сухо отвърна Лоръл.

— Какво стана? — попита Дейвид и заразглежда с широко отворени очи разрушената стая.

— Ще говорим в колата. Да побързаеме, Дейвид! Тамани има нужда от помощ.

Двамата застанаха до ранения елф, подпряха го и успяха да го вдигнат от пода. Тамани се опитваше да бъде смел, но Лоръл потреперваше всеки път, когато от устните му се изплъзваше сподавено стенание. Почти бяха стигнали до вратата, когато Лоръл спря.

— Чакайте — каза тя и прехвърли цялата тежест на Тамани върху Дейвид. Върна се бързо към бюрото и погледна разпилените по него книжа. Най-горният лист бе изпръскан с кръв. „Тролска кръв“,

каза си тя наум и лицето ѝ се сви в гримаса. Пое си дъх и разлисти документите. Взе всички, на които видя името на майка си или адреса на имота им. За късмет не бяха много.

— Да вървим! — рече тя и отново подхвана Тамани.

Минаха мълчаливо край телата на мъртвите тролове. Слънцето вече бе изгряло и Лоръл се надяваше никой да не види, как влачат един ранен човек към колата. По-късно се зачуди дали някой, освен Дейвид бе чул изстрелите. Поогледа улицата, видя рухнали и полусрутени къщи и си помисли, че дори някой да е чул, едва ли му е направило впечатление. В този квартал стрелбата май беше нещо обикновено.

Дейвид положи Тамани на задната седалка и се опита да го намести по-удобно, но Тамани отблъсна ръцете му.

— Само ме закарай обратно при Шар! Побързай!

Дейвид задържа предната врата отворена за Лоръл, но тя само поклати глава и без да го поглежда, се вмъкна на задната седалка при Тамани. Намести главата му в скута си, а той се сви в нея като дете и простенваше всеки път, докато Дейвид минаваше през някоя неравност по пътя. Лицето му бе бледо, а черната му коса бе прилепнала от потта. Тя се опита да го накара да отвори очи, но той отказа. Когато дишането му започна да отслабва, Лоръл вдигна очи към Дейвид, който я следеше в огледалото за обратно виждане.

— Можеш ли да караш по-бързо? — попита тя.

Дейвид стисна устни и поклати глава.

— Не мога, Лоръл, прекалено рисковано е. Какво ще си помисли някое ченге, когато ни накара да отбием и види Тамани? — очите му срещнаха нейните в огледалото. — Ще карам колкото мога по-бързо, обещавам!

Очите на Лоръл се напълниха със сълзи, но тя кимна и се опита да не приема трагично това, че пръстите на Тамани се отпуснаха в ръката ѝ.

Пътят бе почти празен, но Лоръл затаяваше дъх всеки път, когато минаваха покрай друга кола. Един мъж дори погледна към нея и тя се запита дали слънчевите очила не прикриват очи с различен цвят. И точно когато вече бе сигурна, че той е трол, изпратен да ги довърши, човекът отвърна поглед и пое по една странична улица.

Най-сетне Дейвид сви от главния път. Непавираният път бе неравен, но Тамани не протестираше докато колата подскачаше по

неравните коловози. Дъхът на Лоръл спря, когато колата стигна до края на пътя и спря в началото на гората.

— Моля те, Дейвид, побързай! — помоли се шепнешком Лоръл.

Дейвид изтича от другата страна на колата и ѝ помогна да изнесат Тамани. Поведоха го покрай къщата към вече познатата пътека. Веднага щом подминаха алеята с дърветата, Лоръл започна да вика пълен с мъка глас:

— Шар, Шар, имаме нужда от помощ!

Почти веднага Шар се показа иззад едно дърво. Дори да бе в шок, това не можеше да се види по лицето му.

— Ще го взема — каза той спокойно. Пое Тамани от Дейвид и Лоръл и внимателно го прехвърли през рамото си. — Ти не можеш да продължиш нататък! — обърна се Шар към Дейвид. — Не и днес!

Веждите на Дейвид се свъсиха и той погледна Лоръл. Лоръл се обърна към него и го прегърна.

— Съжалявам! — прошепна тя, обърна се и тръгна по пътеката.

Дейвид я улови за ръка:

— Ще се върнеш, нали? — попита той.

Лоръл кимна:

— Обещавам! — След това измъкна ръката си и се затича по пътеката след Шар и Тамани.

Веднага щом Дейвид се загуби от поглед, на пътеката излязоха други елфи и поеха тялото на Тамани. Това си бе истински парад на невероятно красиви мъже. Някои от тях бяха облечени в камуфлажни ризници. С появата на всеки следващ елф Лоръл се чувстваше все по-добре. Тамани вече не беше сам — елфите щяха да намерят начин да го спасят. Бе твърдо убедена в това! Тръгнаха по една извита пътека, която тя не познаваше и спряха пред някакво много старо дърво, което дори в студения въздух на късната есен не бе променило цвета си.

Няколко елфи се изредиха да поставят длан в плитката хралупа в основата на дървото. Най-накрая Шар пое отпуснатата длан на Тамани и също я постави в хралупата. Минаха няколко секунди — никой не помръдна и нищо не се случи. След това дървото започна да се поклаща и Лоръл ахна от изненада, когато в основата му се появи процеп. Той се разширяваше, нарастваше и избутваше дънера, превръщайки го в арка. Пространството около дървото започна да просветва и да се изпълва с искри докато стана толкова ярко, че вече не

бе възможно да се гледа към него. След това проблесна ярка светкавица и Лоръл затвори очи. Когато ги отвори, дървото се бе превърнало в златна порта, обвита в нежни бели цветя, трептяща в сиянието на милиони блестящи скъпоценни камъни.

— Да не би това да е портата към Авалон? — обърна се Лоръл към Шар.

Шар едва я удостои с поглед.

— Спрете я, Джеймисън излиза!

В миг пред Лоръл се кръстоса няколко копия. Тя се огледа и осъзна, че е направила няколко крачки напред. Усети силно желание да разблъска копията и да продължи напред, но успя да се въздържи. Вратата започна да се отваря бавно. Елфите отстъпиха назад и направиха място. Лоръл не виждаше добре зад кръстосаните пред нея копия, но очите ѝ успяха да съзрат смарагдовозелено дърво, къс яркосиньо небе и слънчеви лъчи, които искряха като диаманти. Към нея се носеше плътен аромат на прясна земя заедно с някаква опияняващо омайна миризма, която не можеше да разпознае. Белокос мъж в дълги надиплени одежди стоеше и чакаше от другата страна на искрящата порта. Лоръл зяпна, когато той си проправи път през струпаните елфи и застана до Тамани. Прокара пръст през лицето му, а после погледна няколко елфи с носилка.

— Бързо го носете! — каза той и ги подкани да минат напред. — Той чезне...

Преместиха Тамани върху носилката, а Лоръл остана да гледа безпомощно, докато го внасяха в искрящата светлина, която струеше през вратата. Много ѝ се искаше да вярва, че Тамани ще се оправи и че ще го види отново. Със сигурност никой не би могъл да влезе в този свят, изпълнен с чудеса, и да не оздравее.

Когато вдигна поглед, видя, че старият елф гледа към нея.

— Предполагам, че това е тя — каза той. Гласът му бе твърде сладък, твърде напевен, за да е глас от този свят. Той тръгна към нея — вървеше сякаш се носеше по въздуха, а лицето, в което тя се възря, бе изключително красиво. Мъжът сякаш излъчваше светлина, очите му бяха нежни и сини, заобиколени от ситни бръчици. Старецът ѝ се усмихна нежно и спокойно и болката от последните двадесет и четири часа се стопи.

— Беше много смела — произнесе Джеймисън с онзи сладък ангелски глас. — Не предполагахме, че толкова скоро ще имаме нужда от теб. Но нещата никога не се случват, както са планирани, нали?

Тя поклати глава и погледна отново към вратата, където изчезна Тамани.

— Той... ще се оправи ли?

— Не се тревожи. Тамани винаги е бил по-силен, отколкото останалите предполагат. Най-вече заради теб. Ще се погрижим добре за него. — Старецът постави ръка на рамото ѝ и я подкани да тръгнат по непознатата пътека. — Ще повървиш ли с мен?

Погледът ѝ все още бе закован върху вратите към Авалон, но отговори инстинктивно:

— Разбира се!

Няколко минути вървяха мълчаливо преди Джеймисън да спре и да я покани да седне на едно паднало дърво. Той се настани близо до нея, а рамената им почти се допираха.

— Разкажи ми за троловете — каза той. — Очевидно си се натъкнала на неприятности.

Лоръл кимна и му разказа колко внимателен и смел е бил Тамани. Уважение проблесна в погледа на Джеймисън, когато тя му разказа как Тамани отказал да говори дори след като го простреляли. Нямаше намерение да разказва за себе си, но вече бе започнала да разказва за онзи момент, когато държеше пистолета, но не можеше да стреля по чудовището, докато не осъзна, че животът ѝ зависи от това.

— Значи той се измъкна? — в гласа на Джеймисън нямаше обвинение.

Лоръл кимна.

— Нямате вина за това. Тамани е обучен часови и гледа на работата си много сериозно. Но ти, ти си създадена да лекуваш, не да убиваш. Мисля, че щях да бъда разочарован, ако бе способна да убиеш някого, било то и трол.

— Но той сега вече знае — знае коя съм.

Джеймисън кимна.

— Знае също и къде живееш. Трябва да бъдеш много бдителна. Заради родителите си и заради себе си. Назначавам те за техен закрилник. Само ти знаеш тайните, които могат да запазят живота им.

Лоръл си спомни за баща си, който лежи в болничното легло и може би точно в този миг поема последните си глътки въздух.

— Баща ми умира и до няколко дни няма да имам никой друг, освен мама. Не мога да бъда това, което искаш от мен — призна тя с разтреперан глас. Тя захлупи лицето си с ръце и отчаянието я заля.

Старият елф я прегърна и положи главата ѝ в скута си. Лицето ѝ потъна в меките дипли на дрехата му като във възглавница — сякаш я обгърнаха нежни пера.

— Спомни си, че си една от нас — прошепна той в ухото ѝ. — Ние сме тук, за да ти помогнем. Ти имаш право на нашата помощ, тя е твое право, твое наследство. — Джеймисън бръкна в полите на дрехата си и извади малко блестящо шишенце, пълно с тъмносиня течност.

— За времена на несгоди — каза той. — Това е много рядък еликсир, който една от есенните елфи направи преди години. В наши дни правим много малко отвари, които могат да помагат на хората, но ти имаш нужда от нея сега, а и в бъдеще може да ти потрябва. Две капки в устата ще са напълно достатъчни.

Ръката на Лоръл потрепери, когато се пресегна за малкото шишенце. Джеймисън го сложи в ръката ѝ и захлупи дланта ѝ отгоре.

— Пази го внимателно — предупреди я той. — Не съм сигурен дали имаме друга есенна елфа, която да е достатъчно силна, за да направи еликсир като този. Поне не още.

Лоръл кимна.

— Бихме желали да ти помогнем и за още нещо. Но — каза той с един дълъг пръст изправен във въздуха — това предложение има условие.

— Ще направя всичко, от което имате нужда — каза разгорещено Лоръл.

— Условието не е към теб. Ето — той отвори длан, за да ѝ покаже един необработен кристал с размерите на топче за голф. — Бих искал да го предложа на майка ти. — Той положи кристала в дланта на Лоръл и тя ахна при вида на скъпоценния камък.

— Това диамант ли е?

— Точно така, дете. Диамант с подобен размер е в състояние да задоволи каквато и нужда да имаш. А ето и нашето предложение. Вече знаеш, че ти бе изпратена при твоите човешки родители с единствената цел да наследиш земята след тяхната смърт. — Когато

Лоръл кимна, той продължи. — Последните събития направиха предназначението ти далеч по-важно и ние трябва да сме сигурни, че прехвърлянето на собствеността ще стане възможно най-скоро. Този скъпоценен камък е за родителите ти, ако се съгласят да прехвърлят земята в попечителски фонд на твое име, веднага щом здравето на баща ти позволи това. Как и какво ще им кажеш, ще решиш ти самата.

Гласът му вече бе станал много твърд:

— Но ти трябва да си притежателка на тази земя, Лоръл! Готови сме да заплатим прилична цена, за да се случи това!

Лоръл кимна и прибра камъка в джоба си:

— Сигурна съм, че ще се съгласят.

— Да се надяваме, че си права — каза Джеймисън. — Трябва да побързаш, Лоръл. Времето на баща ти вече се измерва с часове, не с дни.

— Благодаря! — прошепна Лоръл и тръгна да си върви.

— О, Лоръл!

— Да?

— Надявам се скоро да те видя отново. Много скоро! — Очите му заискриха, а озарите му устни се извиха в блага, многозначителна усмивка.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Мислеше, че е невъзможно пътят между Брукингс и Орик да ѝ се стори по-дълъг от сутринта, когато държеше изпадналия в несвяст Тамани в ръцете си. Но сега с Дейвид и с две от най-големите съкровища в джобовете си, километрите сякаш пълзяха по-бавно откогато и да било. Думите на стария елф кънтяха в главата ѝ: *„Времето на баща ти вече се измерва с часове, не с дни“*. Бе казал часове в множествено число, но какво означава това? И колко близо до края вече е прекалено късно? Лоръл не спираше да вади шишенцето от джоба си и да го стиска в длан, след това отново да го прибира и се колебаеше кое е най-сигурното място за него. В крайна сметка го остави в джоба си — ако не за друго, то поне за да не предизвиква любопитството на Дейвид и въпроси, на които не може да отговори.

Нещо, което той поне до този момент не правеше. Когато тя излезе от гората, той я прегърна, отвори мълчаливо вратата на колата и само попита: *„Към болницата?“*. Оттогава не бе промълвил и дума. Тя бе много благодарна за това мълчание. Все още не беше решила какво може и какво не може да му каже. Седмици по-рано тя му бе обещала да му каже всичко, което научи от Тамани, освен ако не е някаква голяма елфска тайна. Но тогава тя изобщо не очакваше да чуе и види нещата, които видя днес.

Сега вече знаеше твърде много. Знаеше къде е портата. Само заради това всеки трол би я убил — нея или тези, които обича, само и само да се добере до тайната. Може би ако сподели с Дейвид, това ще му причини само неприятности.

Каквото и да кажеше в този момент на Дейвид, щеше да е глупаво.

Най-сетне той спря на паркинга на болницата и погледна към високата сива сграда:

— Искаш ли да вляза с теб?

Лоръл поклати глава:

— И двамата изглеждаме ужасно. Ако съм сама може и да не бия чак толкова на очи.

„Хм, едва ли“, добави тя на себе си.

— Тогава ще остана тук и ще се обадя на мама. — Поколеба се, след това хвана ръката ѝ. — Трябва да се върна в Кресънт до няколко часа. Майка ми така или иначе ще си изкара акъла, като ѝ се обадя оттук. Оставила ми е около двадесет съобщения. Но ако имаш нужда от нещо... — гласът му замря и той вдигна рамене. — Знаеш къде да ме намериш.

— Скоро ще слеза да ти кажа довиждане, Дейвид. Но трябва веднага да видя татко.

— Дадох ти да му дадеш нещо, нали?

Сълзи напълниха очите ѝ:

— Ако не е станало късно.

— Върви тогава... Ще те чакам.

Лоръл го прегърна, преди да отвори вратата на колата. После бързо се отправи към входа на болницата. Опита се колкото се може да не се набива на очи. По блузката ѝ още имаше кал от брега на река Четко, а бе забравила да вземе якето си от Дейвид, за да се поприкрие. На всичко отгоре косата ѝ беше разчорлена, джинсите ѝ бяха скъсани над дясното коляно и все още бе обута със старовремските мокасини.

Реката поне бе отмила кръвта на Дейвид от ризата ѝ. Охлузванията по лицето ѝ също ги нямаше. „Поне няма видими рани“, тя докосна особено чувствителното място върху бузата си.

Успя да стигне до стаята на баща си, без някой да я заговори, въпреки че усети няколко изпитателни погледа върху себе си. Пое си дълбоко дъх, преди да почука на вратата. Надзърна през пердето и видя майка ѝ да спи, облегнала глава на бедрото на баща ѝ. Стаята бе изпълнена с познатите звуци — звукът от сърдечния ритъм на баща ѝ, мекото пуфтение на апарата, който вкарваше кислород по една тръбичка и носа му и жуженето на апарата за мерене на кръвно, който периодично помпаше върху ръката му. Но за разлика от последните три седмици, през които всичките тези звуци всяваха в нея страх, сега за пръв път почувства мигновено облекчение, когато ги чу. Баща ѝ беше жив.

Очите на майка ѝ се отвориха.

— Лоръл? Лоръл!

Тя се втурна към дъщеря си и я прегърна силно.

— Къде беше? Изпаднах в ужас, когато не се върна снощи. Помислих си... дори не зная какво точно си помислих. Милиони ужасни мисли на куп! Ако не бях така щастлива, че те виждам, сигурно цял месец щях да те хокам.

Майка ѝ отстъпи назад и я изглежда.

— Какво се е случило? Изглеждаш ужасно!

Лоръл се хвърли отново в прегръдките на майка си — същите прегръдки, за които си мислеше, че никога вече няма да усети, докато се бореше с тъмните води на Четко.

— Беше дълга нощ! — изрече Лоръл с треперещ глас, а сълзите напиреха да бликнат от очите ѝ.

Майка ѝ я притисна до себе си, а Лоръл погледна над рамото ѝ и зараглежда баща си. Лежеше в болничното легло вече толкова дълго, че почти не можеше да си представи как се събужда и става от него. Лоръл отстъпи от майка си.

— Имам нещо за татко! — каза тя с усмивка. — За теб също! Никога не отивай на екскурзия, без да се върнеш с подаръци, нали така?

Майка ѝ я изглежда удивено, докато Лоръл продължаваше да се смее. Тя заобиколи леглото на баща си и притегли столчето на колелца близо до главата му.

— Не пускай никого! — заръча тя на майка си, докато вадеше малкото шишенце от джоба.

— Лоръл, какво е...

— Всичко е наред, мамо. Това ще му помогне!

Тя отви капачката, взе един капкомер, наведе се много внимателно над баща си и капна две блестящи сини капчици от еликсира в устата му. След това се вгледа в бледото му лице и пусна още една капчица. За всеки случай. После погледна към майка си:

— Сега ще се оправи!

Майката на Лоръл зяпна към нея с отворена уста.

— Откъде взе това?

Лоръл погледна майка си с уморена усмивка:

— Не попита за твоя подарък — рече тя като избяга от въпроса.

Майка ѝ потъна в креслото до болничното легло и Лоръл избута стола си, за да е близо до нея. Помълча няколко секунди — не знаеше

откъде да започне. Откъде се почва една такава дълга история? Погледна към часовника и се прокашля.

— Господин Барнс няма да дойде тази сутрин...

Майка ѝ се надигна в креслото и се опита да каже нещо, но Лоръл продължи:

— Никога няма да се върне, мамо. Надявам се никога повече да не го видиш. Той не е това, което си мислиш, че е.

Лицето на майка ѝ пребледня.

— Но... но земята, парите, не зная как... — гласът ѝ заглъхна и по бузите ѝ се зарониха сълзи.

Лоръл се протегна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще се оправим, мамо. Всичко ще е наред!

— Но, Лоръл, вече говорихме за това! Нямаме друг изход!

Лоръл извади диаманта от джоба и го постави на дланта си.

— Има друг изход!

Очите на майка ѝ заподскачаха от диаманта към лицето на Лоръл, после отново надолу.

— Откъде взе това, Лоръл? — попита строго майка ѝ, а погледът ѝ сочеше към необработения блестящ камък.

— Бях помолена да предам на теб и татко едно предложение.

— Лоръл, плашиш ме! — гласът на майка ѝ леко трепереше.

— Не, не! Не се плаши! Всичко е наред! Има... — тя се поколеба — съществува някой, който желае земята да остане в нашето семейство. Най-вече иска аз да я притежавам. Желанието им е да приемеш този диамант, като в замяна припишеш земята на мое име.

Майка ѝ дълго я гледа преди най-сетне да попита:

— На твое име?

Лоръл кимна.

— В замяна на това — каза тя и посочи камъка.

— Именно.

— И спаси баща ти?

— Да.

— Не разбирам!

Лоръл се взря в диаманта. По целия път от Орик до Брукингс не успя да реши какво да каже на майка си. Сега, когато моментът настъпи, все още не знаеше.

— Мамо, аз... не съм като теб.

— Какво имаш предвид с това — не си като мен? — Лоръл стана и отиде до вратата. Затвори я, щеше и се да има и ключ, а после бавно се върна при майка си.

— Никога ли не си се питала защо съм толкова различна?

— Ти не си различна. Ти си чудесна, ти си красива. Не зная защо изведнъж поставяш това под съмнение.

— Храня се странно...

— Но винаги си била здрава и...

— Нямам пулс...

— Моля?

— Не кървя...

— Лоръл, това е смеш...

— Не, не е! Кога за последно съм се порязвала? Кога за последно си ме виждала да кървя? — гласът и постепенно се извиси.

— Ами... — майка ѝ се озърна объркано. — Не си спомням! — допълни тихо.

— Не си спомняш — нежно каза Лоръл, — защото няма как да си спомниш.

Те не биха оставили майка ѝ да си спомня десетките пъти, когато е подозирала, че нещо не е наред, стотиците пъти, в които нещата са били доста необичайни. Лоръл изведнъж се почувства слаба:

— О, мамо, толкова съжалявам!

— Лоръл, откакто влезе в тази стая не разбирам и дума от това, което ми казваш.

— Сара? — хриплив слаб глас накара и двете да се обърнат.

— Марк! Марк, ти си буден! — извика майка ѝ и забрави всичко останало.

Двете застанаха до леглото му, все още невярващи на случващото се, а той мигаше несигурно. Очите му бавно се избистриха и се плъзнаха по стаята. Баща ѝ заразглежда безбройните медицински апарати, които бипкаха около него.

— Къде по дяволите се намирам? — попита той с дрезгав глас.

Когато Лоръл се върна на паркинга, облякла една чиста риза на майка си, завари Дейвид да я чака, седнал върху капака на колата.

— Всичко наред ли е? — попита тихо той.

Лоръл се усмихна.

— Да... или поне ще бъде.

— Баща ти събуди ли се?

Лоръл се усмихна кротко и кимна.

— Все още не е съвсем на себе си заради морфина и транквилантите, с които са го натъпкали, но щом се изчисти от тях, ще може да си тръгне.

Лоръл седна на капака до него и го прегърна. Главата ѝ полегна на рамото му.

— Как реагира майка ти? — попита Лоръл.

Дейвид се засмя.

— Доста добре, като се има предвид колко безобразно я излъгах. Казах ѝ, че съм си оставил телефона в колата и че през цялата нощ сме били в стаята на баща ти. — Той погледна към телефона в ръцете си. — Е, половината от това е вярно.

Лоръл завъртя очи.

— Почете ми малко конско и каза, че съм безотговорен, но не каза, че ще ми вземе колата. Всичко това е благодарение на теб, предполагам. Знае, че ти помагам.

— Да — въздъхна Лоръл.

Майката на Дейвид никога нямаше да разбере и половината от истината за нея.

— Не зная обаче какво ще направи, когато види това — продължи Дейвид и посочи голямата рана на лицето си. — И това добави той и погледна разреза на рамото си. — Дори не знам какво е имало в онази река, може би трябва да отида да ми направят инжекция против тетанус и да ме зашият — той се засмя мрачно. — Предполагам, че ще ми се наложи да измисля обяснение за всички тези неща.

Лоръл се загледа в широката червена рана. Мина известно време преди да вземе решение. Ако Дейвид не го заслужава, то тогава кой? Тя извади шишенцето с еликсира от джоба си и внимателно разви капачката.

— Какво правиш? — попита Дейвид.

— Шшт! — прошепна Лоръл и обърна главата му, така че да вижда добре бузата му. Капна капчица от течността върху пръста си и я втри в моравата рана.

— Може и да щипе — предупреди тя и сложи друга капка по същия начин върху раната на рамото му.

Още докато връщаше обратно шишенцето в джоба си, раната на лицето му почти изчезна, а Дейвид зяпаше с отворена уста към рамото си, където пред очите му прорезът се превръщаше от яркочервен в бледорозов. След още няколко минути нямаше да има и белег.

— От това ли даде на баща си? — той още гледаше към изчезващата рана на рамото си.

Лоръл кимна.

Дейвид се засмя:

— Значи ще е на крака за нула време. Супер! — каза той и продължи с престорено оплакване: — Доста се изморих да ме третираш като роб в книжарницата, Лоръл. И аз имам права! — добави той с усмивка, когато Лоръл го цапна по рамото. Той хвана китката ѝ и я задържа, докато тя престана да се съпротивлява.

Настъпи мълчание.

— Кога ще се върнеш? — попита Дейвид.

Лоръл сви рамене.

— Не мисля, че татко ще остане тук дълго. Може би ще го изпишат още този уикенд.

— Сигурна ли си, че това ще оправи всичко?

— Сигурна съм!

Дейвид се усмихна като погледна към собствената си гладка ръка.

— Май и аз съм сигурен. — За миг замълча. — Какво каза на майка си?

Лоръл въздъхна:

— Бях започнала да ѝ казвам истината, но тогава баща ми се събуди. Трябва да ѝ кажа нещо, но не съм сигурна какво.

— Мисля, че истината е най-добрият избор. Е, не за всичко. Може би ще е добре да пропуснеш онази част с троловете и за това как родителите ти си имаха чудовище на гости в дома си.

Лоръл кимна.

— Но те би трябвало да знаят истината за теб — продължи Дейвид. — Не е редно да криеш в собствения си дом.

Пръстите им се преплетоха и Дейвид стисна ръката ѝ.

— Елфи, тролове, какво още там, в което иначе никога не бих повярвал? Явно и магическо лекарство. Между другото — благодаря.

— Трябва да призная — отговори Лоръл, — че те забърках в много неща. И нямам предвид само победата над троловете.

— Знаех в какво се забърквам. — Той сви рамене. — Е, не знаех всичко, но знаех, че си различна. От първия път, когато те зърнах, знаех, че в теб... в теб има нещо специално. — После се засмя. — И съм бил прав!

— Специално? — засмя се Лоръл. — Така ли го наричаш?

— Да — настоя Дейвид. — Така го наричам. — Замълча, пое ръката и, обърна я и я покри със своята. Гледа я известно време в мълчание, след това вдигна ръка към бузата ѝ и я притегли по-близо. Тя не можа да устои, когато устните му погалиха нейните — меки като целувката на нежен вятрец. Той се отдръпна и я погледна.

Тя не продума, не се наведе напред. Ако той щеше да е част от живота ѝ, такъв, какъвто е, изборът трябва да е негов. Тя знаеше какво иска, но това вече не засягаше само нея.

След кратко колебание, Дейвид отново я придърпа към гърдите си и я целуна отново, и този път целувката бе по-дълга. Лоръл въздъхна с облекчение, а ръцете ѝ обвиха кръста му. Устните му бяха меки, топли и нежни — като самия Дейвид.

Когато целувката им свърши, той застана пред нея, а ръцете ѝ бяха в неговите. Никой не продума. Нямаше нужда от думи. Лоръл се усмихна и остави пръста си да се плъзне по едната страна на лицето му, след това се плъзна от капака на колата.

Дейвид седна на шофьорското място, без да сваля очи от Лоръл. Тя му помахаше докато гледаше как колата излиза от паркинга и тихо поема по улицата, за да се запъти към нормалния живот.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда с теб? — попита майката на Лоръл, когато отби по дългия неравен страничен път.

— Могат и да не излязат, ако дойдеш — каза Лоръл. — Тук съм в безопасност, мамо! — Усмихна се към гъстите дървета. — Не мисля, че има друго място на земята, където съм в по-голяма безопасност.

Последните три дни Лоръл прекара в това да убеждава родителите си, че наистина е елфа, а по-голямата част от сутринта — да им обяснява, че е в техен интерес да приемат предложението на елфите. И въпреки че родителите ѝ продължаваха да са скептични, възраженията им срещу спогодбата изглеждаха несериозни в сравнение с факта, че елфите спасиха живота на баща ѝ. Към това се прибави и първоначалната оценка на нешлифования диамант — почти осемстотин хиляди долара.

Лоръл се наведе и прегърна майка си.

— Ще се върнеш, нали? — попита майка ѝ.

Спомни си как Дейвид ѝ зададе същия въпрос и се усмихна:

— Да, мамо, ще се върна!

Лоръл излезе от колата. Лъхна я свеж студен въздух. Небето беше мрачно, покрито с плътни сиви облаци, които носеха дъжд, но Лоръл не искаше да вижда в това мрачна поличба. „Просто зимата идва“ — измърмори под носа си тя. Потупа с ръка чантичката, в която носеше меките мокасини, сякаш те можеха да я защитят от някакви лоши новини, които я очакваха в гората.

Няма начин новините да са лоши. Няма начин! Тя навлезе в сенките на гората и тръгна по пътеката към реката. Знаеше, че би трябвало да е заобиколена от елфи часови, но не смееше да извика, а и не беше сигурна, че има сили да извика, на глас, дори да събере цялата си воля.

Когато стигна до ромолящото поточе, тя сложи торбата върху скалата, на която седеше първия път, когато срещна Тамани. Седна на същото място и зачака. Просто чакаше.

— Здравей, Лоръл!

Познаваше този глас, постоянно го чуваше в сънищата си през последните четири дни. Не, това не е вярно! Чуваше го през последните два месеца. Лоръл се обърна и се хвърли в прегръдките на Тамани. През тялото ѝ мина вълна на облекчение и сълзи намокриха страните ѝ.

— Трябва по-често да ме прострелват — каза той докато я прегръщаше.

— Да не си посмял! — каза Лоръл и бузата ѝ се залепи на гърдите му. Ризите му винаги бяха толкова меки. Точно сега изобщо не ѝ се искаше да отмести лице от мекия плат. Ръцете му бяха в косата ѝ, галеха рамото ѝ, бършеха сълзите ѝ — бяха навсякъде едновременно. През цялото време от устата му се лееше нежен поток от прошепнати думи, които тя не разбираше, но които ѝ действаха успокояващо като заклинание. Не я интересуваше, че Тамани не притежава силна магия — самият той бе магия.

Когато най-сетне го пусна, тя се засмя и избърса сълзите си.

— Щастлива съм, че те виждам, наистина съм щастлива! Добре ли си? Минаха едва четири дни.

Тамани повдигна рамене:

— Все още не съм съвсем здрав. Всъщност тук съм на възстановяване, не по служба. Но знаех, че ще дойдеш и исках да съм тук. — Той се наведе към нея и отметна кичур коса зад ухото ѝ.

— Аз... аз донесох ти това — заекна Лоръл, като вдигна чантичката с мокасините. Близостта му винаги я объркваше.

Тамани поклати глава:

— Правил съм ги за теб.

— Още нещо, за да си мисля за теб? — попита Лоръл и докосна малкото пръстенче около врата си.

— Никога не можеш да имаш чак толкова много — очите на Тамани се озърнаха и обиколиха малката полянка. Той се прокашля и рече:

— Но първо най-важното. Възложиха ми да те попитам дали предложението ни е прието.

— При това доста добре — отговори Лоръл със същия официален тон. — Документите ще бъдат подписани възможно най-скоро.

Тя повдигна очи:

— Май смятат да го направят като коледен подарък за мен.

Тамани се изсмя, след това я придърпа малко по-близо.

— Да се махнем от тук — каза той. — Тук и дърветата имат очи.

— Не мисля, че са дърветата — отбеляза Лоръл през смях.

Тамани се подсмихна.

— Може би не са. Насам!

Той я хвана за ръка и я поведе по пътечка, която се виеше като змия напред и назад без видимо да води нанякъде.

— Баща ти добре ли е? — Тамани стисна ръката ѝ.

Лоръл се усмихна:

— Изписват го този следобед. Утре рано сутринта отново трябва да е на работа. Затова съм тук — върна си тя сериозния тон. — Всички заминаваме за Кресънт сити след няколко часа. И не знам — сведе глава надолу, — не знам кога пак ще се върна тук.

Тамани се обърна и я погледна, а очите му бяха като дълбоки кладенци, пълни с нещо, което тя не можеше точно да определи.

— Да не би да си дошла, за да си вземеш сбогом?

От устата му това прозвуча доста рязко.

Тя кимна:

— Засега.

Тамани взе да рови из шумата с бос крак.

— Какво означава това? Избираш Дейвид вместо мен ли?

Тя не бе дошла тук, за да говори за Дейвид.

— Бих искала нещата да стоят по друг начин, Тамани. Но точно сега не мога да живея в твоя свят. Трябва да живея в моя. Какво ми остава да направя — да моля мама или Дейвид да ме карат тук от време на време, за да виждам гаджето си?

Тамани се обърна и направи няколко крачки, но Лоръл го последва.

— Да ти пиша писма? Или да ти се обаждам по телефона? Виж за това последното дори нямам избор.

— Можеш да останеш — каза той толкова тихо, че тя едва го чу.

— Да остана?

— Можеш да живееш тук... с мен. — Той продължи преди тя да е могла да изрече нещо. — Съвсем скоро ще станеш собственичка на земята... има и къща. Можеш да останеш!

В главата ѝ запрепускаха представи за прекрасен живот с Тамани, но тя си наложи да ги отблъсне.

— Не, Там! Не мога!

— Преди живееше тук. И ти беше добре.

— Добре? И как така бях добре? Бях под постоянно наблюдение, а вие момчета давахте на родителите ми еликсири на паметта, сякаш са вода.

Тамани се загледа в земята:

— Това ти ли го измисли?

— Това е единственото логично обяснение.

— И на мен не ми харесваше, ако това има някакво значение.

Тя пое дълбоко въздух.

— А те дали... някога въобще карали ли са ме нещо да забравям — откакто съм тук, имам предвид.

Тамани избягваше очите ѝ.

— Понякога.

— Ти самият някога правил ли си го? — попита тя.

Той я погледна с широко отворени очи и поклати глава:

— Не можех. — Доближи се до нея и сниши глас, така че тя едва го чу. — Веднъж трябваше да го направя, но не успях.

— Какво се случи?

Той се почеса по врата.

— За мен е ужасно, че не си спомняш.

— Съжалявам!

Той повдигна рамене:

— Ти бе още млада, а аз бях нов часови — бях тук може би от седмица, проявих небрежност и се оставих да ми видиш.

— Видях ли те?

— Да, беше на около десет години по човешката възраст. Аз сложих пръст върху устните си, за да те накарам да мълчиш и се промъкнах обратно зад дървото. Ти се оглеждаше за мен в продължение на една-две минути, но в рамките на час явно си забравила за случката.

Лоръл замря на мястото си и стоя така дълго време.

— Аз... спомням си това, макар и бегло. Ти ли си бил?

В очите на Тамани грейна радост:

— Спомняш си?

Лоръл отмести поглед:

— Малко — каза тихо тя. Прокашля се притеснено и попита. — А родителите ми? Упоявал ли си ги?

Тамани въздъхна:

— Няколко пъти. Налагаше се — добави той преди Лоръл да успее да каже нещо. — Това ми е работата. Но само два или три пъти. Когато аз дойдох тук, ти вече бе по-внимателна. Не ни се налагаше да те превързваме всяка седмица. А когато родителите ти бяха наблизко, аз все се опитвах да пратя някой друг. — Той повдигна рамене. — Винаги съм смятал това за глупава идея.

Лоръл замълча за миг.

— Предполагам, че трябва да ти благодаря.

— Не се ядосвай. Ако сега останеш, няма да е същото. Ти вече знаеш всичко. Дори родителите ти знаят. Няма да ни се налага да го правим отново.

Тя поклати глава:

— Трябва да остана с родителите си. Те са в по-голяма опасност от всеки друг път. Възложена ми бе отговорността да ги пазя. Те са хора и може би в твоите очи са по-нисши, но аз ги обичам и не мога да позволя да бъдат заклани от първия трол, който надуши мириса им. Не мога!

— Тогава защо си тук? — попита той с горчивина.

Тя спря за няколко секунди докато се опитваше да овладее чувствата си.

— Нима не знаеш колко много ми се иска да остана? Обичам тази гора. Обичам... — тя се поколеба — обичам да бъда с теб, да слушам за Авалон, да усещам магията му в дърветата. Всеки път, когато си тръгвам си задавам въпроса защо го правя.

— Тогава защо си тръгваш? — гласът му бе по-висок и в него се долавяха нотки на молба. — Остани! — каза той и взе ръцете ѝ. — Остани с мен! Ще те заведа в Авалон. Авалон, Лоръл! Можеш да отидеш там! Можем да отидем заедно!

— Спри! Тамани, не мога! Просто не мога да съм част от твоя свят точно сега.

— Той е и твой свят.

Лоръл кимна бавно:

— Моят свят — съгласи се тя. — Семейството ми разчита на мен за много неща. Трябва да живея човешкия си живот.

— С Дейвид — рече с горчивина Тамани.

Лоръл отчаяно поклати глава.

— Да, ако държиш да знаеш. Дейвид е много важен за мен. Но вече ти казах, решението ми няма нищо общо с теб и Дейвид. Не се опитвам да реша кой е истинската ми любов. Просто не е това!

— Може би не и за теб.

Гласът му отново стана тих — едва доловим, но силата на изреченото я зашемети като плесница.

— Какво е нужно, Лоръл? Направих всичко, за каквото мога да се сетя. Прострелях ме, когато те защитавах. Кажи ми какво друго да направя и ще го направя. Каквото и да ми струва това, само остани.

Тя с мъка го погледна в очите — дълбоки океани от чувства, които тя никога нямаше да разбере. Устата ѝ пресъхна, когато изрече въпроса си на пресекулки:

— Защо ме обичаш толкова много, Тамани? — И това бе въпрос, който тя копнееше да му зададе от седмици. — Та ти едва ме познаваш!

Тътен се разнесе в небето над главите им.

— Ами ако... ако това не е истина?

Намираха се сякаш на ръба на пропаст. Лоръл го усещаше много ясно и не беше сигурна дали има силата да скочи.

— Как да не е истина? — прошепна тя.

Огнените му очи все още прогаряха нейните.

— Какво би станало, ако ти кажа, че нашите два живота са преплетени много отдавна? — той промуши пръсти в нейните и хвана свитите ѝ юмруци.

Лоръл се вгледа в ръцете му:

— Не разбирам!

— Казах ти, че беше на седем, когато дойде да живееш с хората. Но в света на елфите съзнанието ти е далеч по-зряло, спомняш ли си това? Ти имаше твой живот, Лоръл. Имаше приятели. — Той спря и тя забеляза, как той се опитва да овладее емоциите си. — Ти имаше мен... — Гласът на Тамани едва надвишаваше силата на шепот. — Познавам те, Лоръл, и ти ме познаваш. Бяхме просто приятели, но бяхме много добри приятели. Аз... аз те помолих да не отиваш, но ти

ми каза, че е твой дълг да го направиш. От теб научих какво е дълг и отговорност. — Погледна надолу и вдигна ръцете й до гърдите си. — Ти каза, че ще се опиташ да не ме забравяш, но те са направили така, че да забравиш. Първия път, когато не ме позна, помислих, че ще умра.

Очите на Лоръл се напълниха със сълзи.

— Излъгах те за пръстена — каза Тамани, а гласът му сега бе нежен и сериозен едновременно. — Не ти дадох случаен пръстен. Той беше твой. Ти ми го даде да го пазя докато дойде време да ти го върна обратно. Тогава си мислеше, а и се надяваше, че той може да ти помогне да си спомниш живота си, преди да дойдеш тук. — Тамани сви рамене. — Май не си е изпълнил предназначението, но аз ти обещах, че ще опитам.

Лоръл усети как по ръката й се застилаха студени дъждовни капки, но не помръдна, не продума.

— Никога не се отказах от теб, Лоръл! Заклех се да намеря отново път към живота ти. Станах часови на възможно най-ранна възраст и се отзовавах на всяка задача, само и само да ме пратят да охранявам тази порта. Джеймисън ми помогна. Дълга му страшно много. Едва ли някога ще мога да му се отплатя. — Вдигна ръцете й до лицето си и положи нежна целувка върху кокалчетата на пръстите й. — Наблюдавах те в течение на години. Наблюдавах как израсна от малко момиченце в голяма елфа. Ние бяхме най-добрите приятели, когато бяхме малки, бях с теб почти всеки ден през последните пет години. Нима е ненормално, че се влюбих в теб?

Той тихичко се засмя:

— Ти идваше тук, сядаше край потока, свиреше на китарата си и пееше. Аз сядах зад някое дърво и просто те слушах. Обичах тези моменти. Пееш толкова красиво.

Бретонът му падаше на влажни къдрици, спускащи се като пружинки на челото. Лоръл остави погледа си да пропътува по цялата му височина: панталоните му от мек черен плат завързани над колената, тясната зелена риза, нежно обгръщаща гърдите му и това симетрично лице, толкова перфектно, за каквото никое човешко момче не можеше и да мечтае.

— Чакал си ме толкова дълго? — попита шепнешком тя.

Тамани кимна.

— И ще чакам още! Един ден ти ще дойдеш в Авалон и когато това време дойде, ще ти покажа какво мога да ти предложа в моя свят, в нашия свят. Ти ще избереш мен. Ще си дойдеш у дома с мен! — Той хвана лицето ѝ в ръцете си.

Сълзи потекоха от очите на Лоръл.

— Тамани, ти не можеш да си сигурен в това!

Той нервно прехапа устни само миг преди усмивка да грейне на лицето му:

— Не — каза той с дрезгав глас, — не съм сигурен. — Ръцете му продължаваха да държат лицето ѝ, леденостудени преди миг, те изглежда взеха от топлината в очите му и тя ги усети като нежна милувка по бузите си. — Но трябва да вярвам, трябва да се надявам!

На Лоръл ѝ се щеше да му каже, че трябва да е реалист — да не се надява на нещо, което може и никога да не се случи. Но не можеше насила да извади думите от устата си. Дори за нея те звучаха фалшиво.

— Ще те чакам, Лоръл! Ще чакам толкова, колкото е нужно. Никога не съм се отказвал от теб. — Той притисна устни до челото ѝ. — И никога няма да се откажа!

Придърпа я към себе си и я прегърна. И двамата мълчаха. За един миг в света не съществуваше никой друг, освен тях двамата.

— Хайде — каза Тамани и я притисна още веднъж, — майка ти ще се притесни.

Вървяха ръка за ръка надолу по виещата се пътека, докато Лоръл започна да разпознава гората.

— Ще те оставя тук — рече той, когато стигнаха на около тридесетина метра от алеята с дърветата.

Лоръл кимна:

— Няма да е завинаги — обеща тя.

— Знам...

Тя вдигна тънката сребърна верижка, на която беше окачено пръстенчето и го заразглежда — сега то значеше много повече.

— Ще си мисля за теб, както ти обещах.

— И аз ще си мисля за теб, както правя всеки ден — каза Тамани. — Довиждане, Лоръл!

Той се обърна и тръгна обратно по криволичещата пътека, а Лоръл го проследи с поглед. С всяка своя стъпка той сякаш отнасяше част от сърцето ѝ. Зелената му риза вече едва се виждаше между

дърветата и Лоръл стисна клепачи. Когато отново отвори очи, той си бе отишъл.

Заедно с него изчезна и магията на гората — животът, който усещаше около себе си, и магията, която идваше от портата. Дърветата наоколо сякаш станаха безжизнени и празни.

— Почакай — прошепна Лоръл. Тя направи крачка в посоката, в която бе изчезнал Тамани и краката ѝ сами затичаха. — Не! — викът се изтръгна от гърдите ѝ против волята ѝ и тя продължи да тича. — Тамани, чакай! — Заобиколи няколко дървета и го затърси с очи. — Тамани, моля те! — Краката ѝ усилиха своя бяг в отчаяно желание да зърне някъде зелената риза.

Ето го, полуизвърнат към нея, с предпазливо изражение на лицето. Тя не спря, дори не забави своя бяг. Когато стигна до него, сграбчи ризата му с две ръце, притегни го към себе си и притисна устни в неговите. Топлина се разля по тялото ѝ и телата им се сляха в едно. В момента изобщо не я интересуваше дали постъпва правилно. Устните ѝ усетиха сладостта на Тамани. Той я притисна към себе си, сякаш искаше да я притегли вътре в себе си, да я направи част от себе си.

За един миг Лоръл наистина имаше усещането, че са едно цяло. Сякаш целувката му прехвърли мост между два свята. Една въздишка, която носеше цялата тежест на дългите години раздяла, се откъсна от Тамани, когато устните им се разделиха.

— Благодаря ти! — прошепна той едва чуто.

— Аз... — Лоръл си помисли за Дейвид, който чакаше завръщането ѝ у дома. Защо, когато беше с единия мислеше за другия? Не беше честно да е така разкъсана между тях. Не беше честно нито за нея, нито за Дейвид, нито за Тамани. Тя вдигна очи и се опита да надзърне в неговите:

— Не зная какво ще се случи оттук нататък. Но родителите ми са в опасност. Те имат нужда от мен, Там! — Лоръл усети една сълза да се стича по бузата ѝ. — Трябва да ги защита!

— Знам.

— Ако не беше заради тях, то аз...

„Аз какво?“, запита сама себе си Лоръл.

Не знаеше отговора.

— Не си спомням малката елфа, която ти е дала пръстена си, Там. Не помня и теб. Но нещо... част от мен те помни. Нещо дълбоко в мен те обича още оттогава. — Тя наведе глава. — И сега те обичам!

Тамани се усмихна със странна меланхолична усмивка.

— Благодаря ти за това зрънце надежда, колкото и малко да е то.

— Винаги има надежда, Тамани.

— Сега имам и аз.

Тя кимна, насили се да пусне ризата на Тамани, обърна се и тръгна по пътя, по който бе дошла.

БЛАГОДАРНОСТИ

Писателят е една малка част от създаването на една книга. Има много хора, които заслужават безкрайната ми благодарност. Моят невероятен агент — Джоди Риймър, къде ли по света щях да бъда без теб? Тара Уейкъм, моят издател — убедена съм, че няма друг човек, който би могъл да направи тази книга, по-добре от теб. Големи благодарности за постоянната помощ на Ерика Съсман, оценявам това, че си до мен. Благодарности за асистентката на Тара — Джослин Дейвис, за сияйната ѝ усмивка и за отзивчивостта ѝ. Забелязах ги и ги оценявам. Целият екип на „Харпър“ бе абсолютно невероятен. Специални благодарности на Мелиса Дитмар, Лиз Фрю, Кристина Джилбърт, Андреа Папенхаймер и Дайна Шърман, които ме накараха да се почувствам добре дошла. Също на Лаура Каплан — за цялата работа, която свърши и за тази, която ще свърши и в бъдеще. „Харпър“ определено е мястото!

Къде ли щях да бъда без старите приятели, които са с мен от самото начало? Благодаря на Дейвид Макафи, Пат Уд, Майкъл Цинк и Джон Закур — всички те вярваха в мен повече, отколкото аз самата вярвах на себе си. Стефани, ти отвори толкова много врати пред мен, винаги ще ти бъда благодарна. Благодаря ви! И разбира се тук са и новите приятели — Сара Рийс Бренън, Сондра Мичъл и Кери Райън плюс останалата част от невероятните „Дебс“ в www.feastofawesome.com. Велики сте! Голямо благодаря на моята невероятна наставничка в писането, а също и колега писател Клеър Дейвис — основата на писателските си умения дължа на теб. Специални овации за момичетата от „Карсън“ — Хана, Ема и Бетани, Безценни сте!

И най-сетне благодаря на семейството си, което оглави моя фен клуб. Дуан, Трина, Кара, Ричард, Емили, Корбет — благодаря ви! На моите страхотни деца — Одри, Бренън и Гидеон, които създават невероятно малко грижи, но дори и когато го правят, те са слънцето на

живота ми. И повече отколкото на всеки друг — благодаря ти, Кени!
Без теб нищо от зова нямаше да е възможно.

Издание:

Автор: Ейприлин Пайк

Заглавие: Криле

Преводач: Савена Златкиче

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: PRO BOOK

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Албена Раленкова

Художник: Михаела Найденова

Коректор: Димитър Кабаков

ISBN: 978-954-2928-07-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/5099>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.